

X

13414

S. g. 30 X CV. 1341

ŘEHOLE
A
STANOVY
SESTER
ŘÁDU sv. DOMINIKA.

V OLOMOUCI.

Sklad et. OO. Dominikánů. — Knihhtiskárna P. Slavíka.
1890.

27

Řehole a stanovy

sester řádu sv. Dominika

z Kongregace blahosl. Markety uherské.

Ú v o d.

1. Papež Julius II. ve své konstituci „Considerantes“, vydané r. 1509., kterýž byl sedmým jeho papežování, splnomocňuje představené řádu kazatelského, že přijímatí mohou tři sliby společně žijících sester řádu sv. Dominika.

2. Bullou, počínající slovy „Exponi nobis fecistis“, vydanou 27. února r. 1510., nařídil týž papež, aby společně žijící sestry sv. Dominika tři řeholní sliby dle řehole sv. Augustina v ruce Velmistra řádu anebo jeho zástupce skládaly, nejsouce tím vázány ni k nejtuzší klausuře ni ku církevním hodinkám.

3. Na základě těchto apoštolských nařízení, ustanovil papež Benedikt XIII. ve své bulle „Pretiosus“ ze dne 24. května r. 1727., aby sestry sv. Dominika společně se zmírněnou klausurou žily, zachovávající tři doživotné sliby řeholní. Týž zrušil všechna tomu protivná papežská nařízení.

4. Na základě jmenovaných těchto papežských nařízení zavazují se sestry sv. Dominika z kongregace blah. Markety, tři doživotné sliby řeholní, jakož i příslušnou klausuru zachovávati dle řehole sv. Augustina a dle stanov řádu kajících sv. Dominika.

5. Ježto však Konstituce řádu kajících sv. Dominika samy o sobě nečiní zadosť všem potřebám života společenského, bylo třeba je doplniti a zdokonaliti. Doplněny tudíž byly mnohým ze sta-

nov řádu bratří kazatelův, a to od zákonitých a k tomu cíli bullou „Pretiosus“ splnomocněných představených. Základní však zásady a hlavní cíl konstitucí řádu kajících sv. Dominika při tom nikterak změněny nebyly.

6. Tak dostalo se jednotlivému konventu, jakož i celé kongregaci úplných, na kanonickém zařízení založených stanov, které již nyní s prospěchem zachovávány byly v kongregaci nejsvětějšího Růžence ve Francii a které již častěji chváleny byly stolicí papežskou a potvrzeny mnohými biskupy.

7. Poněvadž dle sněmu Tridentského a dle předpisů církevních pravomoc nad konventy kongregace této biskupům diecesálním náležeti by měla, proto je svatou povinností sester této kongregace, v duchu řehole řádu kajících sv. Dominika vždy o to pečovati, aby hlavní řízení kongregace, jakož i jednotlivých konventů knězi řádu kazatelského se svěřilo. Tento pak ať spravuje celou kongregaci a jednotlivé konventy dle stanov kongregace a za souhlasu s vrchní (generální) představenou. Týž má se za tím účelem domoci všech potřebných plnomocenství, jež zákonem biskupu přináležejí, tím že tento mu je ponechá; sestry samy ať si ho vyprosí od Velmistra řádu kazatelského.

8. Nedostává-li se kněze řádu kazatelského, ať první představená s radou svojí a shromážděním spravuje kongregaci a jednotlivé konventy úplně dle řehole a stanov.

Řehole sv. biskupa Augustina pro sestry.

Hlavní přikázání.

1. Především, nejmilejší sestry, milujte Boha, potom bližního, neboť tato jsou nejpodstatnější všech nám daných přikázání. Následující pak byste zachovávaly, rozkazujeme vám v klášteře žijícím.

O společném životě.

2. Předně buďte jednomyslny v Pánu, neboť proto jste se v jednu společnost shromáždily; mějte též jednu duši a srdce jedno v Bohu.

3. Nejmenujte též ničeho svým vlastnictvím, úbrž vše vám budiž společno a každé z vás pokrm i šat od představené budiž

udělován ne všem jednak, poněvadž nejste stejně zdraví, nýbrž toho ať se každé dostane, čeho potřebuje; tak zajisté čtete ve Skutcích apoštolských (II, 44. a IV, 35.), že „měli všechny věci společně, i rozdělovaly se jednomu každému, jakož komu potřeby bylo.“

4. Které měly něco ve světě, ať to rády přiděli statku společnému, když do kláštera vstoupí. Ty pak, které nic neměly, nechať nehledají v klášteře, čehož ani ve světě mítí nemohly. Přece však ať se jim dostane všeho, čeho potřebují, byť i ve světě byly tak chudy, že by ani potřebného nebyly měly.

5. Nemají však proto pokládati se za šťastny, že se jim dostává stravy i oděvu, čehož ve světě se jim nedostávalo. Nechtě se též nepyšní, že jsou přivtěleny těm, k nimž venku blížiti se neodvážily; ale srdce své ať pozvednou k nebi pozemských marností nehledajice: by kláštery nestaly se jen bohatým užitečnými; kdyby v nich totiž bohaté se pokořovaly a chudé pyšnily.

6. Ty zase, které ve světě něčím býti se zdály, ať nepovrhují sestrami, které chudy do svaté společnosti této přišly, honosíce se více společností chudých sester než hodností rodičů svých. Ať se nevypínají, přispěly-li něčím ze svého obecnému majetku; aniž se více pyšnití mají bohatstvím svým, klášteru je přidělivše, než kdyby ho ve světě byly užívaly. Neboť každé jiné nepravosti účinkem jsou skutky zlé, pycha však i dobrým skutkům úklady činí, by je zničila. A což prospěje dáti vše chudým a sama státi se chudou, když ubohá duše statky opovrhnuvši pyšnější jest, než byla jich užívajíc?

Všechny tudíž jednomyslně a svorně žijte, a ctěte v sobě navzájem Boha, jehož chrámy jste se staly.

O úctě Boží.

7. Modlitby dbejte v určitý čas a předepsanou hodinu.

8. V modlitebně (domácí kapli) nic jiného nečítejte, než k čemuž určena jest, odkudž i jméno má, aby jste snad nepřekážely, něčím jiným se tam zaměstnávajice, těm, které i mimo určité hodiny, mají-li prázdeň, tam modliti se zamýšlejí.

9. Když žalmy a zpěvy k Bohu se modlite, uvažujte v srdci svém o tom, co ústy vyslovujete.

10. Nezpívejte též nic, než co předepsáno jest. Co však není předepsáno, aby se zpívalo, nebudiž zpíváno.

O pokrmu.

11. Tělo své krotíte posty, zdržující se jídla a pití pokud zdraví vám dovoluje. Když však některá z vás nemůže se postiti, ať aspoň kromě stolu ničeho nepožije, leč, je-li nemocna.

12. U stola jsouce naslouchejte tak dlouho, — až opět povstanete, beze hluku a hovoru všemu, co se vám dle obvyčeje předčítá; neboť nemáte jen ústy pokrmu přijímati, ale i uši vaše mají po slově Božím lačnėti.

13. Nermuťte se též, když se těm, které seslabil dřívější způsob života, něco lepšího podává v pokrmu; aniž to za nespravedlivé pokládáte mají ty, které silnějšími jsou, ve světě jinak žijíce. Nemysletež, že jsou ony šťastnějšími, poněvadž požívají něco, co vy neobdržíte; ale spíše radujte se tomu, že jste s to, čeho jiné nemohou. Dostane-li se něčeho z pokrmu, oděvu neb příkrývek těm, které do kláštera přišly z jemnějšího života, co vám silnějším a proto šťastnějším se nedá, pomnětež vy, jimž se toho nedostalo, jak velmi ony sestoupily ze světského k nynějšímu způsobu života přešedše, byť i právě té skrovnosti nedospěly, jaké vy silnější jste dostoupily.

14. Nemají však toužiti všechny po tom, vidíce, že se některým více dává (ovšem ne z úcty k nim, nýbrž z útrpnosti), by nepovstala ona ohavná převrácenost, že v klášteře chudé schoulostiví a bohaté dle možnosti se utuží.

15. Jako třeba jest nemocným méně dávati, by si nezhoršily, tak nutno též, po nemoci tak o ně pečovati, by rychleji se zotavily, byť i snad z největší chudoby ze světa byly přišly; neboť jako u bohatých dřívější způsob života příčinou jest, že se o ně více pečovati má, tak i u chudých nemoc jejich přešla vyžaduje větší o ně péči. Když opět dřívějších sil svých nabyly, ať se vrátí ku šťastnějšímu svému způsobu života, který tím více sluší služebnicím Božím, čím méně potřebují, by je již zotavené neopanovala choutka po pokrmu, jež byla nutné uvolnila nemoc. Ty zajisté ať se šťastnějšími pokládají, které střídme žijíce přece silnými jsou; neboť lépe jest méně potřebovati než více miti.

O skromnosti.

16. Nevzbuzujte oděvem svým u jiných podiv a nechtějte se líbiti oděvem, nýbrž dobrými mravy. Závoje vaše nebudtež tak tenké, že by bylo lze jimi viděti úpravu vašich vlasů. Vlasy vaše nemají býti volny, by v nepořádek uvedeny nebyly z nedbalosti jakož i proto ne, byste neužívaly nějaké umělé úpravy vlasů.

17. Když vycházíte, jděte pospolu, a přisedše na místo, kam jste šly, zůstaňte pohromadě.

18. Chodíce, stojíce, pohybující se, zkrátka v celém chování vašem nebudiž nic, co by jiné pohoršilo, nýbrž vše číňte tak, jak se sluší na váš svatý stav.

19. Neupírejte zraku svého na osoby mužské, byť i náhodou jste na některého pozřely. Neníť zajisté hříchem viděti muže, avšak toužiti po nich nebo si přát, by oni po nás toužili, toť hříšné jest; neboť nejen dotknutím a touhou ale i pohledem vzniká vzájemná nezřízená žádost.

20. Nercete, že jste srdce čistého, jste-li oči nečistých; neboť nečisté oko prozrazuje srdce nečisté. A když se dvě nečistá srdce beze slov vzájemným toliko pohledem poznají a si libují v této žádostivosti, přechá již čistota ze srdce, byť i těla neposkvrněna zůstala.

21. Která z vás často na muže zrak upírá a těší se z pohledu jeho, nemysliž, že od jiných viděna není, když tak čini; vidí ji zajisté a to právě ty, na něž ani nebyla myslila. Avšak byť i to skryto bylo a ona nikým pozorována nebyla, může-liž pak se skrýti před oním nebeským Okem, Jemuž nic není tajno? Nemyšlete sobě, že On vás nepozoruje, s tím větší trpělivostí hledě, čím moudřejší jest! Proto ať řeholnice netouží zalíbiti se muži, bojíc se, že by se tím Bohu znelíbila. Nechať pomní, že On všechno vidí, a jistě nedovoleně na muže nepohledne. Neboť doporučena jest nám v příčině této bázeň Boží slovy písma svatého: „Ohavnost jest Pánu ten, jenž má drzé oko.“

Jste-li tedy ve chrámu, neb kdekoli jinde muži jsou, navzájem stydlivost svou střežtež. Bůh zajisté, jenž ve vás bydlí, jen takovým způsobem, to jest budete-li vy samy se na pozoru míti, vás před hříchem uchrání.

O bratrském napominání.

22. Zpozorujete-li na některé z vás tuto všetečnost oka, napomeňte ji hned, by v tom, co hříšně počala, nepokračovala, nýbrž okamžitě se napravila.

23. Vidíte-li však, že napomenuta byvši opět, byť i jiného dne, téže chyby se dopustila, povinna jest každá z vás, jež to spatřila, ji, jako na duši raněnou udati, by se jí pomohlo. Záhodno však napřed zpravit o tom druhou neb třetí sestru, by svědectvím dvou neb tří byla z chyby usvědčena a jak zasloužila potrestána.

24. Nemysletež, že jste zlomyslnými to oznámivše, naopak nebyly byste beze vší viny, kdybyste své sestry, jež jste mohly udáním svým polepšiti, zahynouti nechaly, o chybách jejich mlčíce. Kdyby sestra tvá ránu měla na těle, kterou by ráda zatajila, bojíc se, že by řezána byla — zdaliž by jsi nebyla ukrutna, o tom mlčíc a milosrdna to prozradíc? To-li platí již o ráně tělesné, čím více tedy o duševní, kterou tím spíše odhaliti máš, by v srdci háře nehníla?

25. Však dříve než to oznámíte jiným, jež usvědčiti mají zapírající sestru, oznamte to představené, nepolepšila-li se napřed jsouc vámi napomenuta; a to proto, by věc ta tajnou zůstala, kdyby totiž představené se podařilo, ji v tichosti napravití. Kdyby však zapírala, tu teprv ať svědčí o ni jiné (je-li třeba přede všemi), by nebyla obviňována jednou toliko svědkyní, ale dvěma neb třemi z poklesku usvědčena.

26. Usvědčenou potom, by se polepšila, představená neb kněz, váš vrchní ať potrestá dle dobrozdání.

27. Zdráhá-li se však trestu onomu se podvoliti, budiž z vaší společnosti vyloučena, i kdyby sama jíti nechtěla; neboť neděje se tak z ukrutnosti, nýbrž z milosrdenství, by svou morovou nakažlivostí jiné nepokazila.

28. Co jsem řekl mluvě o krocení očí, to zachovávejte u všech ostatních hříších. Třeba tudíž je odhalovati, zameziti, je udati a z nich usvědčiti, jakož i je trestati, jak jsem řekl, s láskou k lidem a s nenávistí k nepravostem.

29. Prohřeši-li se některá tak, že by tajně listy od někoho aneb jakýkoli dar přijala, odpustte jí a modlete se za ni, vyzná-li se z toho sama. Je-li však při tom postižena a z toho usvěd-

čena, nechat ji představená nebo kněz, u případě též biskup, dle dobrozdání svého potrestá, jak zasloužila.

O oděvu.

30. Šatstvo vaše mějte na jednom místě pod dozorem jedné nebo dvou neb i více sester, kolik jich třeba. Tytéž ať je vyprášují řádně, by od molů poškozeny nebyly; a jako se vám dostává pokrmu z jedné špižirny, tak ať se vám dává šatstvo z jedné šatny.

31. Možno-li, nestarejte se samy o to, jakého oděvu se vám dle ročního počasí dostati má, zdaž každá obdržela šat, který složila, či snad jiný, který druhá měla, když jen každé toho se ne nedostává, čeho právě potřebuje. Povstávají-li však z toho mezi vámi hádky a nespokojenost a stěžuje-li si některá, že horší šat dostala než dříve měla, a že není spravedливо, by se tak šatila jako jiná sestra, budiž to důkazem vám, jež se hádáte o tělesný šat, jak mnoho se vám nedostává na onom vnitřním svatém oděvu srdce vašeho, kdyžtè tak nezřizené o šat tělesný se staráte.

32. Trpí-li však představená vaši slabost a dostáváte-li to, co jste složily, mějtež aspoň všechno, co skládáte, na jednom místě a pod tímž dozorem; tak totiž, by žádná jen pro sebe nepracovala, chtějíc se sama starati o svůj šat, o své lože, o pás a přístroj hlavy. Pracujtež všechny společně a pro společnost s větší chutí a vytrvalostí, než kdybyste samy pro sebe pracovaly. Neboť o lásce psáno jest, že nehledá, což jejího jest (1. Cor. 13, 4), to jest své pohodlí a svůj užitek, ježto přednost dává užitku společnosti před prospěchem osobním. A protož čím více se staráte o věci společné než o své vlastní, tím více, věztež, že jste v dokonalosti pokročily. Vždycky tedy bažte po tom, by ve všech těchto pomíjejících potřebách přednost měla láska na věky trvající.

33. Z toho následuje, že když někdo dceři své aneb nějakým svazkem pokrevným neb přátelským spojené, v klášteře bytující, nějaký oděv neb cožkoli jiného potřebného daroval, že to nesmí ona přijati po tajmu, nýbrž že v moci jest představené věc tu vtělití v majetek společný a dáti té, která jí nejvíce potřebuje.

34. Tají-li však některá z vás věc, kterou byla dostala, budiž tak potrestána, jakoby ji byla ukradla.

35. Oděv váš budiž prán dle dobrozdání představené, buďte od vás neb od praden, by u žádné z přílišné žádosti po čistém oděvu, duše nečistou se nestala.

36. Lázeň nebudiž příliš častou, nýbrž jen v ustanovených lhůtách, jednou totiž v měsíci dovolena budiž od představené.

37. Je-li však potřebí, by v nemoci některá lázně užívala, nechať to neodkládá a učini bez reptání na radu lékaře, tak totiž, že na rozkaz představené učini, co potřebno jest, i když k tomu zvláštní chuti nemá.

38. Kdyby však některá sobě přála lázni užívat častěji, nemajíc toho potřebí, nebudiž přání jejímu vyhověno. Neboť často máme užitečným, co nám příjemno jest, byt i škodilo.

39. Konečně skryta-li jest bolest v těle a služebnice Boží, že ji něco boli, sobě stěžuje, budiž ji ihned uvěřeno. Nejisto-li však, zda lék, jenž nemocné jest příjemným, též prospívá zdraví jejímu, tažte se lékaře.

40. Do lázni neb kamkoli jiti třeba, nemají nikdy choditi méně než tři; vyšedši však z potřeby, ať vezme sobě jako společníci tu, kterou představená ji byla určila.

41. Péče o nemocné neb o ty, které jsou po nemoci aneb jinak churavé, budiž svěřena jedné z vás. Povinnosti této jest ze špižírny žádati vše, co každé z nich potřebným býti uznává.

O dozorkyních nad špižírnou, šatnou a nad knihami.

42. Dozorkyně nad špižírnou, šatnou a nad knihami ať poslouží bez nevole sestrám svým.

43. Knihy žádejte každého dne v určitou hodinu; která v nepravou hodinu o knihu nějakou prosí, ji nedostane.

44. Šat a obuv, jehož sestry nutně potřebují, nechať tytéž dozorkyně ihned dle přání dají.

O svornosti.

45. Nikdy se nehádejte a nepřete; kdyby však hádka nějaká mezi vámi povstala, co nejrychleji ji ukončte, by zášť nepovstala z něvu, kterýž z třísky činí břevno a z duše vražedníci; jakož psáno jest: „Kdož nenávidí bratra svého, vražedníkem jest“.

46. Kterákoli z vás by nadávkou neb zlořečením neb dokonce předhůzkou nějakého zločinu jinou byla urazila, ať neprodlévá

co nejspíše ji zadost učiniti a ji odprosití, uražená pak bez prodlení ať odpustí.

47. Kdyby však byly jedna druhou urazily, ať si navzájem odpustí pro modlitby vaše, kteréž ovšem tím světějšími býti mají, čím častějšími jsou.

48. Lepší však jest ta, která, ač častěji k hněvu bývá pouzена, přece ihned hledí odpuštění dojíti od té, kterou byla urazila, než-li ona, která sice ne tak rychle k hněvu popuditi se dá, však za to též ne hned o odpuštění prosí.

49. Která však nikdy za odpuštění prositi nechce, aneb prosí-li, ze srdce to nečiní, ta nadarmo jest v klášteře, byť i nebyla z něho propuštěna.

50. Proto varujte se urážlivých slov; kdyby však někdy z úst vašich vyšla, nebudiž vám obtížno, týmiž ústy, jimiž jste poranili, též ránu zahojiti.

51. Nemilujte se vespolek láskou smyslnou, nýbrž duchovní.

O představené.

52. Kdyby vám někdy nutno bylo, chtějíce udržeti mravní kázeň v klášteře, poddané přísně pokárati, a vy snad cítíte, že jste je více než zasloužily potrestaly, nežádá se od vás, byste jich za odpuštění prosily; neboť tím, že byste se před nimi přílišně pokořily, pozbyly byste vážnosti ku řízení vám potřebné u těch, které vám poddanými býti mají. Ale prostě za odpuštění Pána všech, který dobře zná, jak něžně milujete ty, které jste snad poněkud přísněji potrestaly.

53. Představené své poslouchajte jako matky, ji úctu prokazujíce, jaká ji přísluší, byste v ni Boha samého neurazily. Více však ještě poslušny buďte kněze svého, jenž o vás všechny se stará.

54. By však všechno toto se zachovávalo a nebyvši zachováno, snad beztravně nezůstalo, nýbrž by každá chybná se pokárala a opravila, svatou povinností jest představené, poklesky trestati a co moc její převyšuje udati knězi, jenž více moci nad vámi má.

55. Představená vaše však ať se nepokládá za šťastnou, že vám nadvládá, nýbrž že vám jako sestra sloužiti může.

56. Před vámi ovšem důstojnosti svou ona at vám nadvládá, před Bohem však z bázně at se vrhne k nohám vašim.

57. Příkladem vám všem budiž též ona ve všech dobrých skutech; at kárá nepokojné, těší malomyslné, ujme se nemocných a slabých, trpělivá jsouc ku všem.

58. Sobě at jest přísná, k jiným pak jen s bázní přísnosti setřívá. A byt i obě potřebno bylo, přece více at touží býti milovánu od vás než obávánu, vždy toho jsouc pamětliva, že ji jedenkrát za vás u Boha zodpovídati se jest.

59. Proto i vy poslouchajice lépe, smilujte se nad ní, jež mezi vámi na vyšším sice jest místě, však též ve větším nebezpečí. Tím zajisté, že ji posloucháte, sobě prospíváte.

O zachovávání pravidel.

60. Dejž tedy Báh, byste všechno toto zachovávaly, milujice krásu duchovní a Kristu libou v ní jsouce svým etnostným životem, nikoli jako otrokyně zákona, nýbrž jako svobodné milosti Boží okrášlené dívky.

61. Byste však do knihy této jako do zrcadla nahlédnouti mohly a pozapomenuvše na předpisy tyto, jich nezanedbávaly, každého téhodne jedenkrát budiž vám čtena.

62. Pozorujete-li, že předepsané zachovááte, děkujte Pánu, dárce všech dober. Chybila-li však některá z vás v něčem, at lituje přestupku a střeží se budoucně, prosíc Boha, by ji vinu odpustil a v pokušení neuváděl.

Končí řehole svatého biskupa Augustina.

První oddíl.

O stanovách vůbec.

Článek 1.

1. Ježto prvním přikázáním lásky a nejvřelejším přáním Pána našeho Ježíše Krista jest, by Jeho následovníci vespolek jedno byli tak jako Otec Jeho a On v jednotě Ducha svatého jedno jsou, nutno, by sestry této kongregace, jež se zasvěcují službě téhož Boha, vnitřní jednotu srdcí zachovávaly; a to též

proto, ježto i zevně jednotu zachovávají tím, že zasvěceny jsou službě jednoho a téhož Boha, že mají jednu a touž řeholi, která je váže k chudobě, čistotě a poslušnosti, jakož i že jsou řízeny tímž představeným, že se podvolují zachovávatí touž řeholi, řádu totiž kajících sv. Dominika a že mají tytéž spůsoby a zvyky řeholní. Z toho jde na jevo, že jako ve evičeních zevnějších jednotejny jsou ony v klášteře, tak i srdcem za jedno a svorně žítí mají.

2. Tato svornost srdcí ve věcech, jež Boha se týkají, jest sestram rozkázána, tak jako chudoba, čistota a poslušnost, s tím toliko rozdílem, že se na vzájem milovati musíme z rozkazu Božího, chudobu, čistotu a poslušnost však nám zachovávatí jest pro sliby naše. Sestry tudíž ať plní povinnost tuto s horlivostí a svědomitostí největší.

Článek 2.

1. Jako řád bratří kazatelů, jakož z předmluvy ku jeho stanovám se jeví, hlavně proto založen jest, by učil, kázal a o spáse duší pracoval, jako tudíž každý člen téhož řádu stanovami svými o to pečovati má, jak by s prospěchem o spáse bližního svého pracoval, tak i tato kongregace řádu kajících sv. Dominika proto založena jest, by učíc a vychovávajíc mládež o spáse duší pracovala.

Článek 3.

1. Sestry zachovávají jedny a tytéž sliby, totiž chudoby, čistoty a poslušnosti a mají jednu nejvyšší představenou, která řídí celou kongregaci, jednotlivě však konventy podřízeny jsou diecesánnímu biskupu.

2. Tak tedy jednotu kongregace této podmíněna jest jednou nejvyšší představenou, podobně jako jednotu církve jednou vrchní hlavou. Nejvyšší představená ať spravuje kongregaci dle stanov a souhlasu shromáždění (kapitula) kongregace.

3. Každý konvent kongregace spravován jest převorkou konventu, řádnou to představenou jeho, již nápomocna jest podpřevorka a nejsou-li obě přítomny, zastupuje vikářka převorku, kterou byla ona ustanovila.

4. Předvidá-li převorka, že bude v brzku nepřítomna, ať dá v prvním kapitulu svého převorování potřebuá plnomocenství

podpřevorce, by tato za nepřítomnosti její klášter řídití mohla. Tak at učiní převorka, předvidá-li, že zároveň s podpřevorkou vzdáliti se musí, též vikáře své, ponechajíc jí větší neb menší práva, jež však stačiti mají obyčejným potřebám.

Článek 4.

1. Sliby svými zavazují se sestry zachovávatí chudobu, čistotu a poslušnost za dozoru týchž představených; neméně však též dbáti mají, by jednotu zachovávaly i co se dotýče zevnějších zvyků a stanov ku okrase a leposti života řeholního náležejících.

2. Není tudíž žádnému dovoleno něco dle libovůle změnití, přidati neb ubrati, by jednota, již sestry v zevnějších cvičeních zachovávají, udržovala ustavičně jednotu srdcí jejich.

3. Novoty řeholi a stanovám se protivíci, nebudtež zaváděny.

Stanovy změnití neb něco k nim přidati mohou jen tři po sobě následující shromáždění kongregace, jimž jednohlasně souhlasiti jest s takovou změnou, má-li vůbec platnosti míti.

4. Zákonodárná moc shromáždění kongregace záleží v tom, že může vysvětlovati a vyložiti stanovy staré, jakož i nové ustanovovati a nařizovati; rozsudky tyto však a vysvětlivky trvají co do závaznosti jen do nejbližšího shromáždění kongregace. Ustanovení téhož shromáždění platí teprv ode dne, kdy byly prohlášeny.

5. Vrchní představená může též, ovšem se souhlasem rady své, mnohé nařizovati a to kongregaci celé; převorka jednotlivého konventu totéž činiti může — avšak toliko ve svém konventě. Nařízení převorky mohou vždy zrušeny býti od nejvyšší představené, která kromě toho má též právo i mimo shromáždění kongregační stanovy vyložiti a její rozsudek váže všechny sestry.

6. Neprotiví-li se nějaký výklad stanov duchu zákonů našeho řádu, aniž právním zásadám jeho, za platný považován budiž ve všem, co kongregaci sluší.

7. Ačkoliv rozkazy všech představených kongregace s ukončením úřadování jejich platnosti pozbývají, přece vyjmuty jsou z toho:

Ustanovení podpřevorky, novicmistryně a druhých sester, jež v konventě nějaký úřad zastávají, s nimž žádná pravomocnost spojena není; neboť jejich úřadování přestává jen, když se jim představenou k tomu splnomocněnou odejme.

8. Nejvyšší představené jest se starati, aby ustanovení vydaná ve shromáždění kongregačním v každém konventě byla ohlášena. Ustanovení ta mají se před celou komunitou čísti; to ať se opakuje čtyřikráte za rok v příhodnou dobu. Totéž platí každému konventu o nařízeních nejvyšší představené.

9. Stanovy a nařízení kongregačního shromáždění, jakož i nejvyšší představené mají se v každém konventě s druhými listinami uschovati a sice tak, aby převorka, archiv a novicmistryně aspoň po jednom výtisku (exempláři) měli.

10. Denně se má sestrám při obědě jeden odstavec (článek) ze stanov čísti; vyjimka se dělá ve větší svátky dle dobrozdání představené.

Článek 5.

1. Řehole a stanovy sester této kongregace, nařízení kapitul a představených nezavazují — právě jako stanovy řádu bratří kazatelů — pod hřichem, nýbrž jen pod trestem, to jest: jedná-li se o nějaký předpis řehole aneb o pouhé stanovy bez formálního rozkazu, a není-li to, co obsahují, rozkázáno neb zapovězeno žádným ze tří slibů aniž jakým Božím nebo lidským zákonem, nedopouštíme se sice přestoupením jich hříchu, jsme však povinny podrobiti se pokání stanovami aneb představenou určenému.

2. Tomu pokání nemohou se sestry vyhnouti, poněvadž, jak sv. Tomáš učí, stanovy řádu sv. Dominika vyžadují, by za přestupky zadost učiněno bylo.

3. Co se týče trestů odejmutí úřadu, zbavení aktivního a pasivního práva k hlasování (to jest práva voliti a volenu býti) neb co se týče pokání za těžká provinění a jiných větších trestů stanovami určených, dlužno jest podotknouti, že jim žádná nepropadá, leč nad ní napřed v každém jednotlivém případě představená výslovně trest byla vyřkla, byt i přestupek byl sebe patrnější a zákonně ustanovení, jež přestoupila, bylo sebe zřetelnější.

4. Žádná představená se nemůže sama prohlásiti za zbavenou úřadu pro nějaký přestupek, jehož se dopustila.

5. Ačkoli řehole a stanovy samy o sobě pod žádným hřichem nezavazují, lze se přece dopustiti všedního hříchu, přestupují-li se z nedbalosti anebo z nějaké nezřízené žádosti; ano i smrtelného hříchu, přidán-li ku stanovám formální rozkaz, nebo přestoupeny-li jsou z opovržení.

6. Dle učení sv. Tomáše lze se sice z nezřízené žádosti aneb z nedbalosti v této příčině jen všedního hříchu dopustiti; všední však hříchy vedou ke smrtelnému; neboť sv. písmo praví: „Kdo pohrdá malými věcmi, pomalu zhyne“. Sir. 19, 1.

7. Ačkoliv v řeholi a ve stanovách nic není, co by samo o sobě bylo těžkým příkazem, může se přece státi, že se ledacos pod vyhrožováním těžkým hříchem poroučí neb zapovídá; tu však třeba příkaz ten dáti těmito slovy: „Poroučíme ve jménu sv. poslušnosti neb moci Ducha sv. anebo pod formálním příkazem“: „Té formule budiž vždy užito, kdykoli představená dává nějaký důležitý příkaz, ať se to děje nařízením ústním nebo písemným.

Článek 6.

1. Představené proto mohou z důležitých příčin ve všem, co stanovy a řehole obsahují neb co z nich sleduje, dávatí rozkazy, jež sestry nezavazují jen pod trestem, nýbrž i pod těžkým hříchem; neboť sliby svými jsme zavázány, řeholi a stanovami nepohrdati a rozkazů představené ve všem poslouchati.

2. Avšak představené nemají takové rozkazy dávatí přenáhleně neb bez rozvahy, nýbrž teprv po zralém uvážení, s přivolením své rady a jen v nutné potřebě; toho však ať nečiní příliš často, ani příliš snadno, zvláště jedná-li se o nařízení, která trvati mají po delší dobu.

3. Vždy laskavě ať si vedou, pamětlivy Toho, jenž pravil: „Milosrdenství chci a ne obětí“, všemožně vždy o to usilující, aby svědomí sester neobtěžovaly, v bázni, by příliš četná nařízení nestala se léčkou, kdy vymýtiti chtějící chybu jednotlivců ve zmatek by uvedly celou společnost.

4. Dá-li představená rozkaz, neděj se to bez potřebného klidu, zvláště rozkazuje-li rozčilené sestře. Poroučí-li ústně sestře rozjitřené, nezavazuje rozkaz tento pod hříchem, ač trestu určenému buď jak buď podvoliti se musí; dá-li se však rozkaz písemně, má se za to, že byl dán bez rozjitření.

5. Každá představená se bude proto výstříhati, i klidnou myslí dáti nějaký rozkaz jinak než písemně, vyjma největší potřeby, jak na př. jest rozkaz, jenž dává komunitě při roční visitaci.

6. Jako přestupek formálního, v stanovách obsaženého neb představenou daného rozkazu jest hříchem smrtelným, tak jest

jakkoliv nepatrné přestoupení stanov smrtelným hříchem, přestoupí-li se ony stanovy z opovržení. Pravit sv. Bernard : „Nedbalost jest vždy trestu hodna, opovržení však zasluhuje zatracení“. Tenkrátě však, praví sv. Tomáš, přestupujeme stanovu z opovržení, když vůle naše se zdráhá podrobiti se moci (autoritě) rozkazujícího, jednající z oné pohnutky proti řeholi nebo rozkazu představených,

7. Neposloucháme-li z hněvu neb jiné vášně, hřešíme sice, ne však z opovržení, byt bychom i častěji takto chybily.

Č l á n e k 7.

1. Převorka anebo za její nepřítomnosti podpřevorka, neb za nepřítomnosti obou vikářka, může ve svém konventě, ne však v druhém, vlastním a cizím sestrám, uzná-li to za vhodné prominouti (dispensovati) posty, zdržení se masitých pokrmů a jiné předpisy řehole a stanov. To však ať se neděje příliš často, bez příčiny neb s celou komunitou.

2. Poddané nesmí se nikdy samy dispensovati ve stanovách, nýbrž musí prominutí obdržeti od těch, jimž poddány jsou; představené však samými stanovami jsou oprávněny dispensovati sebe jako druhé.

3. Ano převorka může ve svém domě z vážného a rozumného důvodu sestře poroučeti, aby prominutí postů, zdržení se masitých pokrmů a podobných dispensí se podvolila.

4. Promine-li převorka něco některé sestře, nedomnívejž se ta, že nemá k tomu žádného rozumného důvodu, ježto představená může tak činiti, by ji pokořila, aneb z jiného důvodu, který jí není znám, ku příkladu představená pochybuje snad o zdraví jejím, tu tedy ať svůj úsudek úsudku představené podrobi a jí poslechne; nebo stává se velmi často, že jiné pouhým pohlednutím slabost druhého lépe pozorují, než ten, kdo jí jest stížen; a proto, není-li věc jista, má poddaná představené poslouchati, neboť tu omlouvá poslušnost.

5. Převorka může mimo to svým sestrám i ony věci prominouti, jež se zdají účelu kongregace překážeti; nebo stanovy kongregace nemají se tak zachovávat, aby účelu, za kterým hlavně založena byla, překážely.

Druhý oddíl.

Hlava první.

O stanovách zvláště.

O předepsaných bohoslužebných výkonech. O mši sv. O církevních hodinkách. O modlitbě a duchovních cvičeních (sv. exercitiích).

Článek 1.

1. Na první znamení v určitou hodinu vstanou sestry se slušnou pílí a připraví se tiše a uctivě na hodinky.

2. Pravidelně se jen dvakrát zvonívá k hodinkám, po prvé krátce, což jakmile sestry uslyší, mají práce, již jsou právě zaměstnány, nechat, jiné nezačínati, nýbrž k hodinkám se připravit. Druhé znamení má býti trochu delší. Mezi prvním a druhým znamením budiž sestrám ponechán čas k hodinkám se připravit.

3. Na dané znamení shromažďují se všechny sestry, aby jitřní a všechny ostatní díly hodinek mariánských se modlily.

4. Všechny sestry budtež přítomny společně mši svatě (konventní), mimo ty, které představená z důležitých a zákonitých příčin od ní osvobodila, nebo kterým dovolila, aby slyšely jinou mši sv. a hodinky soukromě se pomodlily. Sestry posluhující jsou povinny jen jednu soukromou mši sv. slyšeti a Otčenáš a Zdravas stanovami předepsané se pomodliti. Ty však ze sester služebných, které si přejí modliti se hodinky mariánské, smějí tak činiti, mají-li potřebné v tom znalosti a nad to ještě dovolení představené.

5. Hodinky modlivejte se v kůru, na místě to, které má přednost přede vším jiným místem, poněvadž je tu přítomna nejsv. svátost oltářní, ostatky svatých, poněvadž tu andělé přebývají a ježto společně sestry se tu modlívají a s větší zbožností sem přicházejí. — Proto nebudiž bez důležité příčiny dovoleno, modlitbu v kůru vynechati.

Článek 2.

1. Sestry jsou povinny hodinky se modliti, ať již je to v kůru nebo kdekoli jinde, jasně a zřetelně, souvisle, s patřičnými přestávkami, ne kvapně, a s pozorností.

2. Pozornost povahou zobyčejnělá (t. j. taková, kdy člověk jako stroj jedná a nemyslí ani před jednáním ani v úkonu samém na to, co činí), nepostačí k modlitbě hodinek; než, byť i pozornost skutečná (actualis) po celou dobu hodinek se nevyžadovala, musí přece pozornost moci svou trvajici (virtualis) každý modlíci se míti, pozornost takovou totiž, která pochází z připravování se na modlitbu hodinek a jako moci svou po celý čas modlitby trvá. Takovou pozornost virtuální možno míti, když s tím úmyslem k hodinkám jdu, že chci se je pozorně modlití a povinnost svou v té míře že chci vyplniti, jak jsem k tomu zavázána; stane-li se při takovém úmyslu, že přece při hodinkách nepozornou jsem, buď ze slabosti lidské nebo následkem netečnosti jakési, je modlitba platná; ovšem kdyby se stalo, že by někdo úmyslně nechtěl modlití se pozorně, nebo svévolně a dobrovolně byl roztržitým, pak by byly hodinky neplatné.

3. Kdyby se někdo zabýval po značnou část hodinek nějakou prací, která činí ducha roztržitým, tím by pozornost virtuální jistě byla přerušena a sestra ta by neučinila zadost požadavkům stanov. —

4. Sestry ať se modlí hodinky zřetelně, bez vyrušování, něžným a příjemným hlasem, ne příliš vysoko, nýbrž prostředně, také ne zdoluhavě; konečné slabiky veršů nebudtež příliš protahovány; přestávky v půli a na konci veršů nemají býti také velké.

5. Tím docíleno bude toho, že sestry v pobožnosti nebudou vyrušovány, v práci nebudou zdržovány, což by se jistě stalo, kdyby se jen spěšně a pomateně, nebo z druhé strany příliš zdoluhavě hodinky modlily.

6. Krása modlitby žalmů zakládá se na přestávkách, kdežto zmatkem a spěchem vši lahodnosti zbavena bývá. Přestávky dějí se proto, abychom si snadno oddechly a žalmování aby jimi vážností a krásy nabylo; děláme je v prostřed verše.

7. Je-li některý verš poněkud delší, buďte učiněny dvě přestávky; jedna na počátku, a to trochu kratší, druhá pak v prostřed verše, poněkud delší.

8. Mezi jednotlivými verši nestává žádné pomlčky; následující verš však nesmí také započat býti před ukončením předcházejícího.

9. Přehnaná délka hodiněk pochází od nemírného protahování zvuku v prostřed a na konci veršů. Aby se tomu zamezilo, budeť pomlčky patřičně mírné a všeliké protahování budiž odstraněno. Tím se stane modlení čili officium souvislým, srozumitelným a nábožným.

Článek 3.

1. Po doplňku (kompletáři) zpívá se Antifona „Salve Regina“; jest to obyčej tak starý, jako řád sám a pochází také od našeho svatého otce Dominika.

2. Všechny sestry, i ty, které pod jakoukoliv záminkou nemohly se hodiněk v kůru účastniti, musí se dostaviti k „Salve Regina“, jak pro úctu, již jsme povinny blahoslavené Panně, která zvláštní našeho řádu jest ochranitelkou, tak i k vůli 200 dni odpustkův, které papež Pavel V. nejen osobám řeholním obouhého pohlaví, nýbrž i lidem světským, kteří se této Antifony účastni, udělil.

3. Sestry postaví se ve středu kůru k této Antifoně dvěma řadami, a sestra hebdomadářka (t. j. sestra, již patří v témdni vedení kůru) pokropí je svěcenou vodou a sice napřed stranu pravou kůru a pak levou.

4. Abychom úctu svoji k nejblahoslavenější Panně, zvláštní ochranitelkyni řádu, ještě jiným způsobem na jevo daly, abychom jí poděkovaly za nesčetná dobrodíní z jejich panenských rukou obdržena, abychom vyprosily, by řád náš, její mateřskou péčí zřízený i na dále její blažené ochrany požíval, zpívá se každou sobotu po „Salve Regina“ litanie k Panně Marii a pak zpěv „Inviolata“, což jest obyčejem ve všech konventech řádu zavedeným.

Článek 4.

1. Po jitřní a doplňku (kompletáři) zůstaněť sestry pokaždé v kůru a rozjijeme po půl hodiny.

2. Mimo denní rozjímání konají sestry každoročně desítidenní duchovní cvičení, aby tím obnovily snahu po dokonalosti.

3. Radíme tuto také, aby vrchní představená, jakož i převorka konventu tato duchovní cvičení před nastoupením úřadu svého dělala.

Hlava druhá.

O úklonách.

Článek 1.

1. Rozeznáváme tři druhy úklon, dva druhy prostrací a dva druhy pokleknutí.

2. Úklony jsou tři: první jest úklona hluboká; záleží v tom, že hlavu a hořejší část těla tak hluboko ohneme, až lokty se dotekneme kolen; druhá jest úklona prostřední; činí se tím způsobem, že skloníme hlavu a hořejší část těla tak, aby-
chom ruce mohly položit na kolena; třetí jest úklona hlavy; učiníme ji, když hlavu a hořejší část těla jen mírně nakloníme.

3. Dva druhy prostrací jsou; prostrace přes klekátka a prostrace, již jmenujeme „venia“. První se dělá tak, že totiž poklekneme na obě kolena a pak lokty a tělem se spolehneme na předeek stolice v kůru, a kde stolice nejsou, spolehneme se na kolena. Venia děje se tak, že se celým tělem na zemi prostřeme na pravý bok, majíce nohu levou na pravé.

4. Dva druhy pokleknutí jsou: a) pokleknutí na obě kolena, které činíme, když na obě kolena poklekneme, majíce při tom tělo rovně vztyčené; b) pokleknutí na jedno koleno.

5. Mimo tyto všechny úklony sestry v kůru střídavě sedí a stojí, jsouce obráceny buď k oltáři, buď proti sobě.

Článek 2.

1. Úklona hluboká se dělává: a) kolikrátkoli se buď v kůru neb v jídelni nebo v kapitolu „Pater noster“ modliváme; b) při modlitbě „Retribuere“; c) při první oraci (modlitbě) hodině a při konečných slovech „Per Dominum N. J. Ch.“; při slovech „Qui tecum vivit et regnat“ atd. se zase vzpřímíme; d) při první oraci ve zpívané mši sv. a při první modlitbě po přijímání (postcommunio).

2. Úklonu prostřední děláváme: a) při slovech „Gloria Patri“ a jsme sehnuty až ke slovům „sicut erat“ atd.; b) při všech benedikcích čili žehnáních, které v kůru a pak před a po jídle se dávají; c) ve zpívané mši sv. při následujících slovech chvalozpěvu „Gloria in excelsis“: „Gratias agimus tibi propter magnam gloriam tuam“; dále při „Suscipe deprecationem nostram“; d) při

slovech ve praefaci nebo v antifoně „Salve Regina“ nebo ve „Gloria in excelsis“ nejsvětější jména Ježíš a Maria; také činíme tuto úklonu, když jest v oracích proneseno jméno našeho sv. otce Dominika.

3. Úklona hlavy budiž učiněna: a) kdykoli mimo oraci jsou vyslovena nejsv. jména „Ježíš“ a „Maria“ a sv. „Dominik“; b) kdykoli některá sestra započne žalm nebo veršik, nebo přečte capitulum nebo něco jiného, učini úklonu hlavy; c) kdykoli a kdekoli jsou pronesena slova „Sit nomen Domini benedictum“; d) když se ve „Credo“ zpívají slova „Qui cum Patre et Filio simul adoratur et conglorificatur“; e) kdykoli v officiu se zmíní o proliti nejsvětější krve Spasitele našeho; f) když buď oděv nebo cokoli jiného obdržíme, rceme „Benediktus Deus in donis suis“ (veleben buď Pán v darech svých) a při tom ukloníme hlavu. — Je-li přítomna i dárkyně i ta, která od ní něco přijímá, řekne poslední „Benediktus Deus“ a dárkyně odpoví „In donis suis“; kdykoli představená některé sestře přikazuje něco říci nebo něco učiniti, ukloní sestra hlavu; h) konečně budiž úklona hlavy vždy učiněna, když některou představenou potkáme.

Článek 3.

1. První druh prostrací t. j. prostrace přes klekátka dělá se: při mši konventuální a při slavných službách božích od pozdvíhování až po Pater noster.

2. Druhý druh prostrací t. j. tak zvaná „venia“ dělá se; a) po ukončení officia, když se někdo za officia chyby značnější dopustil, buď že špatně četl, nebo zpíval; ve „venii“ pak zůstane ta, která chybila, tak dlouho ležeti, až převorka nebo v její nepřítomnosti podpřevorka, nebo v nepřítomnosti obou hebdomadářka znamení dá, aby vstala. Totéž se má státi v jídelně, když některá sestra čtouc, jedíc neb poslouchjíc nějak pochybila. b) Ve shromáždění pro přestupky při slovech převorky: „Které se vinými cítí, ať učini veniu“, a každá sestra po obžalobě. Postáváme-li požehnání od představené, když vycházíme z kláštera, předvídjíce, že nám na noc do kláštera vrátiti se nelze; taktéž i přišedše do jiného kláštera řádu, jakož i při návratu do svého kláštera. c) Kdykoliv převorka některou sestru kárá, udělá tato venii, prosíc tím za odpuštění. d) Venie též se dělá,

vykládá-li se některé stálý úřad. — Jsou-li chovanky nebo cizí přítomni, nedělá se venie a učiní se v příhodnou dobu před představenou.

Článek 4.

1. Poklekneme na jedno koleno, přijdeme-li na místo, kde jest Nejsvětější Svátost, a jdouce vedle oltáře, kde Nejsvětější jest uschováno. Taktéž poklekneme při slovech v Evangelii sv. Jana: „Et Verbum caro factum est“, kteréž se modlivá na konci mše. 2. Pokleknutí na obě kolena dělá se a) když přijdeme k oltáři nebo mimo jdeme nebo odcházíme, kde Nejsvětější Svátost vystavena jest, kde se podává, pak u kterého kněz právě mši sv. slouží od pozdvihování až po přijímání. Poslední tato dvě pokleknutí jsou spojena s hlubokou úklonou, t. j. položíce lokty na kolena. b) Dále se dělá při slovech Invitatoria „Procidamus ante Deum“, c) při onom verši v „Te Deum“: „Te ergo quaesumus atd.“; d) při první sloce chvalo zpěvu: „Ave maris stella“; e) při antifoně „Sub tuum praesidium“; f) při obou slovech „Salve Regina“ po kompletáři a při téže antifoně při slovech „Eja ergo“ až ku „O clemens“; g) při sloce „Tantum ergo Sacramentum“; h) při první sloce „Veni Creator“; i) v Credo při zpívané mši při slovech „Et incarnatus est“ atd.

Článek 5.

1. Sestry stojí v kůru zpřímá k sobě obráceny: při modlení hodinek; vyjma: při „Zdravas Maria“, kterýmž hodinky počínají a končí; při „Domine labia mea aperies“ atd. a „Deus in adiutorium“ atd.; při Invitatoriu, kromě slov: „Procidamus ante Deum; qui fecit nos“, při kterých sestry na obě kolena kleknou. — Kdykoliv sestry takto klekají, obrátí se k sobě, jen když při „Salve Regina“ slova „Eja ergo“ atd. se zpívají, budtež obráceny k oltáři; jakož i když knězi odpovídají.

2. Sestry sedí: a) při hodinkách modlice se žalmy střídavě stojíme a sedíme. b) Za čtení v jitřním sedí obě strany; ve chválách však stojí obě strany kůru od počátku žalmu „Laudate Dominum de coelis“ až po ukončení hodinek. c) Při hodinkách za zemřelé sedí oba kůrové, v nešporách až po „Magnificat“, a v jitřní až po „Laudate Dominum de coelis“. V posledním responsoriu devátého čtení vstanou všechny při slovech „Creator omnium“ atd.

3. Všechny tyto úklony (prostrace a pokleknutí) stanovami při hodinách předepsané zavazují jen v káru, nikdy však v soukromí.

4. Sestry veršik neb cokoliv jiného předřikávající neb zpívající, při kterém kůr se uklání nebo kleká, neklekají ani nedělají prostrace, učiní pouze po ukončení veršiku proti sobě obráceny prostřední úklonu.

5. V případě, kdy převorka některé církevní obřady vykonáváti dá, na př. na svátek Očistování Panny Marie, na popelečnou středu a ve svatém týdnu, řídtež se v obřadech a úklonech ritem řádovým, předepsaným v processionariu a knize mešní.

Hlava třetí.

O příměluvě za mrtvé.

Článek 1.

1. Každoročně slaví se čtyry výroční dny (anniversaria): první 4. února za otce a matky; druhý 12. července za ty, kteří na našich hřbitovech odpočívají; třetí 5. září za příbuzné a dobrodince; čtvrtý 10. listopadu za bratry a sestry.

2. V tyto výroční dny modlí se hodinky za mrtvé, sestry však pomocné (laičky) celý růženec.

3. Pečováno budiž, aby v tyto čtyry výroční dny, zvláště ve výroční den bratří a sester, mše sv. za zemřelé sloužena, nebo, možno-li, zpívána byla, které se účastní všechny sestry. Po Requiem modlí nebo zpívá se „Libera“. Mimo to ať se slouží každý týden mše sv. za zemřelé řádu, a po mši modlí se Libera s obvyklými modlitbami.

Článek 2.

1. Za všechny zemřelé bratry a sestry, otce a matky, příbuzné a dobrodince, a za všechny ty, kteří na dobrých skutcích řádu podíl mají, modlí se všechny sestry každoročně 500 Otčenášů a Zdravasů.

Článek 3.

1. Za lehké odpočinutí zemřelé sestry dá pokaždé vlastní klášter deset mši sv. sloužiti. Jednotlivé sestry bez rozdílu modlí se 100 Otčenášů a Zdravasů, s Antifonou „Requiem“ na konci

každého Otčenáše a Zdrávasu; a po 8 dni po smrti následujících modlí se po ukončené stolní modlitbě „Libera“.

2. Tytéž modlitby vykonávají se také za vrchní představenou, ať si zemřela za úřadování svého aneb později.

3. Zemře-li sestra některého kláštera řádu, má představená úmrtí do šesti dnů všem domům řádu oznámiti, z nichž každý za lehké odpočinutí zemřelé dvě mše svaté sloužiti dá. Každá ze sester modlí se celý růženec.

Hlava čtvrtá.

O postu.

Článek 1.

1. Sestrám dovoleno po celý rok každodenně dvakráte se nasytiti, vyjma: a) Od církve nařízené postní dny. b) Ponděli a úterý před popelečnou středou. c) Čas adventu mimo neděli. d) Všechny pátky v roce.

Článek 2.

1. Převorka nemůže všechny sestry na jednou a pravidelně dispensovati, avšak může jednotlivé sestry od postu řeholí předepsaného dispensovati, kdykoliv jest toho závažná potřeba.

2. Co se týká postů církevních, musí se s církevní vrchností dorozuměti.

3. Po všechny dny roku, vyjma velký pátek, jest dovoleno, dle obyčeje zemí snídati.

Hlava pátá.

O jídle.

Článek 1.

1. V hodinu určitou pro oběd a večeři dá sakristánka znamení zvonkem, načež sestry bez prodlení k obědu se dostaví.

2. Po tom odeberou se sestry ve vši tichosti se slušnou pílí na místo, kde si ruce umývají. Umyvše si ruce, postaví se řadou v předsíni jídelny dle hodnosti a představená předřikává žalm „De profundis“ s modlitbou „Fidelium“ a ukončí s „Requiescant in pace. Amen“ za dobrodince kláštera. Na to převorka dá znamení v jídelně zvonkem a sestry po dvou vstoupí od mladších počínaje.

3. Sestry přišedše do prostřed jídelny, uctivě se pokloní kříži neb obrazu, nad místem převorky visícímu a postaví se dvěma řadami proti sobě před stoly, načež převorka opět znamení dá zvonkem, a versikulářka „Benedicite“ zapěje, po kterémž společnou modlitbu před jídlem se modlí.

4. Po modlitbě jdou sestry na svá místa, a když předčítající několik veršů z písma sv. přečtla, dá převorka znamení a nyní se chystají k jídlu.

5. Při rozdávání jídel počíná se od nejposlednějších sester a pokračuje se k převorce. Když ku převorce se došlo, a zbyla ještě jídla, podána budtež dalším. Při uklizení a sbírání ostatků jídel počíná se od převorky.

Článek 2.

1. Žádná sestra nesmí bez příčiny a bez dovolení scházeti u prvního stolu, vyjma posluhující.

2. Které při prvním stolu přítomny nebyly, jedí při druhém, by nebylo třeba třetího.

3. U stolu posluhují sestry pomocné; může však převorka i sester pro kůr určených, když to za dobré uzná, k tomu použítí. Přisluhujícím nemá se nic zvláštního dáti, nýbrž ať jsou společnou stravou spokojeny.

4. Žádná sestra, vyjma převorky, nesmí svá jídla jiné dáti.

5. Žádné není dovoleno ve své cele aneb vůbec mimo jídelnu, vyjma nemocných, a to jen tenkrát, není-li zvláštní místnosti pro nemocné, jisti.

6. Převorka ať jí v jídelně s ostatními sestrami a spokojí se s jídlem společným. Totéž platí o ošetřovatelkách nemocných a obsluhujících sestrách, leč by převorka někdy ze závažné příčiny jinak dovolila.

Článek 3.

1. Sestry mohou masa požívatí pouze v neděli, úterý a ve čtvrtek, nikoliv však v jiné dny, leč by byly nemocny nebo velmi slabý, nebo připadá-li ten den svátek, který dle ritu řádového jest Duplex nebo Totum duplex.

2. Co se týká přípravy a jakosti jídel, jest se řídit dle zvyku krajin, v kterých se nacházíme v dny postní.

Článek 4.

1. Každý den dostanou sestry dle možnosti v poledne kromě polivky ještě dvě jídla. V postní dny může představená ještě třetí přidati, jestliže to za dobré uzná. Při obědě dostanou sestry vyjma veliký pátek, po skleničce vína.

Článek 5.

1. Po obědě dá převorka znamení zvonkem, předčítající čte opět z písma sv., mezi tím co obsluhující sestry drobty sbírají, na opětné znamení převorky skončí slovy: „Tu autem Domine miserere nostri“ a sestry odpoví: „Deo gratias“, při čemž ze svých míst vstanou a jako před tím před stoly se postaví.

2. Sestry, které buď při četbě, posluze nebo jídle, nebo jinak chybily, učiní venii a dříve nevstanou, až k tomu převorka znamení dala.

3. Na to dá převorka znamení zvonkem k dikůčinění, kteréž hebdomadářka začne a kteréž dle předepsaného způsobu v kolektáři řádu (t. j. knize, modlitby řádové obsahující) se vykoná, při čemž sestry žalm padesátý odříkávající v průvodu do kůru jdou.

4. Po večeři koná se dikůčinění v jídelně. Ve dny, v kterýchž není postu, jest požívání polivky a jednoho uvařeného pokrmu dovoleno.

Hlava šestá.

O večeři.

Článek 1.

1. V postní dny v ustanovenou hodinu dá sakristánka znamení k večeři.

2. Sestry vstoupí do jídelny a postaví se do řady. Na znamení, kteréž převorka rukou dá, řekne versikulářka u prostřed jídelny: „Benedicite“, načež hebdomadářka požehnání udílí slovy: „Largitor omnium bonorum benedicat potum servorum suorum“. Načež odeberou se všechny na svá místa a po přečtení několika veršů z písma sv. večeři.

3. Po večeři říká převorka nebo podpřevorka nebo vikářka nebo v jejich nepřítomnosti hebdomadářka vážným a zvučným hlasem: „Adjutorium nostrum in nomine Domini“, načež sestry jídelnu opustí.

4. V postní dny jest při večeři požívati postní polivky nebo jiného vařeného pokrmu postního dovoleno. Váha jídla v církevní posty počítají v to i chléb, nemá přesahovati 16 lotů.

5. Na veliký pátek, kdy sestry v poledne jenom jednu krmi z luštěnin mají, jedí na večer chléb a pijí vodu. Jen nemocné jsou vyňaty, s nimiž podle jejich nemoci má se zacházeti.

Článek 2.

1. Potřebuje-li kterákoliv sestra mimo čas občerstvení, učini tak jen s dovolením a provázena jednou sestrou. Aby mohly vodu píti, potřebují jen dovolení.

Hlava sedmá.

O nemocných.

Článek 1.

1. S nemocnými třeba tak zacházeti, aby se co nejspíše pozdravily; nad tím má představená s největší starostlivostí bdíti.

2. Za tím účelem ať se náležitě zařídí dle možnosti nemocnice s lůžky, prostěradly a jinými potřebnými věcmi.

3. Má se zvoliti některá obezřetná, mlčenlivá a horlivá pomocná sestra, by dohlížela na nemocné, jejíž povinnosti jest, nemocné sestry s největší péčí ošetřovati a jim léky, pokrmy, a co vůbec k jejich uzdravení potřebno jest, obstarati.

4. Nemocné smějí masitých pokrmů požívati v postních dnech nejen od řehole, ale i od církve ustanovených, vyžaduje-li to jejich nemoc nebo slabost a když to převorka za nutné uzná; nikdy však to bez dovolení činiti nesmí.

5. Je-li však nemoc některé sestry taková, že ji ani příliš nesestlabila ani chuť na jídlo neodňala, nemá ani obyčejných postů rušiti ani jiných pokrmů ani přin užívatí.

Článek 2.

1. Které ve dnech újmy jsou dispensovány, nejedí v jídelně, nýbrž v pokoji pro nemocné. V klášterech, kde takové nemocnice zříditi nebylo ještě lze, jedí v jídelně při druhém stole.

2. Kdyby některá sestra nakažlivou nemocí stížena byla, má na odloučeném místě, vzdálena od ostatních nemocných, ošetřována býti, by se zamezila všeliká nákaza.

3. Onemocni-li představená, budiž jako ostatní v nemocnici ošetřována.

Hlava osmá.

O lůžkách a celách.

Článek 1.

Sestrám zakázáno jest na peřinách spáti pod trestem postu o chlebě a vodě, vyjímaje nemocné; jest však dovoleno na slamniku a žiněnkách spáti. Mimo klášter mohou lože jakkoliv připraveného použití.

2. Sestry spí oděny tunicellou (košilí) se zahaleným krkem a hlavou, se spodnicí a punčochami.

3. Nemusí však spáti se škapuliřem, vlastním to rouchem našeho řádu, jež u veřejnosti nositi třeba.

Článek 2.

1. Žádná sestra nesmí odděleně spáti, je-li pro ni v společné ložnici místo; vyjímají se nemocné, hosté a sestry dohlížející nad chovankami ve spárně, aneb dozorkyně jiných místností.

2. Nikdy nesmí dvě sestry pod žádnou záminkou v jednom a téže lůžku zároveň spáti.

Článek 3.

1. Každá sestra spokojí se jednou jedinou chudou celou ve společné ložnici.

2. Má se odstraniti odtud všechen přebytek, každá marnivá okrasa, vůbec vše, co se chudobě protiví.

3. Není dovoleno v ní světské obrazy míti, nýbrž jen obrazy svatých.

Článek 4.

1. Sestrám zakázáno jest mimo potřebu do cel jiných vstupovati, a to pod trestem postu o chlebě a vodě při jednom obědě na holé zemi.

2. Pravidlem tímto vázány nejsou ni představené ni poddané do cel jejich vstupující.

3. V ložnici hoří po celou noc světlo.

Hlava devátá.

O oděvu a střihu vlasů.

Článek 1.

1. Řeholní náš oděv jest: bílá říza (habit, tunika) a hlavně bílý škapuliř u sester pro kár určených, u sester pomocných pak

černý; černý závoj u sester pro kůr, bílý u sester pomocných, a černý pláštík (Cappa) pro všechny; všechny tyto části oděvu našeho musí býti vlněné; látka ta budiž slušná, ale nikoliv vzácná a chudoba má se v ní zračiti; zvláště černý pláštík budiž z látky hrubší a jednodušší.

2. Mezi řízou (tunika) a košilí (tunicella) směji nositi sestry kratší oděv; rukavice a šat nějaký s kožešinami nositi nesměji.

3. Veškeré spodní roucho budiž bílé, jednoduché a chudobné.

4. Říza (tunika) budiž tak dlouhá, aby dosahovala až ke kotníkům.

5. Nesmí se po zemi vléci, také však nesmí býti příliš krátká, protože to prozrazuje jakousi lehkovážnost; patřičná délka její dodává vážnosti a slušnosti.

6. Říza budiž tak šita, aby jen z předu nahoře byl otvor dostačující při oblékání.

7. Černý pláštík budiž as o čtyři prsty kratší hábitu.

8. Škapulíře nemají býti ani příliš dlouhé ani příliš krátké a široké budtež tak, aby na ramenou sáhaly až po místo, kde rukávy do hábitu všity jsou.

9. Pás, který sestry nosí, budiž z hrubé kůže.

10. Náčelek musí býti z bílého plátna.

11. Kdykoli se sestry veřejně objevi, musí habit a zvláště škapulír tak nositi, aby jej každý mohl viděti, poněvadž jest to vlastním rouchem našeho řádu a rozeznávací známkou naší professe.

12. V klášteře nenosiváme pláštík od velkonoci až ke Všem Svatým, mimo tehda, kdy přistupujeme ke sv. přijímání. Při slavnostních událostech však a v zimě může se nositi, nikdy však nebudiž brán ke stolu.

13. Žádná sestra, ať jest v jakékoli hodnosti postavena, nesmí užívatí vzácných předmětů, zlatých nebo stříbrných, ani při stole ani jinde na nějakém nářadí; přestoupí-li však některá zákaz tento, budiž ji předmět ten vzat, a sestra pak budiž přísně potrestána.

Článek 2.

1. Sestry směji si sedmkrát do roka vlasy zastříhnouti.

2. Vlasy budtež zastříženy tak, jak se to sluší na řeholnici.

Hlava desátá.

O sv. zpovědi a sv. přijímání.

Článek 1.

1. Všechny sestry bez výminky mají každou neděli a svátek, ve svátky Panny Marie a ve svátky světců našeho řádu přistoupiti ke stolu Páně.

2. V ty dny nesmí žádná sestra beze zvláštního dovolení představené sv. přijímání vynechati. Kdyby však některá vážný měla důvod, proč sv. přijímání súčastniti se nemůže, budiž to dle vhodnosti před nebo po sv. přijímání představené ohlášeno.

3. Mimo dny dříve určené smějí sestry přijímati v pondělí, ve středu a v pátek.

4. Sestry, které ze zvláštní zbožnosti tělo Páně častěji přijímati chtějí, smějí přijímati, když představená jim to byla dovolila.

5. Když bezprostředně několik dní po sobě následuje, ve které ke sv. přijímání přistoupiti máme, tu smíme v některý z těchto dnů sv. přijímání vynechati, když to představená dovolí.

Článek 2.

1. Vrchní představená musí toho dbáti, aby každý klášter měl svého zpovědníka, který pokud možná má býti jiný než domácí kaplan.

2. Za tím účelem navrhne biskupu diecése kaplana a zvláště zpovědníka, muže obezřetné a rozumné, kteří by byli s to, duchovnímu blahu sester napomáhati a je v duchu řádu, dle něhož žiti přislíbily, udržovati.

3. Dříve však, než to učiní, má se jednotlivých rádkyň konventu otázati na jejich mínění; jakmile pak jest volba jejich potvrzena biskupem, všechny se mají podrobiti jeho ustanovení.

4. Beze zvláštního dovolení představené nesmí se žádná sestra jinému knězi, ani světskému, ani řeholnímu, zpovídati.

5. Sestry nesmějí o zpovědníku svém ničeho mluvit; dovolí-li se pak některé u jiného se zpovídati, nemá se nad tím žádná zastavovati; odňato-li některým takové mimořádné dovolení a jiným-li se udělí, mají se všechny vystříhati jakéhokoli reptání.

6. Představená má přísně trestati sestry, které v této věci chybují proti skromnosti a svatě lhostejnosti.

7. Žádná sestra nesmí u mříže zpovědňi vědomě a úmyslně mluvit o jiných věcech, než o těch, které patří do zpovědi.

8. Kdyby však zpovědník snad mluvil s ní o věcech, které v nižádném nejsou spojení s duševním blahem jejím, nebo které se společnosti sester týkají, tenkrát je sestra povinna zdvořile ho upozorniti, že o takových věcech nikterak mluvit nesmí.

9. Sestry mají také mimořádného zpovědníka, jemuž se čtyřikrát do roka zpovídati směji.

10. Všechny sestry, jak novicky tak i ostatní mají se nejmeně jednou za týden zpovídati.

Hlava jedenáctá.

0 mlčení a o hovorně.

Článek 1.

1. Ustavičné mlčení musí zachovávat sestry v kapli, v kůru, na chodbách, v celách a v jídelně.

2. Na těchto místech nemůže představená od mlčení osvoboditi; stane-li se však přece někdy, že jest potřeba něco říci, stane-li se to úplně tiše a co nejkratšeji, nikdy však ve způsobu delší rozmluvy.

3. V kapli nebo v kůru máme se modliti a to jen činiti, k čemu jsou určena.

4. V jídelně když sestry ke stolu zasedly, má za jídla býti něco předčítáno, a stále mlčení jak od převorky, tak i ode všech ostatních zachováno; stane-li se, že něco u stola chybí, smíme toho žádati, však tiše a krátce.

5. Toto mlčení při jídle, má se také mimo jídelnu zachovávat.

6. Vrchní představená jakož i její zástupkyně směji mimo jídelnu sestry, s nimiž u stola jsou, od tohoto mlčení osvoboditi.

Článek 2.

1. Mimo dříve naznačená místa směji sestry mluvit, ale se zvláštním dovolením představené.

2. Ode znamení, které se dává na konci večerního zotavení (rekreace) až do ukončení první hodinky (Prima) mají sestry

zachovávatí mlčení, kteréž se jmenuje hluboké mlčení (*silentium profundum*.)

3. Nemocné, které nemocí svou nejsou na postel upoutány, mají zachovávatí mlčení po polední rekreaci po dvě hodiny a mimo to mlčení hluboké po večerní rekreaci, jako ostatní sestry.

4. Po obědě a po večěři mívají sestry určitou dobu ke zotavení.

5. Od společného tohoto zotavení nesmí se žádná sestra bez dovození odloučiti. Ty pak, které po čas zotavení nejen od ostatních se odlučují, nýbrž nad to ještě jen s určitými sestrami neb chovankami se baví, mají přísně za to od představené býti pokárány.

6. U brány kláštera žádná sestra nesmí mluvití, mimo ty, kterým úřad tento jest svěřen; ty pak ať mluví jen tolik, kolik toho úřad jejich vyžaduje.

Článek 3.

1. Sestry smějí jíti do hovorny jen s dovolením představené a v průvodu jedné sestry, kterou k tomu představená byla určila.

2. V hovorně pak musí tak mluvití, aby sestra je provázající všemu rozuměla. Tato sestra pak jest povinna sestru mluvící obžalovatí, jestli něco nepatřičného pozorovala, buď v řeči neb v pohybech neb v obcování jejím vůbec.

3. Hovorna chovaneček jest sestrám zapovězena; jen se zvláštním dovolením představené smějí do ní vkročiti.

4. Žádná sestra nemá jíti do hovorny v čas hodinek, mše sv., a v dobu, kdy konvent jest v ložnici nebo v jídelně, leč by snad prazvláštní nutnost toho vyžadovala.

Článek 4.

1. Tento nad míru blahodárný a svatý zákon mlčení mají sestry v největší míti vážnosti, neboť on řád náš obohatil dobry velikými. Proto mají je zachovávatí pečlivě a svědomitě; jestli představená jeho přestoupení snadno promine, nebo snad nenaléhá na to, aby se svědomitě zachovával, pak ať si pomyslí každá, že účet z toho sama bude klásti před soudnou stolicí boží.

2. Netrestá-li představená přísně ty sestry, které se neostýchají proti zákonu mlčení se proviňovatí, pak ať si připomene, že tímto svým jednáním mnohem přísnějšímu trestu vstříc kráčí.

Článek 5.

1. Sestry mohou pro přestoupení zákona mlčení dvojím pokáním trestány býti, ovšem nejsou li tak nemocny, že musí v posteli ležeti.

2. První pokání, kterého zasloužíme, když lehkovážně a vědomě u stola mlčení zrušíme, jest to, že za každé takové přestoupení musíme jednou při jídle na zemi sedíce jisti.

3. Druhé pokání, jehož se dostane každé, která mimo jídlo proti mlčení se provinila na místech, kde mluvíti se nemá, nebo v dobu kdy jest nám mlčeti, jest mírnější nebo přísnější dle počtu přestupků a jest ponecháno soudnosti představené.

Hlava dvanáctá.

O přijetí do řádu a o připuštění ku professi.

Rok zkoušky (noviciát).

Článek 1.

1. Hlásí-li se nějaká osoba, aby do řádu byla přijata, musí býti nejprve alespoň šest měsíců kandidátkou (postulantka), než se jí dostane šatu řeholního.

2. Tato doba přípravy (kandidátsví) může v leckterém domě řádu našeho, který k tomu nejvyšší představená určila, býti započata, v noviciátě však musí býti ukončena.

3. Hlásí-li se některá do řádu, tu se má převorka toho konventu, kde se hlásí, ptáti lidí spolehlivých na rodiště, mravní chování a rodiče žadatelky.

4. Převorka má vyzvěděti, zda přijetí žadatelky nevádí závažné překážky, a o věci té má na každý způsob zprávu podati vrchní představené.

5. Je-li příčina se domnívati, že v úmyslu zbožném a svatém do řádu vstoupiti chce, pak ji budiž dovoleno dobu přípravy (postulát) započítati.

Článek 2.

1. Osoby nápadně mladé nemají do řádu býti přijaty.

2. Přijetí do řádu má předcházeti podrobná zkouška, týkající se mravů, chování, zdraví a nadání. Při zkoušce té budiž užito vedle patřičné vážnosti také mírnosti a dobroty.

3. Osoba, která buď žádá, aby do řádu byla přijata, nebo ke slibům byla připuštěna, budiž tázána na následující překážky, které v konstitucích našich vyjmenovány jsou, a to: a) zda jest vdaná; b) zda pochází ze zákonitého manželství; c) zda nemá dluhů; d) zda nebyla pro nějaký skutečný zločin v soudním vyšetřování; e) zda nemá skládati účtů ze správy cizího majetku; f) zda neztratila těžkým proviněním nějakým dobré pověsti ve veřejnosti; g) zda snad v jiném řádě nebo kongregaci nebyla oblečená, nebo snad tam také i sliby již nesložila; h) zda nebyla děvečkou; tu by pak mohla býti přijata jen mezi pomocné sestry; i) konečně zda nemá nějakou tajnou nemoc.

4. Která osoba nějakou z těchto překážek má, nemůže bez výslovného dovolení vrchní představené do řádu býti přijata.

Proto budiž každé, která o přijetí do řádu žádá, oznámeno, že kdyby časem, byť to bylo i po profesi, na jevo vyšlo, že některou z těchto překážek, nebo jiného něco, proč by nebyla bývala přijata, zlovolně zamlčela, tehda že její oblečení a sliby úplně neplatny budou.

5. Byla-li nějaká osoba přijata s některou z těchto překážek, nevyšší od ní dispensována, může její obleknutí jakož i sliby za neplatny prohlášeny býti; a sice obleknutí může prohlášeno býti neplatným od vrchní představené na žádost převorky a rady konventní; sliby pak od biskupa diecése nebo od někoho, kterého tento splnomocnil, ale jen po předcházejícím vyšetřování a na zakročení vrchní představené.

6. Žadatelka budiž dále tázána, v jakém že úmyslu a smýšlení toto sobě vyvolila povolání, jaký cíl má vstupujíc do řádu, zda touží po životě dokonalosti a po tom, aby volněji Bohu sloužiti mohla; či zda se snad k tomu nedala lehkovážně svěsti z ohledů lidských, nebo nějakým nepořádným pobouřením ducha.

7. Pilně budiž k tomu přihlíženo, jak v čase doby přípravné (kandidátství čili postulátu) bedlivým dozorem, tak také při zkoušce, zda snad osoby, které buď k oblékání nebo ku profesi přistoupení chtějí, nejsou zjevně slabého ducha nebo zda snad nestává tu nedostatek dobrých mravů, tak že s těži doufati lze ve zlepšení. Jiné toho druhu nedostatky by byly: nemožnost něčemu se naučiti nebo jiné vyučovati, aneb alespoň užitečnou býti klášteru ve přiměřeném zaměstnání. Další nedostatek jest, když

některá buď docela nebo alespoň značně postrádá soudnosti, byť i při tom přirozeně nadanou a zbožnou byla. Dále takové nedostatky, které pro mohutnost svou a pro nezdařené pokusy je napravití málo dodávají naděje, že žadatelka bude dobrou novickou nebo dobrou sestrou řeholní. Další příčinou, proč by některá přijmuta býti nemohla, jest, kdyby žadatelka v čas oblékání nebo novicka v noviciátě nebo při ukončení jeho v takových byla zdravotních poměrech, že by takto nijak a nikterak stanovy, pravidla a závazky řeholní plniti nemohla.

8. Mimo představené, jichž zrak vždy ostražitým býti má, mimo řádkyně a pak sestry zkoušející smějí také sestry oprávněné ke hlasu v kapituli pronéstí úsudek svůj o velikosti vad jakož i o nedostatku vlastností rozumu, vůle a těla.

Článek 3.

1. Těm pak, které jsou v roucho řeholní oblekány, nebo které mají sliby skládati, má převorka oznámiti, že složivše sliby budou povinny zachovávatí řeholi a stanovy ne snad jak v tom neb onom konventě je zachovávají, nýbrž prostě jak jsou napsány a dle smyslu slov.

2. Proto když představená naléhá na svědomité zachovávání řehole mají sestry jednoduše poslechnouti, jsouce k tomu vázány řeholí sv. Augustina a těmito stanovami.

3. Zkouška má se dít u přítomnosti převorky toho kláštera, v němž se noviciát nachází, a pak dvou sester řádkyň, za tím účelem od konventu zvolených.

4. Všechny, které se hlásí k oblékání nebo ke slibům, ať jsou ustanovené za sestry pro kůr nebo za sestry pomocné, mají od těchto tří zkoušeny býti před sestrami řádkyněmi.

5. Běží-li tu o novicku, která sliby skládati chce, budiž tato zkoušena z řehole, ze stanov a zda se umí modliti hodinky nejen v kůru, nýbrž i soukromě; konečně budiž tázána také o pravdách víry a povinnostech stavu jejího.

6. Nesmí tedy žádná býti přijata, která těchto věcí nezná a dobře o nich poučena není.

Článek 4.

1. Přestála-li zkoušku, tu může vrchní představená za souhlasu rady kláštera dotčeného, nebo příslušná převorka za sou-

hlasu vrchní představené, jestliže zkoušející sestry příznivý výrok podaly a ty, které mají právo hlasování v konventě, svolují, žadatelku obléci nebo novicku ke slibům připustiti.

2. Žádná podpřevorka neb kterákoli jiná ze společnosti nesmí roucho řeholní udíleti nebo sliby řeholní od novickek přijímati, leč by k tomu výslovně vrchní představenou byla splnomocněna.

3. Stane-li se však, že konvent právě žádné převorky nemá a podpřevorka tu v čele stojí společnosti, tu pak ovšem v této záležitosti jakož i ve všech ostatních používá práv, která s úřadem převorky jsou spojena.

4. Když byly sestry zkoušející v radě úsudek svůj podaly, tehda rada konventní k návrhu představené tajně odhlasuje nad kandidátkou nebo novickou.

5. Je-li většina hlasů pro žadatelku nebo novicku příznivou tehda má se společnost (konventu) v kapitolu shromážděné ohlásiti výrok sester zkoušejících jakož i všechno ostatní, čím by sestry ke hlasu oprávněné poněkud jasnosti nabyly o dotčené žadatelce nebo novicce. Sestry pak směji skromně a laskavě rokovati o té, která má býti přijata a směji si tu také věci dáti vysvětliti, o nichž nějakou pochybnost mají. Následujícího pak dne hlasuje celá společnost o té věci.

6. Nedostává-li se žadatelce nebo novicce ještě žádoucných vlastností, a chtějí-li sestry její přijetí pouze prodloužiti, směji to učiniti; doba však prodloužení nemá přesahovati dobu přípravy (noviciátu) více než o 6 měsíců. V tomto případě pak budiž novicka do kapitule zavolána a o usnešení zpravena. Zkouška těch, které sliby skládati chtějí, budiž vykonána v posledních dvou měsících noviciátu.

Článek 5.

1. Společnost (konvent) nesmí vzíti ničeho ze jmění kandidátky nebo novicky pod žádnou záminkou (leč by snad předmět nepatrné ceny byl) ani od ní samé ani od správce majetku jejího, nýbrž musí se spokojiti jen s tím, čeho třeba jest za šacení a stravu její v době přípravné, aby snad okolností ta, že by konvent, spravuje jmění její a nemaje pohotově celé nebo větší část jeho, nebyl jí překážkou, kdyby vystoupiti chtěla.

2. Vystupuje-li nějaká žadatelka nebo novicka, nesmí se žádati od ní více nežli k zapravení stravy po čas, po který ve společnosti dlela.

3. Novicka nikterak nesmí jmění svého se zřici za jakým-koliv zbožným účelem aniž se k nějakému závazku podvolit. Vy-
jimá se, kdyby to učinila ve dvou posledních měsících bezpro-
středně před profesí. Než i v tomto případě dostane se závazku
teprvé po složení věčných slibů neodvolatelné platnosti.

4. Každý, jiným způsobem učiněný, byť i přísahou stvrzený
závazek, jest neplatný.

5. V pádu, žeby žadatelka neb novicka, jsouc plnoletá, vlastní
jmění klášteru věnovala, má jmění buď o sobě neb dle dotyčných
ustanovení k společnému užívání uloženo býti, o čemž se zvláštní
protokol sepiše. Listinu věnovací podepíše nejen žadatelka sama,
nýbrž ještě dvě profesní sestry. Jména toho nesmí se před pro-
fesi ani se svolením kandidátky použiti, vyjma v pádu nouze, o
čemž rozhoduje vrchní představená s radou svou. Před profesí
musí novicky býti prosty dluhů.

6. Přijetí žadatelky neb skládání profese musí představená
as před měsícem oznámiti biskupovi diecése neb jeho zástupci
aby tento žadatelku buď zkoumal neb zkoumati dal.

Článek 6.

1. V den k oblačce neb ku profesi určený, přivede novici-
stryně žadatelku k oltáři, kdež tato ruce skřížic, na zem se vr-
hne. Na otázku, čeho žádá, odpoví: „Milosrdenství Boží a Vaše“. Na
dané znamení vstane a stojíc vyslechne povinnosti a přísnosti
řádu, jež se jí oznamují, jakož i otázku, mini-li je zachovávat.

2. Vyjádří-li se, že ochotna jest vše to zachovávat, praví
ten, kterýž obřad vykonává: „Dominus qui incepit, ipse perficiat“,
načež žadatelka odvěti: „Amen.“

3. Nyni obléká si oděv řádový, neb je-li to novicka, skládá
dle obvyklých v řádu našem obřadů, profesi, jimž mnohé z ri-
tualu řádu kazatelského přidáno jest.

Článek 7.

1. Mimo čas čekatelství jest za zkušební čas (noviciát) pře-
depsán úplný rok, jednak aby novicka měla příležitost seznati
cvičení řádová, jednak aby ji sestry v mravích zkoumaly.

2. Zkušební rok tento čili noviciát počítí může teprvé po
ukončeném patnáctém roku věku, a nikdo nesmí býti ku profesi
připuštěn před dokonaným šestnáctým rokem.

3. Před tímto časem složená profese jest neplatnou a nezavazuje k zachovávaní řehole.

4. Čas zkušební musí nejen úplný, nýbrž i nepřetržitý býti, tak že sestra, která po šesti měsících z řehole by vystoupila a opět se vrátila, nesměla by po dalších šesti měsících k profesi připuštěna býti, nýbrž musila by noviciát znovu počítí, poněvadž nelze tvrditi, že poznala přisnost řádu, která hlavně ve vytrvalosti záleží.

5. Profese dosud neschopných osob nemá se přes šest měsícův odkládati, je-li jinak naděje, že během šesti měsíců schopnými se stanou; — po uplynutí šesti měsíců mají býti buď ku profesi připuštěny aneb z řádu propuštěny.

6. Je-li novicka dle výroku lékařova, smrti blízka, může se k profesi připustiti, byť ani roku zkušebního neukončila, a to za tou příčinou, aby se stala účastnou odpustků sester profesních v hodině smrti.

7. Profese tohoto způsobu nemá dalších účinků; tak ku př. věno nebo dědictví osoby takové nepřipadne klášteru; kdyby však ozdravěla, není profesi vázána a může kdy chce vystoupiti.

8. V čase zkušebním jest volno novicku z řádu propustiti; však představená neb novicmystrině nesmí učiniti tak dříve, než v radě konventní důležitost předložených příčin, pro něž novicka propustiti se má, náležitě uvážena nebyla.

9. Chce-li novicka z řádu vystoupiti, neklade se jí překážek, i vydá se jí vše, co s sebou byla přinesla, vyjma to, co s jejím neb její rodiny ustanovením klášter na stravování její za ten čas, dokud v řádu trvala, vynaložil.

10. Pro vystoupení své nemá se tupiti, dle příkladu Toho, kterýž, když Jej učenníci byli opustili, k ostatním řekl: „I vy chcete odejiti?“ (Jan 6, 68.)

11. Opustí-li však některá sestra po profesi dobrovolně, ale bez příčiny řeholi naší, ztrácí nároky na vše, což byla přinesla; vrchní však představená, za souhlasu rady, může ji však z jmění přinešeného tolik vydati, mnoho-li ji k další výživě třeba. Jinak se má věc, kdyby představenou propuštěna byla.

Článek 8.

1. O námitkách (t. j. o prohlášeních, obsažených v kapitole dvanácté, článek 2. čís. 7., jak se strany představené tak se strany

žadatelky neb novicky) činěných žadatelce neb novice, jakož i o zkoušce, již se podvolila, o hlasování v radě a v konventě, buďtež zhotoveny zprávy písemné, kteréž do poradní knihy zanešeny a od sester, v jejichžto přítomnosti zkouška, hlasování jakož i námitky se děly, podepsány.

2. Mimo to zaznamenáno buď jméno a staří přijatých, den a hodina přijmuti, rovněž i jméno přijímatele. Čas, novice ku zkoušce určený, i hodina kdy počal, buď taktéž potvrzen dvěma svědky a tím, před kým přijeti se dalo.

3. Stvrzení o vykonané profesi musí nová sestra sama napsati a vlastnoručním podpisem stvrditi. Udá jméno i přijmení své i rodičů svých, den a hodinu profese, v čí přítomnosti ji učinila, zda-li ji složila dobrovolně, a není-li si vědoma překážek, které by ji dle stávajících pravidel řádu předstíratí se mohly.

4. Tento, novou profesní sestrou sepsaný a potvrzený úkon, potvrdí ještě dva svědkové, jakož i ten, v jehož přítomnosti profese skládána byla.

5. Sestry, kteréž psáti neumějí, označí listinu pouze křížkem.

6. Tyto listiny nově profesní sestry uloží se v knihu profesní a pečlivě se opatrují jakožto ustavičná upomínka přijatých povinností jejich, a jakožto obrana proti násili a moci, kteréž by se novice pro složenou sv. profesi činiti mohly, aby od plnění povinností zdržována byla.

7. Vše to musí s důkladnou svědomitostí opatrováno býti, nad čímž bdi vrchní představená a nedbalé představené přiměti k tomu musí.

Hlava třináctá.

O novickách a jich řízení.

Článek 1.

1. Novickám budiž pro vzdělání, vedení a řízení dána novicmistryně, kteráž se vši pílí a horlivostí vedení jejich se věnuje, dobrým příkladem je předchází; taž musí býti modlitbě a mrtvení oddána, moudrá, láskyplná, přívětivá, horlivá, ve všelikých případnostech musí zachovati potřebný klid duševní, a zvláště každé náklonnosti k nevoli se stříci. Pravidla a povinnosti života řeholního jakož i obřady a zvyky řádové musí úplně znáti,

slovem musí to býti sestra, všem za vzor sloužící, kterou novicky vice milují než se jí bojí.

2. Novicmistryně musí býti 35 roků stará a 10 roků sestrou profesní, leč by ji vrchní představená za souhlasu rady dispensovala. Žádné sestře není dovoleno, tak důležitý a v řádu potřebný úřad zamítnouti.

3. Převorka nemůže z vlastní moci novicmistryni ani dosaditi, aniž z libovůle ji sesaditi, to přísluší pouze kapitole kongregační, neb mimo ni vrchní představené s radou a sice dle většiny hlasů sester konventu, v němž novicmistryně ustanovena neb úřadu sprostěna jest.

4. Novicmistryně jest dle práva sestrou, kteráž v radě zasadá, nesmí zastávati úřadu aniž služby nějaké, která by jí bránila v péči o novicky.

5. Je-li třeba budiž ji k podpoře dána pomocnice, čili zástupkyně neb společnice, jejížto stáří nesmí býti méně 30 let, lečby vrchní představená byla v tom dispensovala.

Článek 2.

1. V konventu budiž pro noviciát zvláštní, vlastní klausurou opatřené a od konventu sester profesních oddělené místo.

2. Cel musí býti tolik, kolik jest novicек, aneb ložnice budiž aspoň tak veliká, aby tam každá novicka vlastní lůžko měla.

3. Mimo to budiž v noviciátě:

- a) Cela jak pro novicmistryni tak pro pomocnici její.
- b) Pokud možno i modlitebna, kdež by novicky v posvátných obřadech řeholních se cvičily a pobožnosti své vykonávaly.
- c) Mimo jiné pro noviciát potřebné prostory, komnata ke schůzím duchovním, kdež by novickám napomenutí jakož i vyučování novicmistryni udíláno bylo.
- d) Konečně zřízena budiž pro zotavení novicек zvláštní, uzavřená zahrada. Jsou-li v zahradě přítomny sestry profesní, musí se novicky ve zvláštní jim vykázané části zahrady zdržovati, aniž by s jinými obcovati směly.

4. Vyjma novicmistryni, společnici její a vrchní představenou dovoleno není nikomu žádného času, pod žádnou záminkou do noviciátu vstoupiti; i převorka budiž při tom provázena starší sestrou konventní.

5. Klíč klausury má novicmistryně neb společnice její, a jediné novicmistryni přísluší někomu přístup do noviciátu povoliti.

6. Rozmluva novicky s někým musí se dít u přítomnosti novicmistryně neb společnice její.

7. Dozor nad bránou budiž dán některé ze starších novicetek.

Článek 3.

1. Jelikož pečlivým a bohabojným vychováváním novicetek řád náboženský značně vzrůstá, a kázeň náboženská podivuhodně pěstována a zachována bývá, budiž přední péčí novicmistryně, aby chovanky její obeznámeny byly za dobu noviciátu hlavně a především o duchovním pokroku svém a stále tužbě po dokonalosti.

2. Pročež čiň je pozorný na vznešenost a důležitost milosti povolání, jižto účastnými učiněny byly; vyučuj je hlavním částem života náboženského, jakož jsou: chudoba, čistota, poslušnost, věrné zachovávání slibů, řehole a ustanovení řádových. Kdykoli se před jinými novicka objeví, musí míti posvátný oděv řádový.

3. Novicmistryně ved je k pravé, vnitřní i vnější pokoře, zvláště přidržováním jich k nízkým pracím, dle slov Spasitelových: „Učte se ode mne, nebo jsem tichý a pokorný srdcem.“

4. Novicky nemějtež ni nejmenší věci co vlastní majetek, zapírejtež vůli svou a podrobujte se ve všem vůli představených, jmenovitě novicmistryně.

5. Vyučovány buďtež ve způsobu jakož i o předmětu modlitby, o tichosti a klidu, jehož zachovávají jim třeba; kterak mají ústní i rozjímavou modlitbu vykonávat, náruživosti své ostříháním smyslův a mrtvením těla potlačovati a všem přísnostem řádovým se podrobovati.

6. Dále navádějtež se k tomu, by častěji svědomí zpytovaly, často sv. svátosti, jmenovitě svátost pokání přijímaly, avšak s náležitou čistotou a přípravou; by ve veškerém jednání svém skrytost a zátiši milovaly a ustavičně mlčení zachovávaly.

7. Co jim jednou odepřeno bylo, nesmí si na druhé představené vyprošovati, aniž by toho výslovně nepodotkly; podřízené představené nesmí nikdy takovou prosbu přednésti, kterou již byly vrchní představené oznámily. Nikoho, ať jest kdokoliv, nesmí posuzovati, a byť i na někom něco zlého viděly, v dobrou stránku vykládati, aneb dobrým úmyslem to omluviti, poněvadž

zdání lidské často klame. — V kapitole a jindy, byly-li představenou pokárány, učini venii, a to i tehdy, když některé sestře pohoršení daly; s nikým se nesmí hádati; v modlitebně, zvláště na blízku oltáře chovejtež se zbožně a uctivě, sv. ostatky mějtež v úctě; v kapitole, při stole jakož i při vyrazení ostříhejte skromnosti; jezte vážně, bez spěchu, při čemž šetřiti jest čistoty. Sklenici necht přidržíti pravou rukou k ústům, levou podkládajice malou miskou, jakož i sedě, nikoli stoje pijice. Kniha, oděvu i jiných, konventu náležejících předmětů třeba šetřiti. V zapovězený čas, na zapovězeném místě nic neužitečného bez dovození mluvíti se nesmí. Novicky ostříhejtež jazyka svého, oči vždy skromně sklopeny mějte, lehkomyšlně po ničem se neohlížeje; v celách neb na místech, kdež zaměstnány jsou, úplný klid a ticho necht zachovávat, bez dovození a potřeby nikam neodcházejí, v ustanovené dny posty a zdrženlivost zachovávat, peřin neužívají a při spaní tunicellou, pásem a punčochami se odívají.

8. Dále budetež vyučovány v bohoslužebných obřadech, poklonách a obyčejích, jakož i poučeny budetež o duchu a náladě vnitřní, s jakou to činiti mají.

9. Největší péči věnuj novicmistryně duchovnímu pokroku jejich, s veškerou snahou ku cnosti a dokonalosti stavu jejich je vedouce, k čemuž ji sloužiti mohou životopisy světcův řádu našeho i jiné dobré knihy, zejména spisy ctihodného Ludvika z Granady a jiných.

10. Novicky učež se pravidlům a nařízením řeholním, všemu, čehož život duchovní vyžaduje, jakož i zpěvu; před profesi zkoušeny bývají u přítomnosti některé sestry.

11. Slovem, novicmistryně vyučuj novicky, jak by se všudy a v každé případnosti zachovati měly; pečuj také, aby novicky přivýkaly jemnému chování se a dobrému obcování i zbožným obyčejům. Kárej je ve vši dobrotě a lásce, k napravení jich ukládej jim pokání za přestupky, jichž se byly v chrámě neb jinde dopustily, vyjma že samy již za prominutí prosily neb v kapitole z nich se vyznaly.

12. Kapitole konventní pro přestupky nesmějí novicky býti přítomny, nýbrž obžalovávají se buď před početím kapitoly, aneb novicmistryně slyší vyznání jejich jindy.

Hlava čtrnáctá.

O sv. profesi.

Článek 1.

1. Profese jest posvátný úkon, jímž se někdo dobrovolně Bohu obětuje v některém církvi zřízeném řádu, a to složením slibů: chudoby, čistoty a poslušnosti.

2. Profesi skládáme po ukončeném noviciátu, táž zavazuje k ustavičnému zachovávání tří slibů: chudoby, čistoty a poslušnosti dle řehole sv. Augustina, stanov třetího čili kajícího řádu bratří a sester sv. Dominika, jakož i stanov zřízených pro řeholi tuto.

3. Teprve profesi stává se každá v pravém smyslu řeholnicí, vstupující v stav dokonalosti. Nenalézá se však nikdo ještě v stavu dokonalosti proto, poněvadž nějakému výkonu lásky dokonalé se oddal, nýbrž proto, že zavázal se bez ustání o dokonalost se přičiňovati.

4. Nedopouští se tudíž osoba řeholní ani lži ani podvodu nějakého, ačkoliv se k stavu dokonalému přiznává; lhala by však, vzdávajíc se dobrovolně snahy po dokonalosti; pokud má snahu po dokonalosti, dotud jest ve stavu dokonalém, byť i skutečně dokonalou ještě nebyla.

5. Profese, dle výroku sv. Bernarda, činí ty, kteří ji skládají, andělům podobnými, obnovujíc v nich, jako kdysi na křtu sv., obraz Boží.

6. Dle výroku bohoslovců a světců jest jisto, že skládáním slibů dosahujeme odpuštění hříchů spáchaných. O tom vyjadřuje se sv. Tomáš Akvinský těmito slovy: „Jestliže člověk udílením almužny zadostčiní za hříchy své, dle slov proroka Daniele: „Almužna sprostí tě hříchů“ — tím více prospěje k prominutí hříchů, pakliže člověk, vstoupiv do řádu, Bohu se všecek věnuje; neboť vstoupení do řádu převyšuje veškeré dostiučinění, ano i veřejné pokání, právě tak, jako dle slov sv. Řehoře obět zápalná převyšuje pouhou jednoduchou obět. Pročež čteme v životě sv. otců, že vstupující do řádu obdařeni jsou milostmi křestními.“

7. Tot jest příčina, pro kterouž po složení slibův odpuštění hříchů nabýváme, když slibem chudoby zřikáme se statků, kteréž máme aneb mítí bychom mohli; slibem čistoty těla svého, slibem pak poslušnosti svobody se vzdáváme, což veškeru almužnu předstihuje.

8. Profese osvobozuje také každého, dříve učiněného slibu, vyjma dluhy, kteréž přečinem, smlouvou neb jiným právním způsobem povstaly.

Č l á n e k 2.

Způsob profesní zní:

1. „Já, sestra N., činím profesi a slibuji poslušnost Bohu, nejsvětější Marii Panně, sv. Dominiku a Vám, důstojný otče N., jakožto zástupci nejdůstojnějšího biskupa (knížete neb arcibiskupa) této diecése (aneb: Vaši biskupské neb knížecí arcibiskupské Milosti), na místě nejdůstojnějšího velmistra řádu kazatelského, dle řehole sv. Augustina a stanov této kongregace blahosl. Markety; i slibuji, až do smrti býti poslušnou Vaši Důstojnosti jakož i nástupců Vašich.“

2. Při profesi naši důležitým jest slib poslušnosti, poněvadž a) poslušnost jest nej přednější ze tří slibův a v životě řeholním nej hlavnější, neboť jí dáváme Bohu větší statky než jiným slibem, jelikož poslušností přinášíme v obět vlastní vůli a mohutnosti duševní, kteréž přednější jsou statků vnějších a tělesných, jež bychom Bohu obětovati mohli; b) poněvadž slib poslušnosti uzavírá v sobě oba ostatní sliby, nikoliv však opáčné; kdo totiž poslušnost slibuje, připovídá i čistě i chudobně žíti; c) poněvadž slib poslušnosti zvláště na ty úkony se vztahuje, které cíle života řeholního, v dokonalé lásce záležejícího, nejbližší jsou; čím blíže která věc svému cíli, tím dokonalejší jest. Pročež slibem poslušnosti zachovávatí jest čistotu, dobrovolnou chudobu a poslušnost rozkazů, obsažených v stanovách nebo představenými nařízených.

3. Čtverým způsobem provinití se může sestra proti poslušnosti, a sice hřeší těžce, přestupujíc nařízení řehole, stanov neb představených, což se může státi:

Předně: P o h r d á n í m. Jakkoliv nepatrným bylby předpis řeholní, stanov neb představené, přestoupí-li jej někdo z pohrdání, jest přestupek ten hříchem smrtelným.

Za druhé: Těžce hřeší sestra jednající proti f o r m á l n í m u r o z k a z u představené obvyklým způsobem udělenému, neodporuje-li řeholním stanovám a pravidlům. Musi tedy představená udíletí rozkazy tak, aby podřízené k plnění jich pod hříchem zavázala, řkouc: „Poroučím vám mocí Ducha sv. a sv. poslušnosti!“

Za třetí: Proti poslušnosti a předpisům řeholním hřeší sestra reptající na věci, jež jí moci sv. poslušnosti přikázány byly.

Za čtvrté: Dále prohřešuje se proti slibu poslušnosti sestra, která chybuje u věcech, náležejících k podstatě stavu řeholního, bez nichž život řeholní obejít se nemůže, jako: dobrovoľná chudoba a zachování čistoty. — Dopouští se tedy těžkého hříchu řeholnice mající jmění nějaké, aneb která čistý úplně a bezúhonný život nevede.

4. Přestoupení ostatních nařízení neb napomenutí, jež jsou buď v řeholi obsaženy neb představenou dány byly, není vlastně neposlušnosti, neboť ustanovení tato nezavazují pod hříchem, nýbrž pouze pod trestem, nejde-li, jak v předmluvě řečeno, o formální rozkaz ani o pohrdání.

Těžkým hříchem jest přestoupení z pohrdání aneb formálního rozkazu; vzniká-li však toto pouze z nedbalosti neb nespůsobnosti, jest přestoupení hříchem všedním.

5. Nicméně nebyla by žádná sestra zavázána ve všem představenou úplně poslouchati, ku př. v tom, co jest proti přikázáním Božím, církevním, řeholním aneb proti takovým nařízením, od nichž představená dispensovati nemůže; v pochybnostech však povinná jest, poslechnouti, vázána jsouc poslušností.

6. Slibujeme poslušnost Bohu, Jemuž se zasvěcujeme, nejsvětější Panně, která ve všech případnostech mocnou ochranitelkou řádu našeho býti se prokázala. Onať jest, která na svém, na svět rozhněvaném Synu, založení řádu našeho vyžádala, aby lidé od hříchův a poblouzení k poznání a lásce Boží přivedeni byli. Onať jest, kteráž, zjevivši se blahosl. Reginaldu, přiměla jej, aby vstoupil do řádu, ukazujíc mu roucho, jež obléci měl, právě to, které dosud nosíme, řkouc: „Viz toto roucho řádu tvého!“

7. Blah. Reginald byl prvním, který tento z rukou sv. Dominika přijatý oděv právě s takovým pozhledáním jako vytrvalosti nosil. Od toho času nosil sv. zakladatel náš i řád jeho oděv, zázračně mu daný nejblahoslavenější Pannou, totiž bílý šat a škapulír s černým pláštěm.

8. Nejblahoslavenější Panna a královna nebeská jest též zvláštní přimlůvkyní, milostivou matkou a ochranitelkou řádu našeho, kteráž neustále za nás prosí, a jak v dějinách řádu dočísti se lze, řád z mnohé nesnáze a bídý častokráte vysvobodila.

9. Slibujeme poslušnost svému sv. otci Dominiku, prvnímu velmistrovi a zakladateli řádu; nejsvětější Panna představila jej Synu svému jakožto věrného a čilého bojovníka proti bludům a nepravostem, sv. apoštolé pak Petr a Pavel označili jej za spůsobilého k úřadu kazatelskému.

10. Profese skládá se do rukou biskupových neb jeho zástupece, poněvadž mu dle kanonických nařízení kláštery třetího řádu podřízeny jsou, pročez jen on má právo, sliby přijímati.

11. Ve formuli profesní uvádějí se dále slova: „na místě nejdůstojnějšího velmistra řádu kazatelského“, proto, aby se naznačila jednota řádu, jehožto odvětvím třetí řád jest.

12. Bohu poslušnost slibujeme „dle řehole“, poněvadž nezavazujeme se pouze řeholi ostříhati, nýbrž dle řehole poslouchati.

13. Profese, již každý vlastně a úplně řeholní osobou se stává, v rozličných řádech rozličně zní, a slibující zavazují se k větším neb skrovnějším povinnostem; v mnohých řádech, jako ku př. v řádu menších bratří, povinen jest každý řeholi samu zachovávat; jinde opět slibuje dle řehole žiti, což dle slov sv. Tomáše jest, zříditi mravy své dle řehole, jakožto vzoru svého. V jiných řádech konečně, jako v našem řádu slibuje řeholní osoba výhradně poslušnost dle řehole, tak že vše, co není proti danému rozkazu řeholnímu neb ustanovení rovněž i závazku profesnímu, není hříchem, nýbrž pouze trestu podléhá.

14. Řehole, dle níž poslušnost slibujeme, jest řehole svat. Augustina.

15. Řehole tato zasluhuje vážnosti naší pro své stáří, jimž předstihuje ostatní řehole zemi západních, dále pro svou moudrost a mírnost v zákonech svých, nenařizujíc nic výstředního ni v počtu ni v přísnosti předpisů, konečně pro účel svůj, čelící ku cti Boží a k spáse bližních.

16. Pravíme konečně: „dle nařízení této kongregace blah. Markěty“, neboť jsou to stanovy třetího řádu sv. Dominika, kteréž od uznaných autorit za tím účelem zpracovány a zdokonaleny jsou, aby pevným základem kongregace naší se staly. A ačkoliv profesí slibujeme ponze dle těchto stanov poslušnost zachovávat, nikoli ale řeholi samu, přijímá nieméně sestra povinnost, že složivši profesi v kongregaci třetího řádu blahosl. Markěty, šetřiti bude všeho, co řád a kongregace nařizuje, byt toho ani výslovně

v profesi nebyla slíbila; neboť dle sv. Tomáše přísluší každé sestře po profesi zvláště to, co k podstatě řádu náleží, zachovávat, t. j. sliby, a v řeholi a v stanovách obsažené, jakož i představenou udělené formální příkazy; vzhledem k ostatním nařízením zavazuje profese pouze pod trestem a nikoli pod hřichem. Přestoupení toho, k čemu se sestra profesí naprosto a bezprostředně zavázala, jest pro ni těžkým hřichem, kdežto přestoupení stanov, jimiž pouze pod jistou podmínkou vázána jest, není hřichem, nýbrž pouze trestu podléhá.

17. Pročež sestry, v řeholi a stanovách všeobecných a zvláště nich výslovnou vůli Boží spatřující, bez rozmýšlení připomeneť si slov, kteráž v den profese slavným způsobem k vám pronesena byla: „Viz, aby ti řehole tato a stanovy, jestliže jich věrně zachovávat budeš, jednou o posledním soudu anděly k slávě tvé předloženy byly; pakli že jich zanedbáš, vystoupí na témže soudě proti tobě jakožto žalobníci, kteří tě v zavržení a hanbu uvedou. Přijmiž je tedy, objímej je v duchu, aby ti jednou k životu věčnému dopomohly, jestliže se v skutcích svých jimi řiditi budeš.“

18. Oděv sester profesních, totiž závoj a škapulíř, světi se dle obřadu řádu našeho.

19. Škapulíř se světi, jelikož to přikázání jest ve všech řádech, kde oděv novicек od oděvu sester profesních se neliší; z té příčiny novicky, přijímajice oděv řeholní, neobdrží škapulíře svčceného.

20. Kdykoliv sestry profesní nový oděv dostávají, musí se škapulíř, jakožto upomínka profese, světit.

21. Jména sester profesí složivších zanesou se do knihy poradní a profesní, jak to v hlavě „o přijetí a profesi“ naznačeno bylo.

1. Kapitola pro přestupky koná se každého téhdne, aneb z důležitě příčiny každých čtrnáct dní, a to v času příhodném, převorkou ustanoveném.

2. Převorka jeviž v kapitoli pro přestupky k svým podřízeným sestřím srdečnou dobrotu a lásku a chyby jejich nikdy prudee nekářej.

3. Povinnosti své, káratí totiž chyby svých podřízených, ne- učinila by převorka zadost, kárajíc je tak někdy příležitostně, nýbrž ona musí za tím účelem svolati celý konvent do kapitoly pro přestupky, aby se náležitě vykonaly modlitby při konání kapitoly pro přestupky předepsané; pak učiní všechny venii a každá vyzná se ze svých chyb veřejně; jednotlivé sestry předstupují k vyznání dle důstojnosti a stáří kanonického (od starších počínajíc); po vyznání učiní opět venii a takto přijme od převorky přiměřená napomenutí a pokání, a na znamení převorkou dané odejde na své místo, po ní pak přijde druhá, třetí atd., tímž způsobem napomenutí a pokání přijímajice.

O způsobu, jakým se koná kapitola pro přestupky.

Když se byl v určitou dobu a na určitém místě konvent sešel, praví převorka: „Benedicite“, načež sestry odpoví: „Dominus“. Nyní všechny usednou a převorka (představená) odporoučí sestřím shromážděným zemřelé bratry a sestry, příbuzné, dobrodince a osoby, které se samy přimluvě jejich odporučily, k obvyklým modlitbám.

Když se tak stalo, pronese představená stojíc modlitbu: Retribuere dignare Domine omnibus nobis bona facientibus propter nomen sanctum Tuum vitam aeternam. (Račiž, o Pane, všem nám dobré činícím pro Jméno Tvé svaté udělití života věčného.)

Sestry odpoví: Amen.

Pak se modlí sestry stojíce střídavě:

Ž a l m 122.

Ad te levavi oculos meos * qui
habitas in coelis.

Ecce sicut oculi servorum * in
manibus dominorum suorum.

Sicut oculi ancillae in manibus
dominae suae: * ita oculi no-
stri ad Dominum Deum no-

K tobě pozdvihuji oči svých, *
kterýž přebýváš na nebesích.
Aj hle jako oči služebníků * (o-
bráceny jsou) k rukám pánů
jejich.

Jako oči děvky k rukám paní
její: * tak (jsou obráceny) oči
naše k Hospodinu Bohu naše-

strum, donec misereatur nostri.

Miserere nostri Domine, miserere nostri: * quia multum repleti sumus despectione.

Quia multum repleta est anima nostra: * opprobrium abundantibus, et despectio superbis.

Gloria Patri etc.

Sicut erat in principio etc.

mu, až by se smíloval nad námi.

Smiluj se nad námi, Hospodine, smiluj se nad námi: * neb jsme již příliš naplnění potupou.

Nebo příliš nasycena jest duše naše: * k pohanění jsme boháčům a k potupě pyšným.

Sláva Otci atd.

Jakož byla na počátku atd.

Ž a l m 129.

De profundis clamavi ad te Domine: * Domine exaudi vocem meam.

Fiant aures tuae intendentes, * in vocem deprecationis meae.

Si iniquitates observaveris Domine, * Domine quis sustinebit.

Quia apud te propitiatio est: * et propter legem tuam sustinui te Domine.

Sustinuit anima mea in verbo ejus: * speravit anima mea Domino.

A custodia matutina usque ad noctem, * speret Israel in Domino.

Quia apud Dominum misericordia: * et copiosa apud eum redemptio.

Et ipse redimet Israel, * ex omnibus iniquitatibus ejus.

Requiem aeternam dona eis Domine etc.

Z hlubokosti volám k tobě, Hospodine: * Hospodine vyslyš hlas můj.

Nakloniž uši svých, * k hlasu modlitby mé.

Budeš-li, Hospodine, nepravosti šetřiti: * Hospodine kdo obstojí?

Ale u tebeť jest slitování: * a pro zákon tvůj doufám v tebe Hospodine.

Očekává duše má na slovo jeho: * (ještě vždy) doufá duše má v Hospodina.

Od bdění jitřního až do noci, * doufej Israel v Hospodina.

Nebo u Hospodina jest milosrdenství: * a hojně u něho vysvobození.

Onť zajisté vykoupí Israele, * ze všech nepravostí jeho.

Odpočínutí lehké dej jim, Pane atd.

Kyrie elejson. Christe elejson.
Kyrie elejson.

Tunc secreto dicitur:
Pater noster.

Pak říká hebdomadářka:
V. Et ne nos etc.
R. Sed libera etc.
V. Oremus pro Domino Papa.

R. Dominus conservet eum, et
vivificet eum et beatum faci-
at in terra, et non tradat eum
in animam inimicorum ejus.
V. Salvos fac servos tuos.

R. Deus meus sperantes in te.
V. Requiescant in pace.
R. Amen.
V. Domine exaudi orationem
meam.
R. Et clamor meus ad te veniat.

O r e m u s.

Omnipotens sempiterna Deus,
qui facis mirabilia magna solus:
praetende super famulum tuum
N. Papam nostrum, et super
cunctas Congregationes illi com-
missas, spiritum gratiae saluta-
ris: et ut in veritate tibi com-
placeant, perpetuum eis rorem
tuae benedictionis infunde.

Praetende, Domine, famulis
et famulabus tuis dexteram coe-
lestis auxilii: ut te toto corde
perquirant, et quae digne postu-
lant assequantur.

Pane, smiluj se nad námi. Kri-
ste, smiluj se nad námi. Pa-
ne, smiluj se nad námi.

Tu se říká potichu:
Otče náš atd.

Pak říká hebdomadářka:

V. A neuvod nás atd.
R. Ale zbav nás atd.
V. Modleme se za svého nejvyš-
šího pastýře.

R. Hospodin zachovej a obživuj
ho a blahoslavena učíň ho
na zemi a nevydávej ho ve
vůli nepřátel jeho.

V. Spasený učíň služebníky a
služebnice tvé.

R. Bože můj doufající v tebe.
V. Nechat odpočívají v pokoji.
R. Amen.

V. Pane, vyslyš modlitbu mou.

R. A volání mé k tobě přijď.

Modleme se:

Všemohoucí, věčný Bože, kte-
rýž velmi divné věci konáš sám;
smiluj se nad služebníkem tvým
N., papežem našim, a nad všemi
řády jemu svěřenými a uděl jim
ducha milosti spasitelné: a aby
v pravdě se tobě zalíbili, vlej na
ně ustavičnou rosu svého pože-
hnutí.

Podej, o Pane, služebníkům a
služebnicím svým pravici Tvé
pomoci božské, aby Tě celým
srdcem vyhledávali a toho, čeho
hodně žádají, dosáhli.

Fidelium Deus omnium conditor et redemptor, animabus famulorum famularumque tuarum remissionem cunctorum tribue peccatorum; ut indulgentiam, quam semper optaverunt, piis supplicationibus efficaciter consequantur: Qui vivis et regnas per omnia saecula saeculorum.

R. Amen.

Bože, všech věrných Stvořiteli a Vykupiteli, duším služebníků a služebnic svých odpuštění všech hříchů rač dáti, aby milostivého prominutí, kteréhož vždycky žádali, pokornými prosbami našimi dojíti mohli: Jenž jsi živ a kraluješ na věky věků.

R. Amen.

Pak se sestry posadí a převorka promluví k nim několik vhodných slov, jak právě chování jejich, buď povzbuzení, poučení neb pokárání vyžaduje.

7. Ukončivši řeč svou praví: „Které se vinnými citi udělejtež veni,“ načež všechny vení svou učini.

8. Když pak na dané znamení povstaly, usednou; nyní započne vyznávání přestupků (provinění čili vin) jichž se proti řeholi aneb stanovám byly dopustily; napřed pomocné sestry (laičky) a tu počínají vždy od sestry nejstarší; když ty jsou hotovy, pak začnou novicky (kde totiž zvykem jest, aby ve společné kapitole ze svých chyb se vyznávaly), po odchodu pak těchto, vyznávají se sestry konventní pokorně ze svých chyb a pak učini vení, aby přijaly uložené jim pokání.

Kapitolu pro přestupky ukončí převorka slovy:

Adjutorium nostrum in nomine Domini. (Pomoc naše ve Jménu Páně).

Shromáždění odpoví:

Qui fecit coelum et terram. (Jenž učinil nebe i zemi).

Článek 2.

1. Od kapitoly pro přestupky nevyjímá se žádná sestra, ať má jakýkoliv úřad a zaměstnání. Je-li některá sestra pro churavost neb nutné zaměstnání, které právě v tom okamžiku vykonati třeba, zaneprázdněna, bylo by ji dovoliti se před kapitolou, aby přítomnou býti nemusila.

2. Sestry vyznávají se v kapitoli pro přestupky pouze ze skutečných chyb, kterých se proti řeholi a stanovám dopustily, jak o tom jasněji promluvíme v hlavě o prostředním a těžkém přestupku.

3. Sestry žalují každá na sebe samu v kapitole pro přestupky, t. j. každá udá chyby své čili vyzná se z přestupků proti řeholi a stanovám učiněných, pokud hříchem nejsou.

Avšak, zpozorovala-li některá, že sestra se dopustila nějaké chyby proti řeholi a na sebe to nepověděla, t. j. z toho se nevyznala, má sestra, která o chybě ví, na ni to pověděti, chybu tu oznámiti (v kapitole pro přestupky, dokud je dotýká sestra ve vení) čili běžným výrazem má sestru tu proklamovati. Nikdy toho však nesmí učiniti, kdyby snad v srdci cítila nějaký odpor, nelásku a nechť proti oné sestře, poněvadž by se zdálo, že tak čini ze zášti proti ní.

Jelikož proklamace tato (čili oznámení a upozornění na chybu) jest výkonem čisté lásky nebeské, musí taktéž vycházeti ze srdce láskyplného a pronešena býti slovy vlídnými, laskavými a z krátka, aby bylo vidno, že sestra proklamující chce pouze odstranění chyby, která škodí i sestře chybující i celému konventu, a kterou ona nepoznala neb zapoměla se z ní vyznati. Z té příčiny táže se také převorka: má některá něco říci (oznámiti) pro sestru N. a nikoliv neříká: ví někdo něco neb má někdo proti sestře N. — Nesmí tudíž sestra, upozorněna na chybu v kapitole, za to se hněvati neb ve zlé vykládati, nýbrž děkovati Bohu, že láska ta ji proukázána byla; aniž smí v téže kapitoli sestru, která ji proklamovala, taktéž proklamovati.

Pokud jedna sestra mluví, nesmí nikterak mluvit jiná.

Žádná sestra nesmí z pouhého podezření aneb proto, že tak slyšela, jinou proklamovati, leč by jmenovala i onu, od které to slyšela. Zapírá-li obžalovaná chybu a nemůže ji tato býti dokázána, propadne obžalovatelka trestu obžalované určenému. Udání či oznámení chyby (proklamace), jaké u nás v kapitole pro přestupky obvyklým jest, smí býti pouze o malých chybách, t. j. o nepatrných věcech, dobré pověsti neškodících; není tudíž udání takové žádným obžalováním ani obviněním, nýbrž pouze upozorněním, aby chyba byla napravena; taktéž není třeba samým sesterské napomenutí předeslati. Jedná-li se o těžkou

neb velmi těžkou vinu, jak v blavě o těžší neb velmi těžké vině naznačeno, není sestra povinná v kapitoli pro přestupky ji udati, leč by byla vina veřejná, aniž by směla od jiné proklamována býti, nýbrž bylo by nutno takovou dle přikázání lásky bratrské napomenouti, jak Kristus Pán ve sv. evangeliu velí, a pak nepolepšila-li se, budiž převorka o tom uvědoměna.

Jest-li přestupek těžký veřejným a vinnice sama z něho se nevyzná, tu jest převorka oprávněna a povinná v kapitole ji udati a potrestati, aby pohoršení zamezila.

Žádná sestra není oprávněna představenou svou pro nějakou chybu, v úřadování jejím učiněnou, v kapitole udati čili proklamovati.

Taktéž ani podpřevorku nesmí žádná sestra v kapitole pro přestupky udati (proklamovati), jen převorka může tak učiniti a to jen ve zvláštních případech.

Hlava šestnáctá.

O přestupku, vině čili chybě (culpa) vůbec a o lehkém přestupku (malé vině) zvlášť.

1. Přestupek čili vina znamená každé přestoupení řehole, stanov čili pravidel řeholních neb nařízení a ustanovení představených.

2. Přestupek čili vinu dělíme na malý (lehký), prostřední a těžký (veliký).

3. Přestupky (viny) tyto nejsou samy o sobě žádným hříchem, jak by slovo vina naznačovati se zdálo. Slova toho (vina) užívalo se totiž v nejstarších dobách řádu, kdy ještě přesně určeno nebylo, že řehole a stanovy čili pravidla řeholní pod hříchem nezavazují, nýbrž jen pod trestem, který se za takové přestupky sestrám v kapitole pro přestupky (odkud i jméno má) převorkou ukládá.

4. Dle velikosti přestupku (viny) ustanovuje se také pokání čili trest, o čemž podrobněji dále pojednáme.

5. Může však větší počet takových přestupků (chyb, vin) hříchem větším, menším býti, nikoliv co takové t. j. proto, že jsou

přestoupením řehole a stanov, nýbrž když samy o sobě ztými, aneb odjinud již zákonem Božím neb církevním zapovězeny jsou.

Přestupkem malým čili vinou lehkou jest :

- a) Když sestra na dané zvonkem znamení ihned všeho neza-
nechá a chutě se nepřipravuje, aby v určitý čas na místo,
kam ji zvonek volá, se dostavila.
- b) Když sestra chybným čtením neb zpěvem aneb při zanoto-
vání responsoria aneb jiným způsobem kůr ruší a za to
ihned se nepokojila, t. j. přede všemi venii neučiní.
- c) Když kniha, z které se čte v kapitole při řeči neb duchovní
přednášce (konferenci) v kostele, pro nedbalost sestry není
po ruce.
- d) Když sestra ku stolu, přednášce duchovní, výkladu duch.,
ku kázání, ku kapitole, neb kamkoliv jinam, kam ji po-
slušnost volá, pozdě přijde, neb když se ustanovená sestra
pro čtení při stole nedostaví v čas, aby požehnání obdržela.
- e) Jestliže sestra některá úřadu jí svěřeného nedbale zastává.
- f) Pakliže sestra v ložnici neb na jiném místě konventu vý-
tržně se chová a jiné v modlitbě, čtení, v práci jakkoliv
ruší. —
- g) Zachází-li nedbale s nářadím chrámovým neb oltářním.
- h) Neodloží-li sestra oděvu jak se sluší v náležitém pořádku
a na určitém místě.
- i) Rozbije neb ztratí-li něco, aneb s oděvem neb knihami
špatně-li zachází.
- k) Vzala-li některé sestře bez vědomí jejího i převorčina oděv
nebo jiný předmět, byť i ceny nepatrné.
- l) Daruje-li některé sestře bez dovolení představené něco z
předmětů těchto.
- m) Jestliže některá při večerním officiu, při kázání neb roz-
jímání spí, aneb kráčeje klášterem, lekovážně se ohlíží.
- n) Zaměstnává-li se věcmi neužitečnými, hlasitě neb rozpustile
se směje, jakož i jiné k smíchu podobnému dráždí; neza-
chovává-li ve svém chování, ve svých pohybech a řečech
náležitě slušnosti.
- o) Rozlije-li nápoje neb pokrmy rozsype.
- p) Urazí-li slovem neb jednáním svým některou sestru.
- q) Nevýkoná-li obecného, představenou daného rozkazu.

6. Za tyto, jakož i podobné přestupky (viny) ukládá sestra, kteráž kapitole předsedá, pokání jednoho neb dvou žalmů, nějakou modlitbu neb náboženské cvičení, mrtvení, dle množství a velikosti přestupků.

Hlava sedmnáctá.

O prostředním přestupku čili o prostřední vině.

1. Za prostřední přestupek neb vinu se pokládá :

- a) Přijde-li sestra do káru až po „Sláva Otci“, prvního žalmu, a pro tuto nedbalost venii hned neučini.
- b) Nedává-li pozor na officium a nestřežením zrakův a nenáležitým chováním roztržitost ducha na jevo dává.
- c) Nepřipraví-li se náležitě na to, co čteno býti má, čte neb zpívá-li něco jiného, než co předepsáno jest.
- d) Směje-li se sestra v káru, jiné ku smíchůu dráždí aneb jiným způsobem nenáležitě se chová.
- e) Nedostavi-li se bez závažné příčiny do kapitoly, neb kam povinna dostaviti se jest; opomene-li vykonati věc všeobecně uloženou, ji neb pije-li něco bez dovolení a požehnání.
- f) Jestliže některá sestra, byvši jinou v kapitole udána (proklamována), téhož dne, jakoby se mstiti chtěla, tutéž udá (proklamuje aneb prudce při tom mluví.
- g) Jestliže sestra v rozmluvě něco tvrdí neb zapírá, nějakým způsobem se zapřisáhá.
- h) Mluví-li příliš lichotně neb uštěpačně.
- i) Jmenuje-li jinou sestru pouze vlastním jménem bez přídavku „sestra“.
- k) Čte-li knihu ji nedovolenou.
- l) Porušila-li řeholi předepsaných postů.

2. Za tyto a podobné přestupky (viny) uloží sestra, kapitole předsedající, pokání, dle uznání buďto žalmy, venii, neb jiný způsob mrtvení dle množství přestupkův.

Hlava osmnáctá.

O velikém přestupku. O těžké vině.

1. Těžkou vinou jest:

- a) Jestliže se sestra některá s jinou hádá neb nepatřičným způsobem před osobami světskými něco tvrdí.
 - b) Tupí-li jinou sestru, vyčítajíc jí viny, z nichžto se tato již byla kála.
 - c) Rozhorlí-li se prudce při udání (proklamaci) neb užívá-li urážlivých slov proti té, kterou proklamována (udána) byla.
 - d) Působí-li rozbroje a nesvornosti tlacháním, na cti utrhaním, podezříváním, poštváním aneb dává-li veřejně výrazy nespokojenosti na jevo.
 - e) Mluvila-li sestra zlomyslně o sestrách neb i záležitostech kláštera; vymlouvala-li drze provinění svého neb některé sestry.
 - f) Jevila-li by nespokojenost s pokrmu, oděvem neb něčím jiným.
 - g) Lhala-li by vědomě.
 - h) Neostříhala-li by ze zvyku mlčení.
 - i) Jedla-li by bez potřeby a bez dovolení maso, aneb posty porušila.
 - k) Pohlížela-li by ze zvyku často upřeně na osobu mužskou.
 - l) Mluvila-li by poněkud nepočestně.
 - m) Vzala-li by bez dovolení něco cenného, co pro jiné určeno bylo, byť i neměla úmyslu podržeti toho.
 - n) Jestliže někdy zámyslně bez příčiny a bez dovolení v kapitole neb v ložnici v čas k odpočinku určený schází.
 - o) Dopouští-li se ze zvyku malých a prostředních přestupků.
2. Za přestupky tyto ukládá se pokání: posty, mrtvení, modlení žalnův a podobně dle velikosti viny.

3. V těchto, jakož i v předešlých hlavách obsaženo jest mnoho, což již samo o sobě jest hříchem, příkázanými Božími neb církevními zapovězeno, jako: úmyslná lež, pomlouvání jiných, rušení postů. Kdož se jich dopouští, zasluhuje tudíž dvojnásobného trestu, jednak svátostného, totiž, pokud jest to provinění, jež pouze lítostí a vyznáním a svátostním rozhrášením zhlazeno býti může; jednak trestu, stanovami vyměřeného.

Hlava devatenáctá.

O těžší vině čili přestupku větším.

1. Těžší vinou jest:

- a) Protiví-li se sestra své představené, neb odřekne-li ji poslušnost, neb odváží-li se vně nebo vnitř konventu drze s ní se hádati.
- b) Uhoď-li jinou zlomyslně a těžce.
- c) Odejme-li sestra něco, co pro jinou neb pro všechny určeno bylo, s úmyslem, ukryti to; drží-li něco jakožto majetek.
- d) Dává neb přijímá-li sestra dary ve zlém úmyslu; rovněž ukrývá neb zapírá-li něco, což byla přijala.
- e) Posílá-li bez dovození dopisy neb jiné listiny, neb přijímá-li je, čte je aneb si je čísti dává.
- f) Zjeví-li někomu mimo klášter bydlícím něco, což nepřiznáváho o domě neb sestrách; vyradí-li nějaké tajemství.
- g) Dopustí-li se nějakého veřejného provinění.
- h) Opomíjí-li převorka vědomě, z nedbalosti a vlastní vinou novickám ku konci zkušebního roku vysvětliti, že moci profese zavazují se zachovávatí tři sliby, dle řehole sv. Augustina a těchto stanov, tak jak doslovně znějí a nikoliv, jak tu a tam se zachovávají.
- i) Jestliže by některá sestra pomoci jiných, řádu nenáležejících osob, neb jiných členů konventu úřadu vyjimek prominutí vin, neb jiných výhod pro sebe se domáhala.
- k) Propadla-li by vědomě zákonné a zákonitě prohlášené klatbě.

2. Ta, kteráž by v podobné chyby upadla, v slzách a lítosti vyznaati musí vinu svou a za prominutí prositi. Dle potřeby uloží se jí veřejné pokání, rovněž musí býti poslední v domě.

3. V refektáři nesmí s jinými stolovati, nýbrž na zemi v prostřed refektáře, pojídajíc pouze černého chleba a pít vodu, pokud by ji převorka z útrpnosti jiného nedala; zbytky pokrmu jejího nesmí se míchat se zbytky pokrmů sester ostatních.

4. Žádná ze sester nesmí se k ní za žádnou příčinou přidružiti neb s ní rozmlouvatí.

5. Po čas pokání nesmí k sv. přijímání, ve službě chrámové nesmí pomáhati, aniž jakékoliv vyřízení smí se jí svěřiti.

6. Aby si však nezoufala, pošle ji převorka některou sestru, aby ji k lítosti a trpělivosti povzbudila, útrpnosti svou ji myslí dodávala, k dostiučinění napomínala a přimlouvami svými podporovala, což pak učini celý konvent, pozoruje-li se u ní pravá lítost. Představená pak vždy budiž ochotna takové sestře milosrdnou a laskavou se proukázati.

7. Jestliže by některá zevně (čehož chraň Bůh) proti slibu čistoty těžce se prohřešila, kterýžto hřích dle našeho úsudku přísněji než kterýkoliv jiný trestán býti musí, protože hanebnějším a opovržení hodnějším jest jiného, podobným by způsobem zaň se káti musila, ano i zbavena může býti černého závoje.

8. Protiví-li se sestry představené nebo převorce zevně spiknutím neb zlomyslným spolčením se, podléhají týmž trestům, i dostane se jim posledního místa v klášteře, t. j. sestra kůrová mezi sobě rovnými a sestra pomocná mezi sestry pomocné (laičky); po celý život nesmějí v kapitole pro přestupky mluvití, jen tehdy, když na sebe žalují; nijaký úřad aniž jaké nařízení z poslušnosti se jim uděliti nesmí.

9. Zpозorovala-li by některá sestra, nikoliv zlomyslně, nýbrž skutečně u převorky něco, což by se trpěti aniž zamlčeti dalo, napomeň ji nejprve ve vši pokoře a lásce; nepolepší-li se táž po opěťovaných napomenutích, budiž o tom zpravena vrchní představená, jejížto povinnosti jest zlu odpomoci, jak řečeno bude v hlavě o představené a jejím sesazení.

10. Zjevná vzpoura, o níž v této hlavě se zmiňujeme, jest tenkrát, některá-li sestra slovy představené tvrdošijně pohrdá a j. neposlouchá; pakliže představená poručí něco dle stanov, řkouc: „Chci a poručím rozhodně, bys tak učinila“, a podřízená vzdorně a odmítavě odvěti: „Neučiním toho“, tím pak rozkazem pohrdá, zpečujíc se představené se podrobí. Dále „pyšným a nestydatým způsobem s představenými se hádati“ znamená, jim odpovídati, odporovati a slova jejich zlomyslně a surově za křiku a vzdoru odmitati.

11. K těmto, jakož i v následujících dvou hlavách obsaženým trestům, nesmí nikdo býti odsouzen, není-li provinění veřejně známo, aneb není-li příčinou veřejného pohoršení. Trest uložiti může jen představená neb jiná ji splnomocněná sestra v radě, nejméně ze čtyř členů se skládající, od nižto (rady) dotýčná

sestra vyslýchána souzena a odsouzena neb dle okolností za nevinnou prohlášena býti má.

12. Sestra, propadší trestu těžší viny, odkála ji úplně a dokonale tehdaž, když ku př. uloženo-li jí pokání měsíc i déle trvajicí, je v určitý čas skutečně vykonala, aneb byla-li od něho představenou osvobozena a sprostěna; úplně prominutí viny totiž může se státi dvojím způsobem: buďto že dlužník zaplatí aneb že mu ji větitel odpustí a promine.

Hlava dvacátá.

O nejtěžší vině (největší přestupek).

Článek 1.

1. Nejtěžší vinou jest nepolepšitelnost sestry, kteráž bez bázně a studu chyby páše a trestu se podvoliti nechce, aneb u které po opětovaných trestech není čáky k polepšení.

2. Klesla-li by některá tak hluboko, stala-li by se totiž nenapravitelnou, té budiž oděv posvátný vzat a budiž zbavena obcování se sestrami, z řádu pak propuštěna; podobným způsobem stane se oné, jejížto obcování sestrám škodливо jest.

3. Dříve však, nežli se přikročí k tomuto nejprísnejšímu trestu u příčině viny těžké a zvláště nejtěžší, budiž dotýčná sestra zbavena všelikého obcování jak se sestrami, tak i s jinými a to na kratší neb delší čas, jak toho potřeba káže.

4. Za nepolepšitelnou považována a posvátného roucha zbavena může býti také ona sestra, která již dvakráte trestu těžší viny propadla, aneb i když jednou ji propadla, avšak vrchní představená polepšení na ní nepozorujíc, za nepolepšitelnou ji prohlásila.

5. Vrchní představená může za tím účelem po slyšení rady své svolati radu onoho konventu, jemuž obviněná přísluší, aby tajným hlasováním o nepolepšitelnosti sestry se vyslovily; zni-li většina dvou třetin hlasů pro nepolepšitelnost, svolá pak vrchní představená radu kongregační a předloží ji výsledek hlasování kapitoly konventní. Potvrdí-li se toléž dvěma třetinama hlasů kapitoly kongregační, prohlásí se sestra za nepolepšitelnou a

vrchní představená oznámi vyloučení se všemi dotýčnými spisy biskupovi diecése, aby záležitost ta ukončena byla.

Článek 2.

Uprchla-li by některá sestra a odložila roucho řeholní (odpadlictví od řádu), propadá trestu nejtěžší viny; měřítkem pak jsou tresty v této hlavě uvedené a je-li třeba, dotýčné zákony z našeho řádu prvního platné.

Článek 3.

Stala-li se některá sestra povolání svému tak nevěrnou, že si přeje slibu svých sprostěna a z řehole propuštěna býti, aneb bylo-li by jinak nutno sprostiti ji slibův a z řádu ji propustiti, nesmí sestra sama podati žádost, nýbrž vrchní představená sama učini patřičné kroky v té příčině u biskupa diecése.

Hlava dvacátá prvá.

O povaze slibů.

Článek 1.

1. Sliby, jimiž se sestry naše řehole třetí v kongregaci blah. Markěty zavazují při sv. profesi, jsou jednoduché, avšak věčné (doživotné).

2. Mohou tedy býti zrušeny biskupem, avšak jen z nejdůležitějších a naléhavých příčin nejnutnějších.

3. O zrušení svých slibův může buď dotýčná sestra profesni žádati, nebo konvent, jemuž ona náleží.

4. Žádá-li profesní sestra za sprostění od slibův, uváděje důležitě a naléhavě důvody, aneb uzavře-li konvent, jemuž sestra náleží rovněž z důležitých, které povahy mravné musí býti, příčin sestru propustiti, musí závažnost důvodů nejprve v radě konventní zkoumána býti. Shledá-li, že přednesené důvody důležité a naléhavé jsou, předloží se vše vrchní představené, kteráž vše se svou radou znovu zkoumá.

5. Uzná-li rada kongregační po pečlivě zkoušce žádost sestry profesní neb dotýčného konventu za úplně odůvodněnou, před-

loží se též biskupovi ku konečnému rozhodnutí prominuti slibů a propuštění sestry profesní. Proti takovému rozhodnutí není odvolání.

6. Nevýhoiditelná nemoc nebo jiná fysická neschopnost sestry po profesi není dostatečným důvodem pro propuštění její.

7. Usiluje-li sestra profesní dobrovolně bez udání důvodův o zrušení slibů, aneb uzná-li rada kongregační neb konventní, již záležitost k vyřízení dána, důvody za nedostatečné, předloží vrchní představená nález biskupův stolici apoštolské, an v tomto případě zrušení slibu jediné papeži náleží.

Článek 2.

1. Ačkoliv profese k doživotnímu zachovávání chudoby zavazuje, neztrácí dle těchto stanov sestra profesní právo k rodovému jmění svému, nýbrž pouze k volnému používání jeho a volnému s ním nakládání.

2. Pročež před profesí odevzdávají sestry jmění své správkyňi konventu (prokuratoře), neboť tato jest oprávněnou a obyčejnou správkyňi jmění sester profesních.

3. Po úmrtí té které sestry profesní, jež jmění klášteru byla přinesla, nepřipadne totéž příbuzným jejím, nýbrž konventu, t. j. všem členům jeho stejným podílem.

4. V pádu vystoupení nebo propuštění po zrušeném slibu té které sestry, stává se též jakoby byla úplně svobodnou a volnou, co se však týče jmění, tu platí, což řečeno bylo v hlavě 12. čl. 7. č. 11., a jak v hlavě 25. následuje.

Článek 3.

Především článkem sestrám prof. přiknuté právo k přinešenému jmění rodovému, není nikterak slibu úplně chudoby na újmu; nebo tím, že sestra před profesí veškeré jmění své kongregaci k vydržování svému i ostatních sester odevzdává, zvláště však k účelům řádu svého, zřiká a zbavuje se zároveň práva, je mítí, spravovati a volně jim vládnouti, jakož i příjmův a výhod s ním spojených. Poněvadž tím se také veškeré úkony, se správou jmění spojené ruší, zvláště, že bez dovolení představené ani o nejmenším rozhodovati nesmí, jakož že důchod z jmění toho po celý život svůj nikoliv jí, nýbrž řádu náleží, může se sku-

tečně v pravém slova smyslu za majetku prostou, úplně chudou pokládati.

Článek 4.

Sliby, sestrami profesními složené, nejsou jim nikterak na závalu, aby dary, dědictvím, odkazem neb jiným způsobem movitého neb nemovitého jmění získaly; takové, po profesi získané jmění považuje se za jmění rodové, sestrou přinešené a co takového se ho používá.

Hlava dvacátá druhá.

O činech řehole naší.

Článek 1.

1. Chtíce povolání svému důstojně a dokonale vyhověti, musí sestry především prodechnuty býti vroucí láskou.

2. Učením, pracemi a všemi výkony svými mají pečovati o spasení duší a ve všech snahách svých cíl tento na zřeteli míti.

3. Jelikož zahálka nepřitelem duší a počátkem všech nepravostí jest, nemá se jí žádná sestra oddati, nýbrž všechny obratle zvláštní péči a pili k tomu, aby se úplně věnovaly vychovávání a vyučování dítek, aneb jiným způsobem účelům řádovým sloužily.

4. V obcování s bližním dávejtež na jevo šlechetné náboženské chování a vzdělávejtež jej důstojným obcováním a příkladem hluboké křesťanské zbožnosti, jak sluší pravým dcerám sv. Dominika, které pečují o duševní blaho své i bližních, následujícíe šlépějí Vykupitelových a Svatých řádu; ať již jste samy neb s jinými, vždy s Bohem neb o Bohu mluvte.

5. Snažtež se s každým mile, dobrotivě a přívětivě zacházeti.

Článek 2.

1. Účelem řehole naší jest vychovávání ženské mládeže na ústavu (pensionátu).

2. Aby pak požehnání Boží na práci té spočívalo, jest pečovati o to, aby v každém domě řádovém zřízena byla škola jak pro chovanky tak i pro dítky nebydlící na ústavu.

Článek 3.

Ačkoliv úkolem řehole naši jest vychovávání a vyučování mládeže, mají sestry přece ještě důležitější povinnost, totiž pečovat o zdokonalení a posvěcení své; pročez při zakládání nových domů třeba pečlivě se varovati všeho, což by život náboženský a kázeň rušiti mohlo. Z té příčiny musí chovanky míti zvláštní učební i pracovní síně, jídelny, ložnice i místnosti pro zábavu.

Článek 4.

1. Jelikož veškerá snaha naše k tomu čeli, abychom vychovaly pevné povahy a šlechetné duše, spůsobilé zastávati ve světě zmužile povinnosti křesťanské dívky a paní, nesmí tudíž vychování klášterní býti totožné s vychováním na ústavech světských.

2. Pročez nesmí se chovankám dovoliti, čím by rozmařilosti a světské nádheře přivykaly, nýbrž třeba s všemožnou péčí naváděti jich ku skromnosti i všem cnostem.

3. Zbožnost jejich budiž ryzi, důkladná a pravá; vyučujte se v tom, co v životě křesťanském nerozlučně spojeno jest, totiž cvičení se v zbožnosti jakož i v ušlechtilých cnostech, jichž v životě jim zapotřebí bude.

Článek 5.

O řídících čili správkyních ústavu.

1. Nadučitelky, řídící ústav, buďtež navrženy převorkou radě konventní a vrchní představenou potvrzeny.

2. Může býti i více nadučitelů a správkyní ústavu, dle toho, jakého druhu chovanky jsou; tak k. př. pro chovanky ústavu, pro žákyň škol obecných a pro mladé sestry řeholní, kteréž pro úřad učitelský se připravují.

3. Správkyně školy ústavu čili nadučitelky jsou členy rady.

Článek 6.

Po ukončení neb během školního roku podejtež všechny převorky o nabytých zkušenostech zprávu vrchní představené, aby se tato se schopnými k tomu sestrami o studijním plánu příštího roku poradila, a jej dle času, rozmanitosti míst a jiných okolností upravila.

Ilava dvacátá třetí.

O konventech a budovách.

Článek 1.

1. O zřízení nového domu poradí se vrchní představená s radou svou, a je-li zřízení povoleno, musí si vrchní představená vymoci dříve povolení biskupa, v jehožto diecési konvent zříditi se má.

2. Předloží mu stanovy, aby seznal, dle které řehole a jakých stanov sestry žiti povinny jsou.

3. Bez svolení ordinariátu nelze ku zřízení přistoupiti.

4. Stavba nové budovy nepočne se, pokud se stavi budova jiná; rovněž třeba o stavbě se znalci se poraditi a plán stavební vrchní představené a její radě k nahlédnutí předložiti; na plán, představenou schváleném, nesmí se ničeho měniti.

5. Na počaté stavby smějí konventní převorky jen tolik vynaložiti, kolik se v kapitole ze statku společného povolilo.

6. Vrchní představené pečovati jest o to, aby nový dům přílišnými břemeny obtěžen nebyl, rovněž aby domy příliš blízko vedle sebe nezfyzovaly.

7. Dále nesmí přijmouti statku nemovitého, aniž by dříve sama, neb sestrami neb jinými osobami si jistoty nezjedнала, že pozemek ku zřízení konventu se hodí.

Rovněž nesmí se přijmouti nadace kladoucí podmínky, aby tamtéž protizákonné zvyky se zaváděly.

8. Bylo-li by v konventech neb vikariátech, kdež klášter zřízen, stanovy předepsané i kázeň těžko zachovávat, může se vrchní představená, poradivši se s radou svou, domu takového vzdáti, jestliže by jiné pomoci nebylo, aby totiž kázeň řeholní okolnostmi nepřiznivými značně neutrpěla.

9. Nenáleží-li dům takový řeholi naší, vezmou si pak sestry s sebou vše, což majetkem jejich jest.

10. Z té příčiny, převezme-li se nějaký dům, budiž zřízen seznam (inventár) o všem, co v domě se nalezá, jakož i podmínky udány buďtež, pod jakými by se dům opustil.

11. Zpráva ta potvrzena budiž osobami, mezi nimiž smlouva učiněna.

Článek 2.

O mateřinci.

1. Mateřinec jest onen klášter, v němž vrchní představená s radou svou sídlí.

2. Sidlo toto změnití může vrchní představená za souhlasu kapitoly kongregační a její rady.

Článek 3.

1. Nová nadace (nový dům, klášter) může se jen tenkrát přijmouti, je-li řád s to, od počátku nejméně šesti sestrami károvými ji obsaditi.

2. Nemá-li některý klášter za příčinou nevyhnutelných okolností tento počet sester kárových, ztratí titul převorský a je podřízen nejbližšímu konventu.

3. Sestry do neúplně zařízeného kláštera poslané náležejí i dále dřívějšímu konventu, majíce nároky na jeho přímluvy.

4. Domy naše mějtež ráz přesně náboženský.

5. Všude panuj chudoba, jmenovitě u vydajích pro sestry.

6. Přebytek i nádhera světská odstraněny buďtež; jest však dovoleno, nadbytečných šperkův užiti k ozdobě chrámů.

7. Světnice neb místnosti, které se od obyčejných cel řádových liší, buďtež řeholně zařízeny, není-li to možno, pak pro společné místnosti určeny.

8. Každý konvent měl modlitebnu čili kapli, ložnici, jídelnu, nemocnici a hovorňu.

9. V chrámech našich musí kůr, od ostatních, lidu přístupných části býti oddělen a se všech stran uzavřen, tak aby sestry v něm se zdržující nikoho viděti aniž viděny býti mohly.

Hlava dvacátá čtvrtá.

O klausuře, cestování, assignacích a listech.

Článek 1.

1. Osoby mužské nesmějí vstoupiti ni do kůru, ni do ostatních hlavních místností klášterních.

2. Avšak převorka, uzná-li to za dobré, může dovoliti příbuzným chovank obého pohlaví prohlédnouti si místnosti jejich, při čemž je provází spolehlivá sestra, nikoli chovanky, kteréž jen v hovorně spatřiti lze.

3. Zpovědníku klášternímu, jehož biskup zvláště splnomocni, dovoleno jest k žádosti převorčině v kapitální síni neb v jiné konventní místnosti napomenutí neb poučení uděleti; však nikdo jej nesmí v místnostech konventních zdržovati a s ním mluvit; v tom případě provází jej převorka neb starší sestra.

Článek 2.

1. Světské osoby ženské, které si klášter pouze prohlížeji neb v něm bydlí, nesmí bez zvláštního dovolení převorky vstoupiti do místností konventních; aneb tam, kde právě sestry jsou shromážděny; avšak osobám, které v domě nebydlí, nýbrž pouze na krátký čas v něm se zdržují, (aby konaly duchovní cvičení neb z jiné příčiny) udělí převorka jen zřídka dovození takového.

2. Rovněž nedovoluje se osobám světským procházeti se místnostmi klášterními dle libosti, nýbrž omeziti se na místa jim vykázaná.

Článek 3.

1. Ve všech, zvláště hlavních konventech, budiž u brány kůrová neb pomocná sestra, aneb jiná skromná spolehlivá osoba, kterážby službu tuto se vši péčí zastávala.

2. Nutno-li může se jí přidati jiná sestra, neb spolehlivá osoba světská na výpomoc.

3. Vrátná přijímej přihlásivši se osoby zdvořile a vlně, navíc je poučným způsobem, než se volaná sestra dostaví.

4. Vrata musí býti uvnitř tak uzavřena, aby vně nijak otevřiti se nemohla.

5. Po skončeném zotavení večerním odevzdají se klíče všech východů převorce, u kteréž zůstanou až do Průmy příštího jitra.

Článek 4.

Klausura v pravém a širším smyslu slova.

1. Sestry řehole naši žijí ve zmírněné klausuře, kterou jen v důležitých, blahu kongregace sloužících případech s povolením vrchní představené opouštějí.

2. Hlavní místnosti klášterní, kde totiž sestry bydlí a ložnice své mají, jsou dle daných zákonů povinnou v pravém smyslu slova přísnou klauсурou.

3. Světským osobám přístupné místnosti, jakož jsou: prostory určené chovankám, zakristie, kaple a hovorňa, nalézají se v klauсурě v širším smyslu a nemusí tudíž býti zamřížovány.

Článek 5.

1. Cestování v pravém slova smyslu dovoleno jest jen tehdy, uvádí-li se sestry v nový klášter, aneb v případě nějaké nadace.

2. Takové sestry opatřeny jsou dovolením a jednou neb dvěma sestrami provázeny.

3. Kdykoli konvent opouští neb do něho přicházejí, přijímají požehnání představené své ve venii.

Článek 6.

Přeložení sestry z jednoho kláštera do jiného.

1. Jediné vrchní představené náleží sestry řádové přeložiti.

2. Přeložení to děje se assignací (listinou určující).

3. Pisemná assignace opatřena jest podpisem a pečetí vrchní představené, a při odchodu jakož i příchodu sestry před celým konventem přečtena býti musí.

4. Formálnost, že listina určující přečtena byla, jakož i assignace sama zaneše se v protokol konventu, který sestra opouští, jakož i onoho, do kteréhož byla určena.

Článek 7.

1. Pohostinství šetříž se s velkou láskou, jak k údům řádu, tak i k jiným osobám řeholním.

2. Sestry řehole této poddány jsou ve všem převorce konventu, v němž se zdržují.

3. Zákonům skladnice (deposita t. j. místa, kde jsme něco uložili) musí se sestra přišedší podrobiti, tak že, kdyby se v některém konventě řehole přes šest dní zdržovaly, musí odevzdati k uschování peníze, jež u sebe mají, a bez přivolení místní převorky ničeho z nich vydati nesmějí.

4. I převorky, přišedší do jiného konventu na cestě své, poddány jsou převorce konventu, do kteréhož byly zavítaly. Z lásky

k poslušnosti mají se rovnati ostatním sestrám, nicméně zachází s nimi převorka domácí se vši úctou a pozorností a určí jim čestné místo před jinými sestrami.

Článek 8.

1. Listy, jež sestry obdrží neb odesílají, prohlíží převorka.
2. Sestra, kteráž by bez dovození list nějaký zapečetěný neb otevřený četla neb zasílala, propadla by trestu těžké viny.

Článek 9.

Dopisování si s představenými.

1. Dopisování podřízených s vyššími představenými jest dovoleno a v každém ohledu úplně svobodno, anižby převorka psaní otevírati směla.
2. Představené nižšího stupně nižším způsobem nesmí nikdy překážeti a brániti sestrám, kteréž svobody té užívají.
3. Představené propadají trestu nejtěžší viny, pakli by dopisy vyšších představených podřízeným aneb naopak zadržely, aneb odlomivše pečeť, obsah listu zkoumaly.

Hlava dvacátá pátá.

O pospolitosti statků.

Článek 1.

1. Jak již v hlavě 21. stanov těchto, kde o „povaze slibů“ pojednáno, naznačeno bylo, sestry kongregace naši podrží po složení profese po celý život nároky ku rodovému majetku svému (dominium radikale).

2. Toto rodové jmění každé sestry neobsahuje pouze movitý majetek, jenž při vstoupení do řehole přinese (výbavu, věno), nýbrž i také statky nemovité, které jí tehdež, když vstoupila, náležely, jakož i ony, movité neb nemovité, jichž po čas přebývání svého v klášteře náležitým způsobem byla získala.

3. Poněvadž sliby, jež při profesi skládáme, jednoduchými jsou, mohou sestry nejen po čas noviciátu, nýbrž také i po složení profese nabyti statků, které dle církevních i zemských zákonů jakožto dědictví jim náležejí.

4. Že tímto způsobem i profesní sestra může nabytí dědictví, bylo dříve již podotknuto.

5. Mimo to jednotlivými sestrami přinešené neb později nabyté jmění jest v řeholi těžce a v každém jednotlivém konventě ještě jiný druh základního jmění, totiž společné jmění kongregační neb konventní.

6. Druhým tímto základním jměním rozumí se ono jmění, kteréž sestry kongregace neb konventu jednotlivého jednak pili, uložením jistiny jednotlivých sester profesních, jednak výnosem statkův aneb jiným dovoleným způsobem nabyly, a kteréž nejsou nevyhnutelně potřebno, jakožto úspora buď v kongregační neb v konventní pokladně uloženo bývá.

7. Na jmění to mají nejen sestry, které své věno a výbavu do kláštera donesly, ale i ostatní, které ničeho nedonesly stejné právo, t. j. základní jmění to náleží všem stejným právem a podílem.

Článek 2.

1. Z toho vysvitá, že dle vytčených stanov kongregace naše (t. j. že ona co taková) ni movitého ni nemovitého jmění svým vlastnictvím nemá, nýbrž že sestry profesní právními majitelkami jsou jak vlastního (věna, výbavy) rodového jmění tak i základního (společných úspor).

2. Každá sestra profesní před složením slibů odevzdá správu jmění svého dobrovolně stanovami k tomu určené správkyni klášterní (prokuratorce) a tím skutečného držení jeho se vzdává, což jest řeholi sv. Augustina, stanovám řeholním, jakož i zvláště slibu chudoby přiměřeno, což však s druhé strany, any sestry dobrovolně profesi skládají a po celý život, pokud v řeholi žijí, právo na majetek svůj podrží, pojmu o právu nároků sester na vlastnictví své není na úkor.

3. Jako každá společnost majetková ustanovuje osobu některou za tím účelem, aby obstarávala obyčejné příjmy a výdaje, statky spravovala, nýbrž také pro důležité a zvláštní případy jmění spolkového se týkající (podíly jednotlivých společníků) správní radu zřizuje, tak i naše řehole třetí má k tomu cíli kongregační i konventní správkyni (prokuratorku) a taktéž i kongregační a konventní radu, kteráž za předsednictví vrchní před-

stavené neb převorky konventni jakožto splnomocněná zástupkyňe ostatních sester o jmění jejich se radí a o něm rozhoduje.

Článek 3.

1. Jelikož jako do každého spolku tak i do řehole přináší každá nějaký majetek s sebou, jedna jmění, jiná opět nadání, účinnost, vzdělání, ušlechtilé vlohy a osobní vlastnosti, jiná zase fyzické síly pracovní a pod., a všechny napomáhají všemi silami k obecnému blahu a dobru, z toho plyne, že má každá mocí své profese, pro případ umluveného neb násilného rozpuštění kongregace neb kláštera, stejné nároky a právo na druhý druh základního jmění, kteréž se v takovém případě dle stanov mezi sestry rozdělí.

2. V tomto pádu, které základní jmění prvního způsobu do kongregace neb konventu byly uložily, obdrží je rovněž (však bez úroků neb jiných požitků) v úplném obnosu a mimo to i část jím připadajícího společného jmění základního.

3. Rozpustí-li se pouze jednotlivý konvent, případně jak jednotlivě tak i společné jmění vrchní představené, která se postará o jeho jistě uložení v pokladně kongregační a sestry rozpuštěného konventu jiným klášterům přidělí. Dáchody základního jmění obojího způsobu kláštera vyzdviženého plynou dle uznání vrchní představené buď novému konventu, neb se jich použije k účelům řádu vůbec.

Článek 4.

1. Příjmů kongregace a konventu má svědomitě upotřebeno býti jednak pro slušnou výživu sester, jednak pro účel řehole, kterýž se jeví v zdokonalování duše vlastní jakož i duší bližních našich pomocí vyučování a vychovávání dívek.

2. K prodeji drahocenných předmětů, jako knih, posvátných nádob, ozdob jakož i jiných věcí cenných, třeba jest svolení nejen vrchní představené, nýbrž i souhlasu sester poradních a dvou třetin hlasujících sester kárových.

Článek 5.

1. Každý konvent má každoročně podati vrchní představené zprávu o příjmech a výdáních jakož i o rozpočtu předvidaných výdajů příštího roku.

2. Vyrovnání mezi přebytkem jednoho a nedostatkem druhého domu kongregačního může se platně státi v kapitole kongregační, neb za souhlasu převorky v srozumění s radou onoho konventu, jehožto přebytku použití se má, za schválení vrchní představené.

Cl á n e k 6.

1. Ač kongregace neb jednotlivý konvent (jako tak zv. „mrtvá ruka“) nemá ničeho, nýbrž jen jednotlivé sestry právní nároky na jmění základní mají, nesmí přece žádná sestra něčím tak vládnouti jako majetkem, aby to chudobě a dokonalosti života náboženského, jemuž se sestry zasvětily, bylo na úkor.

2. Vlastnictvím zve se vše, co společnému užívání odňato jest uzavírajíc v sobě úplně rozhodovací právo o věci zákonným způsobem nabyté.

3. Nemůže tedy převorka žádné sestře dovoliti, aby měla nějaký majetek co vlastnictví, t. j. aby vládla věci nějakou tak, jako by jí náležela, aby jí dle libovůle užívala, bez vědomí a vůle představené.

4. Rovněž nesmí sestře dovoliti brání požitkův; čini-li tak některá představená, a což horšího jest, dovoluje-li, aby některá sestra vlastní majetek měla, neb toho, co má, dle libovůle užívala, ku škodě společnosti obracela, dopustí se smrtelného hříchu, poněvadž takto ovečky své v zahynutí vydává.

5. Řeholnice nesmí z věcí, kteréž jí ku používání propůjčeny byly, ničeho darovati, vypůjčiti neb prodati, jako by to jejím vlastnictvím bylo; a to pod hříchem, nemůže-li rozumným způsobem svolení představené své předpokládati.

6. Podržela-li by si řeholnice bez dovolení představené něco movitého neb nemovitého, neb neni-li ochotna k přání a žádosti její úplně ji toho vydati, což s přivolením jejím byla přijala; aneb někde předmět nějaký z bázně, že by ji ho představená vzala, ukryla, považuje se za vlastníci, těžce hřeší, týká-li se to důležité věci, mimo to propadla by trestu těžší viny.

7. Má-li některá sestra na základě nějakého právního důvodu něco k požadování, nesmí tak učiniti sama, nýbrž toliko správkyni konventu; vyžadují-li však okolnosti, aby sama tak učinila, má jednati dle svědomí svého ve jménu společnosti klášterní.

8. Tyto příjmy ze statků musí býti v depositu uloženy a v protokol zaznamenány.

9. Dostane-li někdy převorka neb některá sestra něco darem, ať jest to plodina nějaká nebo peníze, musí to odevzdati správkyni (prokuratorce).

Článek 7.

1. Každá sestra musí každoročně, neb chce-li tomu tak představená, také častěji, vše, což jí k používání dáno bylo, věrně a úplně, aniž by něco zamlčela neb zatajila, buď v skutečnosti neb na seznamu písemném představené své předložit, aby táž s tím volně naložiti mohla.

2. Spěchovala-li by se některá tak učiniti, jedná-li se o důležitou věc, vydává se v nebezpečí smrtelného hříchu.

3. Žádná nesmí míti skříně neb nábytku, jenž by se zamykal, vyjma ony, které takové v úřadě svém potřebují.

4. V průvodu dvou sester neb také sama může převorka prohlížeti cely sester, kdykoli to za dobré uzná; nalezne-li u některé sestry něco zbytečného, má to ihned odstraniti.

5. Uzná-li za dobré, může cely sestrám zaméniti, aby tímto způsobem všeliká náklonnost a touha po vlastnictví snadno se vykořenila.

Článek 8.

Taktéž ani představená nesmí bez souhlasu rady nic cenného propůjčiti, rozdati, prodati neb nějakou smlouvu uzavřiti aniž značné výdaje činiti.

Článek 9.

Sestry, kteréž byly obdržely peníze na cestu, musí při návratu neb příchodu svém vydati představené počet.

Článek 10.

1. Všechny peníze, které sestra některá za jakýmkoliv účelem byla obdržela, musí do 24 hodin představené odevzdány a v skladnici uloženy býti.

2. Sestry, kteréž jmění konventní spravují, činitež to ve prospěch kláštera řádu našeho a v určitý čas, neb na žádost představené, počet vydejte.

3. K účtu vzdání zavázány jsou: vrchní představená přisedicím kapitoly kongregační; převorka konventní vrchní představené na její žádost, jakož i při výročních visitacích; konečně ostatní sestry, jako: správkyňe (prokurátorka) kongregační a konventní buďto vrchní představené nebo převorce a uschovatelkám (dozor-kynim skladnice).

Článek 11.

1. Byla-li některá sestra po profesi propuštěna a příčina propuštění jejího od představených za důležitou uznána, obdrží tato vlastní jmění své v plném obnosu, vyjma úroky neb důchody z něho vyplývající.

2. Nebyl-li by však klášter s to okamžitě jí jmění vydati, dostane pouze pülletní úroky od konventu neb vrchní představené tak dlouho, až se poměry změní, třeba by to až do smrti její trvati mělo.

Článek 12.

1. Vystoupí-li některá sestra z kláštera z vlastní vůle, bez udání pohnutek, aneb za důvodů takových, které od představených za dostatečně uznány nejsou, byvši papežem dispensována, ztratí nároky na rodové jmění své a obdrží ze svého přineseného věna dle dobrozdání představených jen tolik, mnoho-li třeba, aby ve světě slušné žiti mohla.

Článek 13.

V hlavě 21. podotknuto, že rodové jmění zemřelé sestry profesní případne spolusestrám profesním v kongregaci neb konventu.

Článek 14.

1. Poněvadž v zemích, kde veřejné knihy zavedeny jsou, na movitý i nemovitý majetek jen tenkrát práva nabýváme, když se všemi důkazy do knih veřejných zaznamenán byl, třeba tudíž kdykoliv na některou jednotlivou sestru řeholní neb na všechny rovnou měrou statek nemovitý se přenáší, šetřiti následujících předpisů:

a) Přihodí-li se takovýto případ nabytí majetku, svolá se kapitola, načež se dva splnomocnění členové rady volí.

- b) Tyto s vrchní představenou neb s převorkou (událi se to buď v kongregaci neb v konventě) podepiši se a sice, jedná-li se o základní jmění jednotlivé sestry „jakožto splnomocněná pro sestru N. N.“; jedná-li se však o v této hlavě čl. 5 zmíněné společné jmění „jak všech tak i každé jednotlivé sestry“, ku kterémuž podpisu přidá se pečeť kongregace. Rovněž budiž listina dvěma spolehlivými svědky potvrzena.
- c) K žádosti vkladací připojí se prosba, aby na listině podepsané sestry do knihy pozemkové zanešeny byly.
- d) Jedná-li se o nemovitý majetek jednotlivé sestry, která jest zároveň členem rady, může tato býti připuštěna k podpisu listiny i žádosti, však v tomto případě druhá sestra poradni nepodepiše se „jakožto splnomocněnou zvolená pro sestru N. N.“, nýbrž „jakožto zvolená podpíši v záležitosti sestry N. N.“

Hlava dvacátá šestá.

O archívech kongregace neb konventu a o společné skladnici (depositum).

Článek 1.

1. V každém konventě budiž bezpečná místnost, skladnice společná (depôt) zvaná, k nížto klíče převorka uschovává.

2. V této společné skladnici čili zásobárně budiž pevná, trojím zámkem opatřená skříň; jeden klíč měl převorka, druhé dva spolehlivé a obezřelé uschovatelky (dozorkyně skladnic), kteréž radou k tomu zvoleny jsou.

3. Za nepřítomnosti té které uschovatelky opatruje klíč jiná, převorkou a radou k tomu zvolená sestra.

4. Skříň budiž náležitě rozdělena; ukládají se v ní jednak listiny, důležité papíry jakož i práva konventu, jednak slouží k uchování peněz, cenných věcí, listin a knihy účetní.

O archívu.

1. V archívu budiž výtisk stanov, kniha profesní a ku obléčce, pečeť konventní, listiny kapitoly kongregační, nařízení a ostatní

spisy představené, veškeré listiny, týkající se založení a stavu kongregace, veškerá práva, usnešení, zprávy a listiny právní. Mimo to buď ve skladnici:

- a) Kniha, obsahující zaznamenání kapitolních listin (oběžník, nařízení, práva, zprávy) a jiných týkajících se založení a stavu kláštera, dále seznam spisů, jednajících jak o stálých tak o doživotních příjmech, uspořádaný dle měsíců, s určitým poznamenáním v inventáři i v listině samé, k snadnějšímu nalezení; konečně na jiném místě knihy seznam spisů, jednajících o ročních příjmech na obili, vině a p.
- b) Jiná kniha s odděleným seznamem veškerých předmětů, kteréž rozličným úřadům konventu svěřeny jsou; v seznamu tomto budiž udáno, co během času pořízeno; každá takovým úřadem pověřená sestra mējž u sebe dvojnásobný seznam, převorkou jakož i sestrami podepsaný.
- c) Mimo tyto dvě knihy musí v skladnici býti třetí, tak zvaná hlavní kniha, kde příjmy sester tak zaznamenány budtež, že příjmy na jedné, vydání na druhé straně knihy zanešeny jsou, jakož i dluhy, jsou-li jaké.

2. Jak jména věřitelů tak i dlužníků musí býti označena spolu s dluhy, aby při závěrečném porovnání příjmů s vydáními snáze se provedlo a spolu se ukázalo, zda statky konventní náležitě spravovány jsou.

3. Ve skladnici musí rovněž býti:

- a) Předměty, jež novicky byly přinesly; seznam jejich zanesen se do zvláštního, k tomu určeného rejstříku, jež novicka a jiné dvě sestry podepiší.
 - b) Peníze i cenné věci, jež jsou majetkem konventu, nebo které správkyně kláštera spravuje, taktěž i doklady o nich musí býti tam uloženy.
 - c) Peníze sester cestujících neb převorek jiných konventů, pokud by se déle šesti dnů v konventě zdržovaly.
 - d) Sestrami s dovolením představené k jistému účelu uložené peníze neb jiné předměty.
 - e) Konečně přijímají se do skladnice věci cenné, neb takové předměty, které v opatrování odevzdány byly; bez dovolení představené nesmí však od správkyně převzaty býti.
- Při správě skladnice třeba zachovávat následujících pravidel:

1. Kniha hlavní nesmí žádným způsobem z ochranné skříně vzata býti, byť i v přítomnosti převorky a správkyň; ani na okamžik nesmí se někam přenést, vyjma čas, kdy vrchní představená prohlídku koná; tehdy přinese se kniha do cely její, aby účty zkoumala.

2. Třeba-li peníze neb listinu nějakou vyjmouti, stane se tak u přítomnosti představené; v skladnici uloží se list vkladní o předmětu vyjmutém tak dlouho, až se tam týž opět uloží.

3. Týdně neb měsíčně shromáždí se v přítomnosti rady konventní, převorka, správkyň a jiné sestry, pokud třeba, aby osobně zprávu o svém úřadování vydaly.

4. Správkyň mimo jiné sestry musí týdně neb měsíčně před převorkou a opatrovnicemi, každých šest měsíců pak před sestrami poradními o příjmech a vydáních účet klásti, kteréžto po prohlídce účty podepíší.

5. Rovněž musí správkyň peníze, jež naposledy přijala, do skladnice uložiti a nesmí z nich ničeho vydati dříve, pokud to od ní odevzdáno, opatrovnicemi zanešeno a ji opět vydáno nebylo.

6. Účty o příjmech a vydáních, jakož i o penězích a jiných věcech cenných, které správkyň neb jiným sestrám doručeny byly, zanešeny buďtež neprodleně do hlavní knihy, aby, jak již dříve řečeno, při závěrečném účtů příjmy s vydáním porovnat se mohly a zároveň se poznalo, zda jmění konventní náležitě spravováno jest.

7. Jako opatrovnice nesmějí bez dovození přijímati od cizích osob jim svěřené statky, rovněž tak nesmějí bez dovození a vydání listu přijímacího je vydávati, kterýžto list přijímací v skladnici uschovati a do hlavní knihy zanésti třeba. Podobně jest se zachovati vzhledem k předmětům novickám náležejícím.

8. V mateřinci kongregace budiž společná skladnice s podobnou skříní jako ve skladnici konventní. Ve skříní této buďtež jako v knihovně veškeré listiny, zprávy a spisy, týkající se stavu kongregace, listiny kapitolní a nařízení představených; v jiné části pro společné statky kongregace knihy a inventáře, jako v každé jednotlivé skladnici konventní, zvláště však opis inventářů všech domů kongregačních; mimo to uloží se zde peníze a věci.

9. Majetek kongregační podroben jest těm též zákonům jako majetek jednotlivých společností (konventů).

10. Dozorkyně majetku tohoto jakož i správyně (prokura-torka) kongregace, voleny jsou vrchní představenou a její radou, nebo od sjezdu (kapitole) kongregace.

11. Příjmy a základní jistina majetku kongregačního se-stávají

- a) z poplatků pro každý klášter předepsaných, shromážděním kongregačním určených;
- b) z darů kongregaci učiněných;
- c) ze věna sester nebo z majetku, kterého se sestrám dostane poslední závěti, nebo jiným způsobem.

Hlava dvacátá sedmá.

O správkyních (hospodářkách) konventu a kongregace.

Článek 1.

1. Správkyni (hospodářku) konventu jmenuje převorka za souhlasu své rady; jelikož pak úřad tento přenesnadným a zároveň důležitým jest, poněvadž se výhradně obírá časnými zále-žitostmi domu, proto budiž k úřadu tomuto volena sestra pev-ného zdraví, úřadu tohoto schopná, cnostná, obezřetná a zkušená.

2. Ačkoliv správyně pečuje o časné potřeby domu, proto nikterak nemá v horlivosti po dokonalosti povolití, nýbrž naopak musí se snažiti vždy býti myslí sebrané, trpělivou, pokornou, přívětivou a všemi cnostmi se vyznačující.

3. Majetek řeholní má považovati za věc svatou a jim po-sloužití dle potřeby každé sestře laskavé a svědomité jak o tom byla poučena od převorky, bez jejíhož dovolení nic důležitého činiti nesmí.

4. Jejím úřadem jest jakékoliv příjmy a důchody přijímati jakož i všechno, co konventu darováno jest, dle vůle představené všechny pravidelné a obyčejné výlohy a koupě obstarávati, dle potřeby opatrně a se spofivostí nakupovati nebo prodávati, všechny potřebné opravy v konventě obstarávati, zkrátka celé ho-spodářství vésti. Také musí bdíti, aby z majetku a zásob domu nic nadarmo vydáno nebylo, nic se nezkazilo, vůbec aby nic na zmar nepřišlo.

5. Prokurátorka (hospodářka) nesmí bez dovození představené ani darů ani almužny udíleti, smí však představenou upozorniti na služby, které snad někdo konventu poskytnul, nebo na bídu chudých, o níž jistoty nabyla.

6. Ve knize, kterou za tím účelem vede, mají býti všechny příjmy a výdaje konventu, jakož i to, čehož konvent požadovati nebo co platiti má, zřejmě a jasně poznamenány.

7. Úřad tento trvá po 3 leta; proto nesmí býti bezprostředně znovu volena leč s dovolením vrchní představené.

Článek 2.

1. Vrchní představená může v souhlasu se svou radou také správkyňi (hospodářku) pro celou kongregaci vyvoliti.

2. Hospodářka tato má spravovati zvláštní statky kongregace a tudíž tytéž povinnosti jako správkyně každého konventu.

3. Nesmí však se žádnou věcí naložiti jinak než dle vůle a úmyslu vrchní představené.

Článek 3.

Převorka nesmí zároveň býti hospodářkou, a kdyby to činila po delší čas, může úřadu svého zbavena býti.

Hlava dvacátá osmá.

O sestrách rádkyních.

Článek 1.

1. V každém konventě má býti rada sestávající z několika rozumných a mlčenlivých sester, s níž má převorka o nejdůležitějších záležitostech rokovati.

2. Tyto rádkyně nesmí převorka libovolně sesazovati nebo dosazovati; k tomu má právo vrchní představená.

3. Počet sester těchto nesmí přesahovati 8, jinak jejich ustanovení jsou na zmar a na klam.

4. Žádná sestra nesmí před 30. rokem svým k této radě přibrána býti, leč by vrchní představená dispensi jí byla udělila: vyjímají se z tohoto pravidla sestry, které dle práva členy rady

jsou. Sem patří bývalé převorky téhož konventu, pak podpřevorka, novicmistryně a ony sestry, které po 8 roků tento úřad zastávaly i když složily úřad svůj, a konečně všechny nadučetelky.

Článek 2.

1. Co se týče přednosti při projevení mínění a při hlasování sester v radě, následující budiž pořádek zachován :

Převorka radě předsedající odevzdá první hlas, pak následují bývalé vrchní představené, pak podpřevorka a ty, které dříve v konventě úřad převorky zastávaly, konečně pak ostatní sestry dle kanonického stáří.

2. Má-li se jednati o věc důležitou v radě, tehda musí převorka jednotlivé členy rady již před zasedáním o věci té zpravit.

3. Když se byly shromáždily, pak převorka jednoduše přednese věc, o které se má jednati a když byly sestry o ni pojednaly a se uradily, odhlasují pak tajně.

Článek 3.

1. Předměty, o kterých hlavně rada jednati má, jsou následující :

- a) Dosazení aneb sesazení podpřevorky.
- b) Dosazení aneb sesazení novicmistryně, jestliže tato k úřadu svému od převorky a rady její byla vyvolená.
- c) Volba dozorkyň skladnice konventní (uschovatelelek).
- d) Propuštění novic.
- e) Rozvrhy o stavbách konventu.
- f) Koupě nebo záměna statku movitého.
- g) Prohledávání účtů konventních a konečně
- h) Jiné toho druhu důležité záležitosti.

2. Všechny záležitosti, které v kapitole konventní předmětem porady jsou, mají dříve býti radě předloženy a od rady tajným hlasováním rozhodnuty.

Článek 4.

1. Vše, co v radě pojednáno a rozhodnuto bylo, má tajemnice (sekretářka) ve knize k tomu ustanovené zaznamenati.

2. Rada volí sobě tajemnici tajným hlasováním ; není-li vyvolená členem rady, pak nemá nijak v radě hlasu rozhodujícího,

nýbrž toliko hlas poradný. K mlčení pak jest zavázána tak jako ostatní řádkyně.

3. Jestliže některá z řádkyň tajemství rady ve věci poněkud důležité porušila, tak že tím spravedlnost proti někomu, nebo pokárání sester nebo jiné nějaké osoby újmu utrpělo, budiž úřadu svého zbavena a nesmí zase v něj dosazena býti, leč samou vrchní představenou.

Článek 5.

1. Aby vrchní představená měla nějakou podporu v důležitých záležitostech kongregace, má býti také zvláštní rada kongregační.

V radě zasedají:

- a) Bývalé vrchní představené.
- b) Náměstkyně vrchní představené.
- c) Převorka toho kláštera, kde vrchní představená sídlí, nebo se právě nachází.
- d) Z novicmistřů a nadučitelek, které úřad svůj již po 10 roků zastávaly bedlivě a jejichž zásluhy shromáždění (kapitole) kongregace bylo uznalo.
- e) Z těch sester, které shromáždění kongregace k tomu cíli bylo vyvolilo.

2. Čtyři členové rady kongregace mají bydleti s vrchní představenou v mateřinci.

3. V radě kongregace má se jednati mimo ty věci, o nichž zmínka jest na rozličných místech ve stanovách, o všech důležitých záležitostech, které vrchní představená radě předloží.

4. Ostatně platí o radě kongregace totéž, co jsme řekli o radě konventní.

Hlava dvacátá devátá.

O sestřích pomocných.

1. Pro různé potřeby každého konventu, má býti přijat dostatečný počet sester pomocných. Jejich povoláním jest hlavně, tělesným pracem se věnovati, a proto mají býti zdraví pevného a při skládání slibů musí míti nejméně 21 roků.

2. Představená se svou radou vyvolí pro ně jednu sestru, která jest pro kůr ustanovena, aby je jakož i ostatní sestry poučovala o životě náboženském a hlavně o pokoře a poslušnosti.

3. Sestry pomocné vstávejtež zároveň s ostatními sestrami a zachovávejtež tytéž spůsoby při hodinkách a jině, jsou-li spolu s druhými.

4. Než k hodinkám v kůru nejsou zavázány býti přítomny; jelikož totiž hlavně pro časné záležitosti jsou ustanoveny, dosti na tom, jestli hodinky své soukromě se pomodlí a denně jedné ušší svatě přítomny jsou.

5. Jestliže pobožnosti svoji soukromou povinností své nebo společné úkony společnosti zanedbávají, buďtež za to pokárány.

6. Každého dne musí býti přítomny doplňku (kompletát) nebo alespoň zpěvu „Salve Regina“, leč by snad nutným zaměstnáním od toho zdrženy byly.

7. Co se týče postů, pokrmů, zdržení se masitých pokrmů, kapitoly pro přestupky a jiných zvyků řádových jsou vázány zachovávatí naše stanovy právě tak jako sestry pro kůr; ovšem pro namáhání tělesné může je představená snadněji od nich osvoboditi.

8. Na místě hodinek modlivají se pravidelně za jitřní 28 otčenášů a zdrávasů, za nešpory 14 a za každou malou hodinku officia 7. Nad to pak modlivají se ještě při jitřní, první jakož i po doplňku apoštolské vyznání víry. Modlitba jejich stolní jest 1 otčenáš a zdráva a sláva Bohu Otci atd. před jídlem a po jídle.

9. Roucho jejich sestává z tolikéž a téchže dílů jako u ostatních sester; jest to bílý šat, černý škapulíř a bílý závoj.

10. K jejich přijetí jest třeba, jak již jsme se toho dotekli ve hlavě o oblekání, svolení rady a dvou třetin hlasů.

11. Zkouška, již se před oblekáním a profesí podrobiti musí, jest tatáž jako u ostatních sester.

12. Obřady při profesí jsou takové jako při profesi u sester pro kůr.

13. Sestry pomocné mají věrně trvati v povolání svém a nemohou se nikdy státi sestrami pro kůr.

14. Doba přípravy (postulátu) trvá u nich tak dlouho jak u ostatních sester; noviciát jejich však trvá po tři roky, po jejichž uplynutí sliby složití směji, dle obřadů v řeholi naší obvyklých. Klausurou noviciátu nejsou vázány.

Oddíl třetí.

Hlava první.

O převorce, jejím vyvolení a sesazení.

Článek 1.

1. Převorky oněch konventů, které patří ke kongregaci blahosl. Markety (vyjma „pouze rozjímavé“) jsou jmenovány vrchní představenou.

2. Každá převorka, jakmile úřad nastoupí, má úplnou moc nade všemi zde se nacházejícími sestrami, ano i nad sestrami jiných domů, když právě v konventě jejím dli.

3. Převorce budiž dáván jak v oslovení tak i v dopisech název „ctihodná matka“.

4. Převorka jest první představenou v klášteře svém. Úřadem svým jest oprávněna klášter (společnost) řídití ve všem co se shoduje se stanovami a řeholí a spravovati je jak ve věcech časných tak i duchovních; sestry pak jsou zavázány jí na prсто poslouchati.

5. Ona má právo, jak jsme se o tom zmínili ve hlavě „o stanovách vůbec“, z důležité a rozumné příčiny všechny sestry, ano i ty, které jiným domům patří, od předpisů řeholních a stanov, od nařízení kapitolních a představených dispensovati.

6. Ve své společnosti smí vydati nařízení, která po celý čas jejího úřadování požívají zákonnité platnosti u poddaných, pokud je sama neodvolala. Smí také té neb oně sestře něco poručeti pod poslušností (rozkazem formálním).

7. Je-li převorkou kláštera, v němž jest noviciát, má právo připouštětí k oblékání a ke slibům; zkrátka smí všechna práva vykonávati, která jí stanovami jsou udělena.

8. Převorka jest ve svém klášteře první co do důstojnosti a všude předsedá, není-li tu jiná vyšší představená.

9. Převorce patří na začátku a na konci hodinek jakož i jiných cvičení znamení dávati, zazvoniti, aby sestry do jídelny šly, říkati „Adjutorium“ po večerní dnů postních a „Fidelium“ po mo-

dlitbě po obědě jakož i po večeři dnů, kdy postů není; ona uděluje sestrám požehnání, když z konventu vycházejí nebo se vrací.

Článek 2.

1. Převorka budiž rozumná, obezřelá, rozšafná, modlitbě oddaná, horlivá v zachovávání pravidel týkajících se kůru, společné ložnice a jídelny, jakož i ve všech jiných věcech a předpisech řeholních. K svým podřízeným budiž plna lásky a dobrotivosti, jimž přístup k ní vždy jest volný, zkrátka chovej se tak vždy, aby byla vzorem celému konventu. Pečuj o tělesné a duševní dobro a blaho sester, pečlivě starej se o nemocné sestry a vynalož vše, aby tyto co nejspíše zdraví opět nabyly.

2. Převorka bděj o to, aby se v klášteře žádná cvičení a zvyky řeholi a stanovám protivně nezakořenily, a stało-li se tak, hleď je bedlivě a svědomitě odstraniti; taktéž dbej, aby stanovy a řehole přesně a nejdokonaleji zachovávány byly, a odbývej pravidelně kapitolí pro přestupky. Tresci chyby a poklesky v dobrotě a lásce, nikoliv s krutou domýšlivostí a v lichém horování, avšak pevně a bez ohledu na osoby. Taktéž přísně trestej značnější chyby sester, jaké jsou chyby škodící dobré pověsti té které sestry, vyjevení chyb takových osobám světským, aneb když některá proti sv. chudobě něčím jako vlastnictvím vlastní chtěla, aneb listy odesílala neb přijímala tajně a p.

3. Převorka nesmí bez dovození větších staveb podnikati, ani majetek klášterní prodati aniž značných dluhů udělati, neb jiných povinností na se vzíti, jimiž by konvent trapně byl obtížen, žádných výloh značných učiniti, vůbec bez dovození vrchní představené nic důležitého nepodjati.

Taktéž přihlížej k tomu, aby sestry úřady mající své povinnosti svědomitě a věrně plnily, a aby o všech předmětech jim svěřených dvoji seznam byl veden, aby pravidla týkající se archivu přesně zachována a účty v určenou dobu skládány byly.

Při stole budtež čteny řehole, stanovy, akta kapitolní a nařízení představených, jakmile byly vyhlášeny.

4. Mužským nesmí dovoliti vstup do klausury leč v případech stanovami vytknutých; avšak přijímej vždy ochotně a laskavě cizí osoby, které s ní mluvíti si přejí v nějaké klášterní neb jiné záležitosti.

Převorka nesmí o své újmě sebe neb podpřevorku sesaditi, nýbrž pouze za souhlasu rady; rovněž nesmí bez svolení rady žádné novicky propustiti, tím méně sestry profesní; aniž smí některou sestru do rady povolati, neb novicmistryni pro sestry kúrové ustanoviti, někoho k oblačce neb k profesi připustiti, leč způsobem stanovami vytknutým, taktéž nesmí sestrám povolení k cestování uděliti, ba ani dovoliti, aby meze klausury překročily.

Převorce jest účet položiti ze svého úřadování představené vrchní, byvši o to požádána, i při odstoupení z úřadu svého má totéž učiniti, aby vrchní představená se svou radou byla s to posouditi, zda-li převorka odstoupivši správně si vedla v úřadu svém, aneb dopustila-li se nějaké větší chyby v úřadování svém, aby za to napomenuta neb pokárána byla.

Všechny tyto naznačené povinnosti a tům podobné s převorským úřadem spojené, jsou dostatečnou příčinou dle stanov našich k sesazení převorky, kdyby v tom byla nedbalá aneb v důležitých věcech pochybila.

Úřad převorky trvá po tři léta, počítaje ode dne nastoupení jejího.

Článek 3.

Převorka může býti svého úřadu sesazena z důležité příčiny. Je-li příčina k sesazení jejímu dostatečná a důležitá, buď že špatně spravuje svůj úřad aneb jiná příčina cti osobní převorky však neškodící, musí důvody, pro které převorka sesazena býti má, od žalobkyň sepsány a jejich jménem s udáním důstojnosti i úřadu, který zaujímají, podepsány a vrchní představené doručeny býti. Tato odešle žalobu dotýcné převorce, aby se z toho, z čeho ji sestry obviňují, zodpovídala; její pak ospravedlnění i žalobu sester předloží vrchní představená své radě, před kterou, je-li toho zapotřebí, i dotýcnou převorku předvolati dá. Je-li však obžalovaná převorkou v mateřinci, budiž rada vrchní představené utvořena ze sester klášterův jiných. Rada tato zkoumá listiny (obžalobu i ospravedlnění) a vysloví se pak pro sesazení obžalované aneb pro další její setrvání v úřadě svém. Rozhodla-li rada pro sesazení převorky, vyřkne rozsudek tento vrchní představená, proti kterémuž rozsudku dále odvolati se nelze, aneb do nějaké klivdy si stěžovati.

Taktéž i kapitola kongregační oprávněna jest svými výbory (definitorkami) sesaditi tu kterou převorku z důležitých příčin.

Během tří měsíců, bezprostředně před kongregační kapitolou neb vyjmenováním vrchní představené, nesmí žádná převorka úřadu svého zbavena býti, dokud nová vrchní představená zvolena aneb bývalá znovu ve svém úřadě potvrzena nebyla, vyjma když se jedná o dané hrubé pohoršení, aneb ta která převorka sama o své sesazení žádá.

V dobu mezivládi (kdy žádná představená vrchní není) nesmí taktéž žádná převorka sesazena býti.

Zasle-li vrchní představená některé převorce listinu jejího sesazení, určíž lhůtu k vykonání téhož co nejkratši, přes kterou déle úřad svůj zastávati nesmí.

Po odstoupení z úřadu svého náleží bývalá převorka vlastně onomu klášteru, z něhož k úřadu svému byla vzata, leč by ji vrchní představená jinak určila.

Článek 4.

Nepožívá-li některý klášter pro nedostatek sester hodnosti převorské, budiž přivtělen konventu nejbližšímu a řízen náměstky (vikářkou) závislou na převorce konventu převorského.

Hlava druhá.

O podpřevorce.

Článek 1.

1. K úřadu podpřevorky vyžaduje se sestra moudrá, obezřetná a horlivá, která se ke všem společným cvičením pravidelně a svědomitě dostavuje. Mocí svého úřadu má chybníci napominati a starati se o to, aby nařízení převorčina zachovávána byla především dbejž, aby znamení k společným cvičením (do káru, do školy, k jídlu atd.) byla dána v pravý čas, a vůbec podobných věcí budiž bedlivá, jak jí to převorka nařídí a dovoli.

Podpřevorka má takofka na celou komunitu dohlížeti a ji v nepřítomnosti převorky řídit, potřebně dispense udělovati a obyčejná znamení (převorce příslušící) dávat, „Adjutorium“ i „Fidelium“ říci.

Je-li úřad převorky uprázdněn, zastává úřad její podpřevorka ve všem, dokud nová převorka dosazena není. Může tedy podpřevorka v tuto dobu k oblačce i k profesi novicky připustiti, co by v jinou dobu jen na zvláštní splnomocnění se strany vrchní představené učiniti směla, taktéž může i náměstkyni ustanoviti; důležitých však změn nemá v tuto dobu v klášteře předsevzítí.

2. Převorka postarej se, aby během jednoho měsíce po uplynutí úřadování podpřevorčina nová podpřevorka ustanovena byla, kteron za souhlasu sester rádkyň vyjmenuje.

Podpřevorka náleží po dobu úřadování do rady sester. Úřad její trvá po tři léta ode dne vyjmenování jejího, mezi tuto dobu nesmí ji převorka sesaditi, leč za souhlasu rady své.

Hlava třetí.

O náměstkyních (vikářkách).

Článek 1.

O náměstkyních převorky a podpřevorky.

V jednom klášteře může býti více náměstkyň a to: náměstkyně převorky a náměstkyně podpřevorky, v tu dobu, kdy převorky žádné není. Může totiž převorka, ano i podpřevorka, když sama řídí klášter, dle uzdání svou náměstkyni ustanoviti. Náměstkyně má jen tolik moci a práva, kolik ji ona představená, která ji ustanovila, propůjčí; v nepřítomnosti převorky neb podpřevorky předsedá všudy v káru i v jídelně po večeri pravi: „Adjutorium“ i „Fidelium“, avšak v jídelně zvonkem znamenati dáti nesmí. Náměstkyně může dle dobrozdání těmi, od kterých ustanovena byla, sesazena býti, nestane-li se tak, potrvá úřad její pokud trvá úřad oné, která ji ustanovila. Převorka neb podpřevorka, když řídí sama konvent, musí hoed v první kapitole náměstkyni od ní ustanovené potřebnou právomoc uděliti, které však upotřebiti nesmí, je-li převorka nebo podpřevorka doma, leč by ji zvláštní nějaká správa přidělena byla.

Článek 2.

O náměstkyních konventních.

Mimo jmenované náměstkyně máme také náměstkyně konventní. Tuto může vrchní představená tehdy ustanoviti, jsou-li převorka i podpřevorka současně nepřítomny (mimo konvent) náměstkyně žádné neustanovivše, v tom pádu však, sejdou se tři nejstarší sestry profesní ihned k poradě a ustanoví jednu sestru profesní co náměstkyni, což učiniti dlužno, dříve než ke stolu jdou, ta sestra však, která za náměstkyni zvolena byla, nesmi úřad takový odmítnouti, nýbrž jej spravovati tak dlouho, dokud převorka nebo podpřevorka aneb vrchní představenou ustanovená náměstkyně konventní do kláštera se nedostaví. Náměstkyně konventní má v tom pádu úplnou pravomoc nad konventem, jakou má podpřevorka, jsouc sama představenou kláštera, řídí totiž celý dům.

Článek 3.

O náměstkyních místních.

Místní náměstkyni zoveme představenou onoho kláštera, který nemá dostatečný počet sester, aby mohl slouiti samostatným převorstvím, jsouc závislým na jiném klášteře, majícím převorku představenou. Taková náměstkyně má plnou pravomoc v domě svém (předsedá radě i v jídelně i v káru) nad všemi sestrami, nikoliv však nad převorkami z jiných klášterů snad přišedších, které v tomto pádu samy předepsané znamení dávají i „Adjutorium“ i „Fidelium“ říkají.

Hlava čtvrtá.**O vrchní představené.**

Článek 1.

O jejím ustanovení a sesazení.

1. Vrchní představená požívá nad celou kongregací takovou pravomoenost, která onu převorek ve svých konventech přesahuje, neboť samo sebou se rozumí, že co může nižší představený, to

máže vyšší představený u větší míře a s větším právem, není-li ta neb ona věc výslovně z její pravomocnosti vyjmuta.

Vrchní představená řídí tudíž buď osobně nebo skrz jiné celou kongregaci dle stanov našich, vyšetřuje (visituje) představené i podřízené sestry, vybízí předpovědky a jiné úřady mající sestry ku svědomitému vykonávání svých povinností, a nařizuje vše, co ke cti a chvále Boží dle řehole a stanov dobrým býtí uzná. Vázána jsouc úřadem svým pečlivě bdíti nad pokrokem duchovním sester a nad prospěchem všech výkonů, jimž se ke cti a chvále Boží věnovaly, má svým příkladem vzorným všem předcházeti, jelikož slova pohnou ale příklady táhnou, neboť i Spasitel milý začal napřed činiti a pak teprv učiti. Za tím účelem má se dle slov sv. Augustina vynasnažiti, aby nepanovala nad svými podřízenými, nýbrž aby svému stádu byla jasným vzorem všech ctností, musí se tudíž ze vši síly zasazovati o zachování kázně řeholní a pečlivě bdíti, aby ve všech konventech a domech kongregace řehole a stanovy svědomitě a dokonale zachovávány byly. Především budiž pečliva, aby kázeň řeholní, byla-li v některém klášteře méně dokonale zachovávána, opětně v celé své dokonalosti k platnosti přivedla, a zameziti, aby se snad nějaké zlořády, obyčeje nepřístojné a jiné protizákonné zvyky nevloudily a nezakořenily. Vrchní představená ve všem chovej se jako pravá matka všech sester, a tyto mějtež k ní vždy volný přístup, ať již osobně neb písemně. Listy na ni neb od ní odeslané nesmí žádná ji podřízená sestra otevřítí ani prohlížeti.

2. Jedenkrátě v roce musí všechny domy ji podřízené buď osobně neb sestrou k tomu od ní určenou (takzvanou visitatorkou) navštívití (visitovati). Pošle-li místo sebe jinou sestru k visitaci klášterů, tu musí vrchní představená v dekretě zřetelně vyznačiti, jakou moc a právo ji udělila. V shromážděních vrchní představená vždy předsedá, po skončení úřadování svého však zaujímá místo po převorce konventní. Přesadití sestry z jednoho domu do druhého dle potřeby jest také věci její.

3. Vrchní představená ustanovuje za souhlasu své rady všechny převorky a novicmistryně ve své kongregaci; uprázdněné místo převorky obsadíž během jednoho měsíce počítajíc od onoho dne, kdy ji uprázdňení oznámeno bylo.

4. Po ukončení svého úřadování musí vrchní představená ihned počít klásti před radou sester dle stanov k tomu určených za předsednictví náměstkyně kongregace o stavu a spravování, o příjmech a vydajích kongregace. Přebytek příjmův uloží ve společné skladnici. Nástupkyni své odevzdá dopodrobný seznam o stavu kongregace.

5. Úřad vrchní představené trvá po dobu dvanácti rokův, ode dne prohlášení listiny vyjmenovací.

Článek 2.

Jak se vrchní představená volí:

1. Uprázdni-li se místo (úřad) vrchní představené buď uplynutím doby určené k úřadování, neb její úmrtím, neb její sesazením, neb jakýmkoliv jiným způsobem, povolá ihned převorka mateřince, která v té příčině nastupuje bez dalšího nařízení úřad náměstkyně vrchní představené kongregace naší, ihned během jednoho měsíce všechny bývalé vrchní představené, všechny převorky, všechny novicmistryně a všechny nadučitelky, aby se všechny bez výjimky v určité den do mateřince dostavily.

2. Tyto všechny dohromady navrhnou za předsednictví náměstkyně vrchní představené tři hodné a k tomu úřadu způsobilé sestry z kongregace, z kterýchžto biskup diecesanní vyjmenuje jednu dle vlastního dobrozdání vrchní představenou.

3. Návrh tento biskupovi děje se následovně: Každá z přítomných převorek, dle stáří svého konventu, navrhne jednu sestru za vrchní představenou, až se usjednají na tři sestrách, z nichž každá má dvě třetiny hlasův přítomných sester volitelů oprávněných. Odhlasování děje se tajně bílými a černými kuličkami jako při jiných obvyklých odhlasováních.

4. Jména takto zvolených tří sester zanesou se do presentační listiny k biskupovi v pořadí takovém, v jakém bylo množství hlasů, t. j. která měla nejvíce hlasů na místě prvním, která méně na místě druhém, která nejméně (avšak ne méně dvou třetin) na místě třetím. Při stejnosti hlasův, budou zanešeny do presentační listiny dle pořádku, v kterém byly navrženy.

Listina tato se jmeny tří sester zvolených zašle se biskupovi diecesannímu s prosbou, aby co nejdříve jednu z nich za vrchní představenou vyjmenoval; listinu presentační podepíše ná-

městkyňě vrchní představené a dvě nejstarší převorky. Byla-li však ta která z těchto sama za vrchní představenou zvolena, popíše listinu převorka dle staří následující.

5. Vrchní představenou oslovujeme po čas úřadování jejího „velectihodná máti“. Bývalou vrchní představenou oslovujeme však „ctihodná máti“.

Článek 3. .

O náměstkyní vrchní představené.

1. Vrchní představená může sobě voliti zastupitelku, která by ji nápomoenou byla ve správě celé provincie.

2. Zastupitelka vrchní představené má jen takovou moc, jaká jí od této byla dana. Ji nepřisluší žádný zvláštní název ani přednost.

Hlava pátá.

O prohlížitelece (visitatorce).

1. Vrchní představená každého roku navštíví a prohlédne všechny konventy řádu, buďto sama aneb splnomocněnou nějakou k tomu sestrou.

2. Ta tudíž, která kláštery prohlíží, ať vyslechne všechny sestry, jakož i převorku. Ať se vyptává na pokroky jednotlivých; jak každá se chová ve svém soukromém životě i ve svém úřadě; zda věrně plní povinnosti stran modlitby i hodinek; zda jest poslušna, chudobna, mlčeliva; zda zachovává půst a vše ostatní, co řehole a stanovy předpisují.

3. Táž odstraní zlořády a nepořádky, které se vloudily v klášter, jak o tom zpravena byla od spolehlivých sester; též tázati se má sama na takové věci a pečlivě po pravdě pátrati. K tomu cíli může moudře ovšem užiti formálního rozkazu stran všech sester, jež přehlíží.

4. Není jí určena doba, v níž by sestry vyslechnouti měla, a dostačí, když časem neplýtvá a sestry pečlivě vyslechne. Však po pravidlu přehlídka ať netrvá déle tří dnů.

5. Prohlížitelka vyslechnuvši všechny sestry pokárá je, buďto jednotlivé aneb v kapitoli, a dbá o to, by všechna její napomenutí provedena byla.

6. Osobní stav konventu at nemění; může však, žádá-li toho blaho kláštera, některá nařízení učiniti, jež potud platnost mají, pokud moc vrchní představené trvá.

7. Neprohliží-li vrchní představená sama kláštery, povinna jest prohlížitelka ji o všem písemně nebo ústně zpravit. A seznala-li něco důležitého a povážlivého, co od poslední prohlídky se událo, musí o tom též zpravit vrchní představenou i kdyby věc již se byla zlepšila.

8. Prohlížitelka má v konventech, které přehlíží, všady první místo.

9. Převorka, která právě jest v úřadě, nemůže býti prohlížitelkou.

10. Sestry jsou povinny poslouchati přehlížitelky tak jako svých představených, jsouce k tomu vyzvány formálním rozkazem, ba i svěřená tajemství zjeviti, kdyby tato společnosti aneb jiným osobám škoditi mohla; i tenkrát, kdyby byly slíbily, že je nevyzradí; neboť jak učí sv. Isidor a sv. Augustin, „sliby proti právu nezavazují.“

11. Sestry nesmí žádná tajemství přijímati se závazkem, že to nevyzradí, jež by buď dobrému napominání a domluvě překážela, buď řádu, aneb někomu jinému škodila a nebezpečna býti mohla; a kdyby některá ze sester takové tajemství přijala, byla by povinna je zjeviti, jakmile by převorka formálním rozkazem ji to byla nařídila.

12. Není-li však svěřená tajemství na škodu společnosti nebo jiným osobám a může-li bez hříchu tajeno býti, tu sestry nejsou povinny je zjeviti převorce, ani kdyby tak rozkázala; ba zjevivše je hřešily by, ježto by zrušily přísahu. Neboť přirozeným zákonem a slibem učiněným na křtu sv. jsou povinny ostrihati vše, co se týče víry a lásky, jakož jsou sliby, jež nikomu neškodí a které nám svěřeny byly se závazkem, že je neprozradíme.

13. Rovněž povinna toliko by byla každá starati se o spásu vinné sestry a ji po případě sestersky napomenouti, když by totiž představené neb prohlížitelky žádaly, by se těžké jinými spáchané přestupky zjevily, a když tyto přestupky jednak tajny a málo známy jsou, jednak na škodu býti nemohou leč těm, které se jich dopustily.

14. Proto ať ji napřed v soukromí, mezi čtyřma očima pokáře; a nepolepší-li se vinná, nechat ji napomené před dvěma nebo třemi sestrami, a jestliže i to neprospěje, ať ji představené udá. Avšak dříve, než by byla ji sestersky napomenula, není povinna dle slov písma sv. něco vyzraditi, i kdyby formálním rozkazem donucována byla, poněvadž třeba více Boha poslouchati než lidi.

15. Domnívá-li se však některá, jež ví o nějakém těžkém přestupku, že by vinná sestra, byvši napomenuta, se nepolepšila, ba že by snad proto se horšila; a myslí-li že by táž snáze pokárána býti mohla od představené, která zajisté zbožná, rozvážlivá a moudra jsou, s poddanou svou bez hněvu a bouřlivosti jednati bude: tu by mohla též, nejsouc k tomu rozkazem vyzvána, tajný přestupek zjeviti představené, jako matce.

16. V tomto případě nezjevuje se to Cirkvi; poněvadž jsme vyjevili chybu představené ne jako rozsuzovatele, nýbrž jako osobě, která v úmyslu má bližního napomenouti, by se polepšil; ježto cílem každého napominání má býti polepšení chybujícího; jinak zajisté bychom hřešili, jednajíce proti předpisům svatého evangelia.

17. Domnívá-li se některá sestra z příčin neklamných a jistých, že přestupek nějaký v krátkce mnohým znám bude a že tím pohoršení povstane; povinna by byla dle učení sv. Tomáše poslechnouti a přestupek vyjeviti, jsouc představenou rozkazem vybidnuta říci pravdu, a to z té příčiny, poněvadž přestupek takový, nejenom vinné, nýbrž i mnohým jiným škoditi by mohl, a poněvadž společné blaho má přednost před blahem jednotlivců. Tím zajisté, že to zjeví, většina uchována jest před pohoršením, tím že buď vinná sestra jest potrestána, buď že se omluví a ospravedlní.

Hlava šestá.

O kongregačním shromáždění.

Článek 1.

1. Shromáždění kongregační (kapitola) odbyvá se každý třetí rok v mateřinci za předsednictví vrchní představené neb zastupitelky celého řádu.

2. Shromáždění toto pokud trvá, má neobmezenou moc nad celou kongregací.

3. Usnesení (akta) tohoto shromáždění po jich uveřejnění platí potud, pokud usnesení příštího shromáždění nebyla uveřejněna.

4. Shromáždění kongregační sestává z vrchní představené, z bývalých vrchních představených, ze zastupitelkyně vrchní představené a z převorek všech konventů, z noviemistryni a z nadučitelek.

5. Shromáždění kongregační pojednává o záležitostech kongregace, činí patřičná nařízení, vše řídí a ustanovuje, co by ku blahu, jakož i ku duchovnímu i časnému vzrůstu kongregace napomáhalo.

Článek 2.

1. Bezprostředně přede dnem, v němž shromáždění započne, volí všechny, jež mají právo volební, čtyry výborky čili rozhodkyně (definitorky), jež výhradně o záležitostech kongregačních pojednávají a s vrchní představenou, neb v nepřítomnosti její s náměstkyní (vikářkou) kongregace vše řídí a určují.

2. Volba čtyř výborek (definiterek) děje se tímž způsobem jako když se volí vrchní představené; též se uvádějí podobně jako vrchní představené, jež mají býti voleny, na začátku (v úvodu) usnesení shromáždění kongregačního, hned za předsedkyní a to dle pořádku, jakým byly zvoleny neb dle počtů hlasů, jež dostaly.

3. Předsedkyně navrhne tajemnici (sekretářku) shromáždění, kteráž tímž způsobem jest volena, a jejímž úkolem jest napsati usnesení (akta) shromáždění.

4. Ostatní členi shromáždění jsou zaznamenáni v usneseních (aktech) shromáždění bezprostředně za výborkami čili rozhodkyněmi (definitorkami) a to dle svých hodností.

5. Výborek těchto čili rozhodkyní úlohou jest proskoumati stav kongregace, sestry jinam přesazovati, uznají-li to potřebným; vyšetřiti, zdaž převorky ve svém úřadě zůstati neb sesazeny býti mají; přání a prosby ku blahu a užitku kongregace čelici projeviti; dále úkolem jejich jest činiti nařízení, jež jako ostatní usnesení (akta) dříve nemají platnosti, až by byly uveřejněny; konečně též vypracovati jednotlivé nové články stanov, jakož praveno bylo v prvním oddělení v těchto stanovách.

6. Též jsou to výborky (definitorky), jimž vrchní představená účet kladé ze své správy, nad čímž definitorky svoji spokojenost aneb nespokojenost na jevo dají.

7. Rozhodkyně mají též právo jednati o sesazení vrchní představené, když totiž těžce obžalována byla; a to se děje týmž způsobem jako o obžalobách převorky řečeno bylo.

8. Výborky (definitorky) mají místo ve shromáždění bezprostředně za předsedkyni; mezi sebou však tím pořádkem jakým uvedeny jsou v úvodu usnešení (aktů) shromáždění.

9. Shromáždění kongregační trvá jen deset dní; před ukončením ustanoví shromážděné samy dobu příští schůze.

Hlava sedmá.

O rozjímavých čili nazíravých (kontemplativních) klášterích této kongregace.

Článek 1.

1. Ačkoliv sestry sv. Dominika z kongregace bl. Markety pečlivě dbáti mají života nazíravého (rozjímavého) jakožto základu své činnosti, přece hlavním povoláním jejich jest v duchu velikého patriarchy jejich o spáse bližního pracovati a to vyučováním a vychováváním ženské mládeže.

2. Známo, že jediným cílem a touhou sv. Dominika byla čest Boží a spása lidstva, kterýžto cíl ač se snažil dosáhnouti rozličným způsobem, přece všechny tyto způsoby úzce spojoval ve velikém duchu svém. Proto přiměřeno a spásonosno jest, by všechny tyto rozličné prostředky se též spojili v takovém dile, jakým jest kongregace naše, jež známku a plnost ducha velikého našeho praotce nositi má.

3. Za tím účelem chce kongregace bl. Markety povoliti touze oněch sester, jež po důkladné zkoušce za schopné takového života uznány byly a časem, když dostatek k životu takovému způsobilých sester se přihlásilo, založiti jeden neb více klášterů čistě rozjímavých čili nazíravých (kontemplativních), a to proto, by v jednotném svazku naši kongregace co nejlépeji spojeny byly, duševní klid Magdalenin, jež tak vychvaluje Božský Spasitel, s činným životem Marty.

Článek 2.

1. Jsem-li tudíž zřízeny jeden nebo více klášterů pro život výhradně rozjímavý, sestry, jež se životu takovému věnovaly, ať zachovávají co se dotýče slibů, církevních hodinek, volby převorky, přísnější klausury, vůbec celého řeholního života, všechno to, co příkazují stanovy, jež předepsány jsou sestrám nazíravým sv. Dominika.

2. Nazíravé (kontemplativní) tyto kláštery zůstávají v nejužším svazku s kongregací blahosl. Markety a řízeny jsou touže vrchní představenou, ovšem se zvláštním zřetelem ku jich vlastním stanovám.

3. Chce-li sestra nějaká přejíti z obyčejného konventu kongregace naší do kláštera nazíravého (kontemplativního), třeba, by ústně nebo písemně sama nebo převorkou konventu žádost podala vrchní představené, jež dobře uváživši vlastnosti prosící sestry, rozhodne.

4. Zda rodné jmění, má-li vůbec jaké, při starém konventu zůstane, aneb klášteru nazíravých připadne, tak jak stanovy tohoto kláštera předpisují — ponecháno v jednotlivých případech radě kongregační, jež se o tom uradí a rozhodne.

5. Přešla-li sestra některá do kláštera nazíravého naší kongregace, musí po uplynutí jednoho celého roku v novém konventě sliby učiniti, že chce zachovávat stanovy klášterů nazíravých.

O b ř a d y

při oblécece a skládání slibů.

1. Oblékání a skládání slibů dějí se přede mši sv. nebo po ní; kdyby však v tu dobu obřady tyto z hola dítí se nemohly aneb jen s velkou obtíží, smějí se slaviti před nešporami nebo po nich aneb v kterýkoliv jiný čas.

2. Sestry, jež mají býti oblékány neb sliby činiti, přijímají v týž den přede mši sv. nejsv. Svátost a to přede všemi jinými.

3. Oblékající kněz oděn jest v bílé pluviale; je-li z našeho řádu, v kappu se štolou.

4. K sestrám při slavných těchto obřadech promluvití může oblékající sám aneb místo něho jiný kněz a to buď od oltáře neb s kazatelnou, jak se za dobré uzná.

5. Je-li více sester oblékáno aneb čini-li jich několik sliby, oblékající kněz v promluvě jakož i v latinském textu užívá mnohoctu. Slova, jichž se užívá při odevzdávání habitu, závoje, škapulíře atd., neopakují se při každé sestře, přece však každá část oděvu zvláště každé se podá. Sestry mluví v jednoctu všechny najednou, v jednom tóně, pomalu a s krátkými přestávkami, by jednotlivá slova najednou ode všech se vyslovovala; jen když se sliby skládají, nutno, by sestra po sestře zvláště ku převorce přiklekla, a každá z nich zvláště slova slibná přečetla.

Čini-li obřady tyto biskup, ať odpoví sestry místo: „Ano, důstojný Otče“, aneb „Vaše důstojnosti“ takto: „Ano, Biskupská aneb Knižecí či Arcibiskupská Milosti“. Je-li více žadatelek oblékáno, ať převorce a novicmistryni nápomočny jsou jiné sestry dle potřeby.

6. Je-li možno, buď o to též postaráno, by činicimu obřady tyto kněz nějaký, jich znalý přísluhoval, by mu totiž knihu držel aneb jemu naznačoval, kdy a co jest mu činiti neb mluvití.

7. Sestra sakristánka ať v kapli vše napřed připraví, čeho k obřadům třeba, by v příhodné době vše po ruce bylo.

8. Když sestry v kůru zpívají, stojí kůr proti kůru. Odpovídají-li však knězi, jenž činí obřady, obrátí se k oltáři; totéž učiní, když týž světi závoj a škapuliř. Zpívající první sloku „Veni Creator“ jakož i veršik „Te ergo quaesumus“ chvalozpěvu „Te Deum“ pokleknou; posadí se však, když se dává žadatelce řádový šat aneb sestře profes učinivši posvěcený závoj.

9. Sestrám, které jsou oblékány aneb profes činí, jakož i ostatním, mohou podány býti svíčky, jež za promluvy se od-
dělávají.

10. Připomíná se konečně, že uvedené tyto obřady nejsou všechny nutnými předpisy, tak že, jsou-li zvykem jiné obřady, i těchto sestry užití mohou, jen když tyto liturgickým knihám řádovým protivny nejsou.

Obřady při obléce.

(Udílání roucha řeholního.)

V hodinu určitou předstoupí žadatelka (kandidátka, postulanka), doprovázena jsouc některou sestrou řeholní neb některou paní světskou, před oltář v kapli a klekne na klekátko tam již připravené.

Ten, jenž obřad vykonává, usadí se na židli na nejvyšším stupni oltáře; načež žadatelka učini veni křížovou, aneb klečí s hlavou sklopenou před oltářem.

Officiant se táže: Co žádáte?

Čekatelka (odpoví): Milosrdenství Boží a vaše.

Officiant: Vstaňte.

Když žadatelka byla povstala, vyslechne stojíc neb sedíc řeč, kterou officiant nyní k ní přednese.

Po ukončené řeči poklekně žadatelka opět před oltářem a officiant osloví ji takto:

Žádala jste, milá dcero, milosrdenství Boží a naše. Co do milosrdenství Božího, jsme přesvědčení, že ho již účastnou jste, protože jste si tak dokonalý stav, jaký jest stav řeholní, vyvolala. Co do našeho milosrdenství, prokazujeme vám ho ochotně, přijímajíc vás za novickou (čekatelku) do rodiny sv. Dominika. Nyní nám však řekněte, máte-li opravdivou vůli tří slibů chudoby čistoty a poslušnosti jak i stanovy řehole této, do které přijata býti chcete, co nejsvědomitěji zachovati?

Žadatelka odpovídá: „Ano, s milostí Boží.“

Officiant: Dominus qui incepit, ipse perficiat. (Pán, který započal, sám dokoněj.)

Konvent: Amen.

Nyní poklekne officiant na nejvyšší stupeň oltáře a zanotí chvalozpěv: „Veni Creator Spiritus“, „Přijď k nám Duchu Stvořiteli.“

Ve - ni Cre - a - tor Spi - ri - tus, Men - tes
Přijď - k nám Du - chu Stvo - ři - te - li, Na - vštiv

tu - o - rum vi - si - ta, Im - ple su - per - na
srd - ce svých vě - ři - cích Mi - lo - sti roz - dá -

gra - ti - a, Quae tu cre - a - sti pec - to - ra.
va - te - li Na - plň my - sle tě pro - sí - cích.

2. Qui Paracletus diceris,
Donum Dei Altissimi;
Fons vivus, ignis, caritas
Et spiritalis unctio.

3. Tu septiformis munere,
Dextrae Dei Tu digitus,
Tu rite promissum Patris,
Sermone ditans guttura.

4. Accende lumen sensibus,
Infunde amorem cordibus,
Infirma nostri corporis
Virtute firmans perpeti.

5. Hostem repellas longius
Pacemque dones protinus:
Ductore sic Te praevio,
Vitemus omne noxium.

2. Jenž potěšitelem sluješ
Darem Boha Nejvyššího;
Lásky oheň rozněcujíš
Spokojuješ truchlicího.

3. Dárce sedmeré milosti,
Mocnost otcovské pravice,
Z tebe proudy výřečnosti
Jak pramen jdou ze studnice.

4. Popřej smyslům světla svého
V srdce rač lásku vštípati,
Slabotu těla našeho
Svou podporou posilnití.

5. Odvrť od nás nepřitele
Ať v pokoji upevnění
Na duši jsme jak na těle
Od škodného obhájení.

6. Per Te sciamus da Patrem,
Noscamus atque Filium,
Te utriusque Spiritum
Credamus omni tempore.

7. Sit laus Patri cum Filio
Sancto simul Paraclito:
Nobisque mittat Filius
Carisma Sancti Spiritus.
Amen.

V. Emitte Spiritum tuum et creabuntur.

R. Et renovabis faciem terrae.

V. Salvam fac ancillam tuam (salvas fac ancillas tuas).

R. Deus meus sperantem (sperantes) in Te.

V. Dominus vobiscum.

R. Et cum Spiritu tuo.

Oremus:

Deus, qui corda fidelium sancti Spiritus illustratione docuisti, da nobis in eodem Spiritu recta sapere et de ejus semper consolatione gaudere.

Praetende Domine famulae tuae (famulabus tuis) dexteram coelestis auxilii, ut te toto corde perquirat, et quae digne postulat assequatur, per Christum Dominum nostrum.

R. Amen.

6. Dej ať k Otci se vznášíme.
Poznáme i Syna jeho,
Těž v Tebe Duchu věříme,
Vždy jim v bytosti stejného.

7. Bohu Otci budiž Sláva,
Synu jeho jedinému,
Rovná chvála ať se vzdává
Věčné i Duchu svatému.
Amen.

V. Sešliž Duchu svého a znovu stvoření budou.

R. A obnovíš obličej země.

V. Spasenu učin služebnici svou.

R. Bože můj doufající v Tebe.

V. Pán s Vámi.

R. I s Duchem tvým.

Modleme se:

Bože, který srdce věřících skrze osvětlení Duchu svatého jsi vyučil, dejž nám, abychom skrze téhož Duchu což pravého jest poznali a z jeho potěšení vždy se radovali.

Podej, Pane, služebnici své (služebnicím svým) pravici pomoci nebeské, aby tě celým srdcem vyhledávala(y) a čeho hodně žádá (žádají) dosáhla(y). Skrze Krista Pána našeho.

R. Amen.

Po prvé sloce chvalozpěvu všichni povstanou, vyjmouc žadatelku, jež setrvá klečíc neb ve vení až do ukončení právě řečených modliteb.

(V klášteřích, kde sestry službám Božím obcují za mříží, odejde žadatelka po těchto modlitbách do vnitřní klausury a poklekne mezi převorkou a novicmistryni stojícími. Kněz, který roucho uděluje, přistoupí zároveň k mříži a kostelnice podá jemu přes okno jednotlivé částky roucha řeholního, od něhož je převorka vezme, aby je žadatelce klečící na světské roucho oblekla.)

Po modlitbách sejme převorka s novicmistryni žadatelce bílý závoj, věnec a jiné světské odznaky, při čemž officiant u oltáře stojící praví:

Odejmiž Bůh ze srdce Vašeho, milá dcero, všelikou lásku k radostem tohoto světa, jichž jste se na křtu svatém zřekla.

Žadatelka: Amen.

Pak ustříhne ji officiant několik vlasů, vezme od převorky roucho řeholní a položí je po jednom na lokty žadatelky.

Při odevzdání habitu praví:

Oděj tebe Pán rouchem spásy, a zachovej ho s milostí jeho čisté a neporušené, abys hodnou se stala s Ježíšem v bílém rouchu do slávy věčné vejítí.

Žadatelka: Amen.

Při odevzdání pásku praví:

Opaš tebe Pán pasem spravedlnosti a stužkou nevinnosti, již bys mnohonásobně žádosti tohoto světa v lásce jediného Boha spojití a odporné náruživosti své pod jhem rozumu a vládou vůle spoutané a podřízené udržeti mohla.

Žadatelka: Amen.

Pak jí podá růženec řka: Přijmi růženec, toto předrahé dědictví sv. Dominika dítkám svým, dopomoziž ti zbraň tato svěcená, k slavnému vítězství nad sebou, světem a peklem.

Žadatelka: Amen.

Pak jí podá škapulíř řka: Přijmi sestro škapulíř svatého řádu našeho; roucha našeho kazatelského podstatnou část, nebeskou záruku lásky nejblaženější Panny Marie k nám, pod jejímižto křídly a ochranným pláštěm bude on ti útočištěm před žárem vášni a tvrzí a záštitou proti všem nebezpečím jak těla tak i duše.

Žadatelka: Amen.

Pak jí odevzdá černý plášť (kappu) řeholní řka: Vezmi tento černý plášť na znamení pokory, kterou se máš zdobiti. Věz tedy,

že nechceš-li jednou v smrti s prázdnýma rukama před Bohem se objeviti, toho bedlivě dbáti musíš, abys své dobré skutky vždy ukryvala a tak skvělou záti ctnosti klášterních i nevinnost samu před červem pychy zachránila.

Žadatelka: Amen.

Když ji podává závoj praví: Podávám ti tento závoj, aby byl tobě znamením svatosti, skromnosti a sv. panenství, a štítem před lidmi a trvalou upomínkou poslušnosti, již Kristu Ježíši dlužíte; nosíš jej tak, aby duši tvou, kterou si dnes Kristu pod zákonem pokání zasvětila, neporušenou zachovala.

Žadatelka: Amen.

Nyní se ukloni žadatelka před oltářem a odeběře se, provázena jsouc převorkou, do kláštera kde roucho řeholní obleče. Oblečena pak vrátí se do kaple, kde ji dá officiant nové jméno řka: Dcero má, ve světě nazývala jste se N. N., od nynějška však jako sestra řeholní budete se nazývati N. N.

Čekatelka (novicka) odpovídá: Díky Bohu (Deo gratias). Je-li více čekatelek, opakuje officiant slova: Dcero má atd. u každé.

Ke konci pak praví: K vašemu přání udělil jsem vám roucho řehole sv. Dominika. Jelikož ale možno jest, že život řeholní nehodí se pro vás, povolují vám dle nařízení sněmu Tridentského a stanov řehole naší celý rok na zkoušku, abyste během téhož roku život řeholní zevrubně poznala, a sestry také vás lépe znáti se naučily. Přičiňte se tedy, abyste jho Páně s láskou a obětavostí nosila a svých představených tak poslouchala jako mne.

Tu povstane čekatelka (novicka) přistoupí k officiantovi, políbí mu štolu (aneb prsten, je-li to biskup), načež zanotí officiant před oltářem stojí:

1. Te Deum laudamus, Te Dominum confitemur.

2. Te aeternum Patrem, omnis terra veneratur. Tibi omnes Angeli, Tibi coeli et universae potestates, Tibi Cherubim et Seraphim, incessabili voce proclamant: Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus Sabaoth.

1. Tě, Boha, chválíme. Tě, Pána, vyznáváme.

2. Tě, věčného Otce, všechna země velebí. Tobě všichni andělé, Tobě nebesa i všechny mocnosti. Tobě Cherubíni a Serafíni, nepřestávajícím hlasem prozpěvují. Svátý, svátý, svátý Pán Bůh zástupův.

3. Pleni sunt coeli et terra, majestatis gloriae tuae. Te gloriosus Apostolorum chorus, Te prophetarum laudabilis numerus. Te martyrum candidatus laudat exercitus. Te per orbem terrarum sancta confitetur ecclesia.

4. Patrem immensae majestatis. Venerandum tuum verum et unicum Filium. Sanctum quoque Paraclitum Spiritum. Tu Rex gloriae Christe.

5. Tu Patris sempiternus es Filius. Tu ad liberandum suscepturus hominem non horruisti Virginis uterum. Tu devicto mortis aculeo, aperuisti credentibus regna coelorum. Tu ad dexteram Dei sedes, in gloria Patris. Judex crederis esse venturus.

(Tu se klekne.)

6. Te ergo quaesumus, tuis famulis subveni: quos pretioso sanguine redemisti. Aeterna fac cum sanctis tuis in gloria numerari. Salvum fac populum tuum, Domine, et benedic haereditati tuae.

7. Et rege eos, et extolle illos usque in aeternum. Per singulos dies benedicimus te. Et laudamus nomen tuum in saeculum et in saeculum saeculi.

8. Dignare Domine die isto sine peccato nos custodire. Miserere nostri, Domine, miserere nostri. Fiat misericordia tua, Domine, super nos, quemadmo-

3. Plna jsou nebesa i země, velebnosti a slávy tvé. Tebe slavný apoštolský kůr. Tě proroků chvalitebný počet. Tě mučovníků skvoucí zástup velebí. Tě po okršku země svatá církev vyznává.

4. Otče nesmírné velebnosti. Velebného tvého pravého a jediného Syna. Těž i Utěšitele Duchu svatého. Ty jsi králem slávy Kriste.

5. Tys Otčův věčný Syn. Ty k vysvobození máje přijíti, nepohrdls pannenským životem. Ty zvítěziv nad ostnem smrti, otevřel jsi věřícím království nebeské. Ty na pravici Boží sedíš v slávě Otce. Věříme, že soudcem máš přijíti.

(Tu se klekne.)

6. Protož prosíme Tebe, abys pomohl služebníkům svým, které jsi předrahou krví vykoupil. Dej a věčné slávy, se svatými tvými, odplatu vzíti. Spasenu učin lid svůj, Pane, a požehnej dědictví svému.

7. A spravuj je a povyš je až na věky. Po všechny dny dobrořečíme tobě. I chválíme jméno tvé na věky i na věky věkův.

8. Rač, Pane, dne toho bez hříchu nás ostříhati. Smiluj se nad námi, Pane, smiluj se nad námi, Budiž milosrdenství tvé nad námi, jako jsme doufali v

dum speravimus in te. In te, Domine, speravi, non confundar in aeternum.

(Mezi tím, co se „Te Deum“ zpívá, dávají sestry nově oblečené aneb profesi složivši políbení všem sestrám a to začínajíc od nejstarší na pravé straně.)

Nyni zanotí officiant:

V. Benedicamus Patrem et Filium cum Sancto Spiritu.

Kâr odpovídá:

R. Laudemus et superexaltemus eum in saecula.

Oremus:

Deus cujus misericordiae non est numerus et bonitatis infinitus est thesaurus, tuae piissimae Majestati pro collatis nobis donis gratias agimus, tuam semper clementiam exorantes, ut qui petentibus postulata concedis, eosdem non deserens ad praemia futura disponas.

Při obléčce:

Deus qui famulam tuam (famulas tuas) a saeculi vanitate conversam (conversas) ad bravium supernae vocationis accendis, gratiam ei (eis) qua in te perseveret (perseverent) infunde, ut quod te donante, nunc incoepit (incoeperunt), te eodem auxiliante jugitur in sequentibus valeat (valeant) adimplere. Per eundem Christum Dominum nostrum. Amen.

tebe. V tebe jsem, Pane, doufal, nebudu zahanben na věky.

V. Dobrořečme Otcí i Synu i Duchu svatému.

Kâr odpovídá:

R. Chvalme a vyvyšujeme ho na věky.

Modleme se:

Ó Bože, jehožto milosrdenství nemá počtu a dobroty nesčíslný je poklad, tvé milostivé velebnosti za udělené dary služebnici své díky vzdávajíce, smilování tvé vroucně vzýváme, abys, jenž prosicím, co žádají uděluješ, tuto služebnici svou neopustil a k pronikání větších služeb sobě připravil.

Při obléčce:

Ó Bože, jenž jsi služebnici svou od marnosti světské odvracel, k dosažení nebeského povolání roznítiti ráčil, propůjč jí tu milost, aby v tobě setrvala, a to, co s milostí tvou započala, s pomoci tvou budoucně vyplniti mohla. Pro Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

V. Adjutorium nostrum in No-
mine Domini.

R. Qui fecit coelum et terram.

V. Pomoc naše ve jménu Páně.

R. Jenž učinil nebe i zemi.

Obrády při skládání slibů.

Officiant stojí na nejvyšším stupni oltáře k lidu obrácen a zanotí antifonu: *Veni Sponsa Christi, accipe coronam, quam tibi Dominus praeparavit in aeternum.* (Přijdi nevěsto Kristova, přijmi korunu, kterou ti Pán připravil na věky.)

Mezi tím co se antifona zpívá, přistoupí sestra, která má profesi složit, doprovázena jsouc převorkou, k oltáři a dělá křížovou venii.

Officiant se táže: Co žádáte?

Sestra odpovídá: Milosrdenství Boží a vaše.

Officiant praví: Vstaňte.

Nyní následuje řeč přiměřená (nebyla-li již před tím řeč při oblačce), při které sestra čekatelka stojí neb sedí. Po ukončení řeči zpívá se *Veni Creator* s příslušnými modlitbami. (Byla-li však bezprostředně před tím oblačka, vynechá se řeč i *Veni Creator.*)

Nyní praví oficiant k sestře před oltářem klečící: *Decro má, žádala jste o milosrdenství Boží a naše. Jsme přesvědčeni, že jste milosrdenství Boží již dosáhla; co však se týče milosrdenství našeho, chceme vám ho poskytnouti připouštějíc vás k složení slibův řeholních doživotních. Proto táži se vás, jste-li odhodlaná až do smrti pravidla i stanovy společnosti naší, která vás přijala, svědomitě a bedlivě zachovávat?*

Čekatelka (novicka) odpovídá klečíc: *Ano, s Boží milostí!*

Officiant: *Jste odhodlaná, zejména slib chudoby zachovávat, zřikaje se všeliké lásky k statkům pozemským, abyste velkodušné Syna Božího následovala, jenž chudý se narodil, chudý žil a všeho prost a zbaven na kříži umřel?*

Novicka: *Ano, s milostí Boží!*

Officiant: *Jste-li pak také odhodlaná, zachovávat slib čistoty, vedouc ostříbáním svých smyslů již zde na zemi život andělský, umrtvujíc a křížujíc své tělo svědomitým plněním spásenosných předpisů klausurních?*

Novicka: *Ano, s milostí Boží!*

Officiant: Jste konečně odhodlaná, zachovávatí slib poslušnosti, vzdávajíc se své neodvislosti a zřikajíc se vlastní vůle své, hledati jen vůli Boží, která se vám vedením a nařízením představených oznamuje?

Novicka: Ano, s milosti Boží!

Officiant: Dominus qui incepit ipse perficiat. (Pán, jenž začal sám račiž dokonati.)

Konvent: Amen.

Nyni posadí se officiáнт do lenošky, na nejvyšším stupni oltáře, a převorka stojí na epištolní straně před oltářem, novicka poklekne k nohám officiánta, položí ruce své na knihu pravidel a stanov řeholních otevřenou a čte hlasitě a zřetelně formuli profesní takto:

„Já sestra N. N. skládám profesi a slibuji poslušnost až do smrti Bohu, nejblaženější Panně Marii a sv. Dominiku a Vaši knížecí arcibiskupské Milosti jakož i Vaším řáduým nástupcům a Vám velectihodná máti převorko jakož i Vaším řádným nástupkyním, dle řehole sv. Augustina a stanov i pravidel třetího řádu sv. Dominika.“

Nyni políbí převorka sestru právě profesi složivši a položí ji přední částku škapulíře přes hlavu, aby ho officiáнт stojí posvětil.

Officiant: Ostende nobis Domine misericordiam tuam. (Ukaž nám, ó Pane, milosrdenství své.)

Konvent: Et salutare tuum da nobis. (A spasení své dej nám.)

Officiant: Dominus vobiscum.

Konvent: Et cum Spiritu tuo.

O r e m u s :

Deus, qui tegimem mortalitatis nostrae induere dignatus es, obsecramus immensam largitatis tuae abundantiam, ut hoc genus vestimentorum, quod sancti Patres ad innocentiae et humilitatis indicium ferre sanxerunt, ita benedicere digneris, ut quae hoc usa fuerit (usae fuerint) te induere mereatur (mereantur) Christum Dominum nostrum.
R. Amen.

M o d l e m e s e :

Bože, jenž jsi roucho smrtelnosti naší na se vzíti račil, neobmezenou štědroty své hojnost, pokorně prosíme, aby jsi tento druh oděvu, který svatí otcové na znamení nevinnosti a pokory nositi nařídili, tak požehnatí račil, aby ta, jež se jím odívá, Kristem Ježíšem oděna býti zasloužila.
R. Amen.

Po ukončeném posvěcení škapuliře pokropí officiant tentýž svčcenou vodou; převorka ztáhne pak škapuliř dolů a nyní světi se závoj, který kostelnice (zakristánka) drží, následovně:

V. Adjutorium nostrum in nomine Domini.

R. Qui fecit coelum et terram.

V. Dominus vobiscum.

R. Et cum spiritu tuo.

Oremus:

Caput omnium Fidelium Deus, et totius corporis Salvator, hoc operimentum velaminis, quod famula tua (famulae tuae), propter tuum tuaeque Beatissimae Genitricis semper Virginis Mariae amorem, suo capiti impositura est (impositurae sunt), tua dextera benedice, et hoc quod per illud mystice datur intelligi, tua semper custodia corpore et animo incontaminato custodiat (custodiant), ut, quando ad perpetuam sanctorum remunerationem venerit (venerint), cum prudentibus et ipsa (ipsae) virginibus praeparata (praeparatae), te perducente, ad perpetuae felicitatis nuptias intrare mereatur (mereantur). Per Christum Dominum nostrum.

R. Amen.

V. Pomoc naše ve jménu Páně.

R. Jenž učinil nebe i zemi.

V. Pán s Vámi.

R. I s duchem tvým.

Modleme se:

Bože, všech věřících hlavo a celého těla Spasiteli, požehnej pravici svou závoj tento, který služebnice Tvá pro lásku Tvou a lásku Tvé nejblaženější Rodičky vždy nepoškrvněné Panny Marie na hlavu svou vloží, a aby to, co jim mysticky se naznačuje pod Tvou ochranou neporušeným tělem i duši zachovala, aby, když k věčné odplatě svatých přijde i ona s moudrými pannami připravená zasloužila za Tvého přispění k svadbě věčné blaženosti připuštěna býti. Skrze Krista Pána našeho.

R. Amen.

Pak pokropí závoj svčcenou vodou a podá sestře profesi složivší, po sobě svčcený závoj, kříž a knihu stanov.

Při odevzdání závoje pravi:

Přijmi, dcero má, závoj svčcený, abys ho neposkvřený přinesla před soudnou stolicí Pána našeho Ježíše Krista, před kterým se klaní všechna kolena na nebi, na zemi i pod zemi.

Sestra odpovídá: Amen.

Nyni sejme převorka sestře neposvěcený závoj a upevní posvěcený na hlavu její.

Mezi tím zpívá kůr:

Posuit signum in faciem meam, ut nullum praeter eum amatorem admittam. Ipsi sum desponsata, cui Angeli serviunt, cujus pulchritudinem sol et luna mirantur. Induit me Dominus cyclade auro texta et immensis monilibus ornavit me.

Položil znamení na tvář mou, abych mimo něho žádného milovníka nepřipustila. Jemu jsem zasnoubena, kterému andělé slouží, jehož krásu slunce i měsíc obdivuji. Přiděl mne Pán rouchem zlatem protkaným a ozdobil mne nescísnými drahokamy.

Kříž jí odevzdáváje praví:

Již vzdálena budiž od tebe, nejmilejší sestro všeliká chloubá, leč v kříži Pána našeho Ježíše Krista. Ten budiž budoucně svítlnou tvou a světlem po cestách tvých. Budiž tobě jako kytička myrtová, odpočívající na prsou tvých; následuj tento pravý vzor pokání: neboť takto nutno jest tobě trpěti s Kristem, abys s Kristem vjíti mohla do Otcovy slávy na věky věkův.

R. Amen.

Při odevzdání knihy stanov praví:

Přijmi sestro řeholní tyto stanovy jako upomínku na věčnou památku dnešního příslibení. Věz, že ti, jestli je zachovávatí budeš, při posledním soudu od svatých andělů k slávě a jistotě tvé předloženy budou, jestli je ale zanedbáš, obrátí je žalobníci při též soudu proti tobě ku tvému zoufalství a zahanbení.

R. Amen.

Pak odevzdává officiant klečící sestře, profesi složivší, korunu trnovou, kterou převorka za pomoci dvou sester na hlavu její připevní.

Současně zpívá anebo mluví officiant následující žehnání nad sestrou profeskou, před nim klečící, při čemž celý kůr odpovídá:

O r e m u s :

Dominus Jesus Christus sit tibi (vobis) adiutor et protector, atque omnium factorum tuorum (vestrorum) adiutor.

R. Amen.

Et Deus pietatis et misericordiae det tibi (vobis) correctionem peccaminum, et concedat locum poenitentiae: tribuat tibi (vobis) digne mala acta deflere, gaudiaque vitae perennis affluenter obtinere.

R. Amen.

O r e m u s :

Dominus Jesus Christus apud te (vos) sit, ut te (vos) defendat.

R. Amen.

Post te (vos) sit, ut te (vos) custodiat.

R. Amen.

Intra te (vos) sit, ut te (vos) deducat.

R. Amen.

Super te (vos) sit, ut te (vos) benedicat, qui cum Patre et Spiritu Sancto vivit et regnat per omnia saecula saeculorum.

R. Amen.

O r e m u s :

Benedicat te (vos) Deus coeli.

R. Amen.

Adjuvet te (vos) Christus Filius Dei.

R. Amen.

M o d l e m e s e :

Pán Ježíš Kristus budiž tobě pomocníkem a ochrance a všech tvých činů podporovatelem.

R. Amen.

A Bůh dobroty a smilování udělí ti (vám) tu milost, aby jsi (jste) se ze svých hříchů očistila a hodné ovoce pokání přinesla; dejž ti (vám) proud slzi k oplakávání všech nepravosti a učiniž tě (vás) účastnou radosti života věčného v nadbytku.

R. Amen.

M o d l e m e s e :

Pán Ježíš Kristus budiž s tebou (s vámi), aby tě (vás) chránil.

R. Amen.

Za tebou (vámi) budiž, aby tě (vás) opatroval.

R. Amen.

V tobě (ve vás) budiž, aby tě (vás) spravoval.

R. Amen.

Nad tebou (vámi) budiž, aby ti (vám) žehnal, jenž s Otcem i Duchem svatým žije a kraluje po všechny věky.

R. Amen.

M o d l e m e s e :

Žehnej tobě (vám) Bůh nebes.

R. Amen.

Podporuj tě (vás) Kristus Syn Boží.

R. Amen.

Corpus tuum (vestrum) in servitio suo custodiri et conservari faciat.

R. Amen.

Sensum tuum (vestrum) custodiat.

R. Amen.

Gratiam suam ad profectum animae tuae (vestrae) juste augeat.

R. Amen.

Ab omni malo te (vos) liberet.

R. Amen.

Dextera sua te (vos) defendat.

R. Amen.

Qui Sanctos suos semper adjuvat, ipse te (vos) adjuvare et conservare dignetur; qui cum Patre et Spiritu Sancto vivit et regnat per omnia saecula saeculorum.

R. Amen.

Oremus:

Benedicat te (vos) Deus Pater.

R. Amen.

Sanct te (vos) Filius Dei.

R. Amen.

Illuminet te (vos) Spiritus Sanctus.

R. Amen.

Corpus tuum (vestrum) custodiat.

R. Amen.

Animam tuam (vestram) salvet.

R. Amen.

Cor tuum (vestrum) irradiet.

R. Amen.

Tělo tvé (vaše) v službě své zachovej a chraň.

R. Amen.

Zachovej ducha tvého (vašeho).

R. Amen.

Milost svou k pokroku duše tvé (vaši) at hojně rozmnoží.

R. Amen.

Ode všeho zlatě (vás) vysvobod.

R. Amen.

Pravice jeho hajiž tebe (vás).

R. Amen.

Jenž svaté své vždy podporuje, račiž sám tebe (vás) podporovati a zachovati, který s Otcem i s Duchem svatým žije a kraluje po všechny věky věkův.

R. Amen.

Modleme se:

Žehněj tě (vás) Bůh Otec.

R. Amen.

Uzdraviž tě (vás) Syn Boží.

R. Amen.

Osvět tě (vás) Duch svatý.

R. Amen.

Tělo tvé (vaše) ochraň.

R. Amen.

Duši tvou (vaši) spasiž.

R. Amen.

Srdce tvé (vaše) rozněť.

R. Amen.

Sensum tuum (vestrum) dirigat, et ad supernam Veritatem perducatur; qui in Trinitate perfecta vivit et regnat per omnia saecula saeculorum.

R. Amen.

Oremus:

Propitiatur Dominus cunctis infirmitatibus tuis (vestris), et sanat omnes languores tuos (vestros); redimat de interitu vitam tuam (vestram), et corroboret ac sanat in bonis desiderium tuum (vestrum), qui in Trinitate perfecta vivit et regnat per omnia saecula saeculorum.

R. Amen.

Smysl tvůj (váš) řidiž a k věčné pravdě přivediž, který v Trojici dokonale žije a kraluje po všechny věky věkův.

R. Amen.

Modleme se:

Smilujž se Pán nad všemi slabostmi tvými (vašimi) a vyléčiž všechny nemoce tvé (vaše) vysvobod od záhuby život tvůj (váš) a potvrdiž a zachovej v dobrém touhu tvou (vaši), jenž v Trojici dokonale žije a kraluje po všechny věky věkův.

R. Amen.

Nyni zpívá celý kůr následovní responsorium:

Amo Christum, in cuius thalamum introibo, cuius Mater Virgo est, cuius Pater foeminam nescit, cuius mihi organa modulatis vocibus cantant: Quem, cum amavero, casta sum, cum tegero, munda sum, cum accepero, virgo sum.

Annulo suo subarrhavit me, et immensis monilibus ornavit me. Quem etc.

Miluji Krista, v jehož pokoj svatební vstoupím, jehož Matka Panna jest, jehož Otec čistota sama, jehož nebeské zpěvy v uších mých zaznívají. Jehož když miluji čistá jsem, jemuž se přibližuje čistá jsem, za ženicha když jej vyvolím, panna zůstanu.

Prstenem svým zasnoubil mne sobě, a ozdobil mne nesčíslnými drahokamy. Jehož když atd.

Nyni ukončí officiant obřady následovně:

V. Salvam fac ancillam tuam
(Salvas fac ancillas tuas).

Kůr odpovídá:

Deus meus sperantes in te.

V. Spasenu učin služebnici svou
(služebnice své).

Kůr odpovídá:

Bože můj doufající v tebe.

V. Mitte ei (eis), Domine, auxilium de Sancto.

Kůr odpovídá:

Et de Sion tuere eam (eas).

V. Dominus vobiscum.

Kůr odpovídá:

Et cum spiritu tuo.

O r e m u s :

Famulam tuam (famulas tuas), Domine, custodia munit tuae pietatis, ut continentiae sanctae propositum, quod, te inspirante, suscepit (susceperunt), te protegente illaesum custodiat (custodiant). Per Christum Dominum nostrum.

R. Amen.

Byla-li obláčka a skládání profese zároveň, tedy přikleknou žadatelky před oltář, kde jim officiant dá nové jméno. Pak políbi všichni officiantovi štolu, a je-li to biskup, prsten.

K ukončení se modlí:

O r e m u s :

Deus, quis renunciantibus saeculo mansiones praeparas in coelo, dilata cor famulae tuae coelestibus bonis, ut sic concordet vita illius cum poenitentiae nomine ut ejus professio semper sentiatur in opere. Per Christum Dominum nostrum.

R. Amen.

V. Adjutorium nostrum in nomine Domini.

R. Qui fecit coelum et terram.

V. Sešliž ji (jim), ó Pane, pomoc se svatyně své.

Kůr odpovídá:

A se Sionu zachovej ji (je).

V. Pán s Vámi.

Kůr odpovídá:

I s duchem tvým.

M o d l e m e s e :

Opatruj, Pane, služebnici svou (služebnice své) ochranou dobroty své, aby předsevzeti zdrženlivosti svatě, které s milosti tvou učinila, pod tvou ochranou neporušené zachovala (zachovaly). Pro Krista Pána našeho. R. Amen.

M o d l e m e s e :

Bože, jenž odřeknuvším se světa přibytěk připravuješ na nebi, rozšiř srdce služebnice své (služebnic svých) k přijetí nebeských darů, aby život její (jejich) souhlasil s jménem pokání, aby profese její (jejich) vždy v skutech poznána byla. Skrze Krista Pána našeho. R. Amen.

V. Pomoc naše ve jménu Páně.

R. Jenž učinil nebe i zemi.

Modlitby před jídlem a po jídle.

Před obědem, když se nepostí.

Oculi omnium in te sperant,
Domine, et tu das escam illo-
rum in tempore opportuno: ape-
ris tu manum tuam et imple
omne animal benedictione.

Gloria Patri . . . Sicut erat . . .

Kyrie eleison.

Kriste eleison.

Kyrie eleison.

Pater noster . . . Et ne nos . . .

R. Sed libera nos . . .

Oremus:

Benedic, Domine, dona tua,
quae de tua largitate sumus
sumpturi. Per Christum Domi-
num nostrum.

Jube domne benedicere.

Mensae coelestis participes fa-
ciat nos Rex aeternae gloriae.

Amen.

Před večeří jakož i před obědem ve dny postní.

Edent pauperes, et saturabun-
tur, et laudabunt Dominum, qui
requirunt eum, vivent corda eo-
rum in saeculum saeculi.

Gloria Patri . . .

Oči všech v tebe doufají, Ho-
spodine, a ty dáváš jim pokrm
jejich v čas příhodný. Otvíráš
ruku svou a naplňuješ všelikého
živočicha požehnáním.

Sláva Otci . . . Jakož bylo . . .

Pane, smiluj se nad námi.

Kriste, smiluj se nad námi.

Pane, smiluj se nad námi.

Otče náš . . . A neuvoď nás . . .

R. Ale zbav nás . . .

Modleme se:

Požehnej, Pane, dary své, jež
z štědrosti tvé požívati hodláme.
Skrze Krista Pána našeho.

Rozkaž, Pane, dobrořečiti.

Stolu nebeského účastny nás
učiň slávy věčné Král.

Amen.

Jisti budou chudí, a nasyceni
budou, a chváliti budou Hoso-
poda, kteříž hledají ho, živa bu-
dou srdce jejich na věky věkův.

Sláva Otci . . . atd. jako na
hoře, vyjma toho, že před ve-

Ad coenam vitae aeternae perducatur nos Rex gloriae.

čeři vždy se říká místo: „Stolu nebeského“ toto:

Ku hostině života věčného přivediž nás slávy Král.

Po obědě, když se nepostí.

Confiteantur tibi, Domine, omnia opera tua et Sancti tui benedicant tibi.

Gloria Patri . . . Sicut erat . . .

Agimus tibi gratias, omnipotens Deus, pro universis beneficiis tuis. Qui vivis et regnas per omnia saecula saeculorum.

Amen.

At tě oslavuji, Hospodine, všichni skutkové tvoji a Svatí tvoji ať dobrořečí tobě.

Sláva Otci . . . Jakož bylo . . .

Díky tobě vzdáváme, všemohoucí Bože, za všeliká dobrodini tvá, jenž jsi živ a kraluješ na věky věkův.

Amen.

Po obědě ve dny postní.

Memoriam fecit mirabilium suorum misericors et miserator Dominus, escam dedit timentibus se.

Gloria Patri . . . Sicut erat . . .

Agimus tibi gratias . . .

Památku učinil divů svých milostivý a milosrdný Hospodin, pokrm dal těm, kteříž se ho bojí.

Sláva Otci . . . Jakož bylo . . .

Díky tobě vzdáváme . . .

Po večeři však se dí:

Memoriam . . .

Benedictus Dominus in donis suis et sanctus in omnibus operibus suis, qui vivit et regnat per omnia saecula saeculorum.

Amen.

Památku učinil . . .

Požehnaný Pán v darech svých a svatý ve všech skutech svých, jenž jest živ a kraluje po všechny věky věkův.

Amen.

Nyni se říká po obědě jakož i po večeři:

Ž a l m 50.

Miserere mei, Deus: secundum magnam misericordiam tuam.

Et secundum multitudinem miserationum tuarum, dele iniquitatem meam.

Smiluj se nade mnou, Bože: podle velikého milosrdenství svého.

A podle množství slitování svých, shlad nepravost mou.

Amplius lava me ab iniquitate mea, et a peccato meo munda me.

Quoniam iniquitatem meam ego cognosco: et peccatum meum contra me est semper.

Tibi soli peccavi, et malum coram te feci: ut justificeris in sermonibus tuis, et vincas cum judicaris.

Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum: et in peccatis concepit me mater mea.

Ecce enim veritatem dilexisti: incerta, et occulta sapientiae tuae manifestasti mihi.

Asperges me hyssoppo, et mundabor: lavabis me, et super nivem dealbabor.

Auditui meo dabis gaudium et laetitiam: et exultabunt ossa humiliata.

Averte faciem tuam a peccatis meis: et omnes iniquitates meas dele.

Cor mundum crea in me Deus: et spiritum rectum innova in visceribus meis.

Ne projicias me a facie tua: et Spiritum sanctum tuum ne auferas a me.

Redde mihi laetitiam salutaris tui: et spiritu principali confirma me.

Docebo iniquos vias tuas: et impii ad te convertentur.

Více obmej mne od nepravosti mé, a od hříchů mého očist mne.

Nebo nepravost svou já poznávám: a hřích můj proti mně jest vždycky.

Tobě samému jsem zhřešil, a zlě před tebou učinil: abys spravedliv shledán byl v řečech svých, a zvítězil, když posuzován býváš.

Nebo hle, v nepravostech počat jsem: a v hříších počala mne matka má.

Nebo hle pravdu zamiloval jsi: neznámé a skryté věci moudrosti své oznámil jsi mi.

Pokropiž mne yzopem, a očistěn budu: obmyješ mne, a nad sněh zbilen budu.

Sluchu mému dáš radost a veselí: a zplesají kosti ponížené.

Odvrát tvář svou od hříchů mých: a vymaž všechny nepravosti mé.

Srdce čisté stvoř ve mně Bože: a ducha přímého obnov v útrobách mých.

Nezamítej mne od tváře své; a ducha svatého svého neodjmej ode mne.

Navrať mi radost spasení svého: a duchem statečným utvrď mne.

Vyučovati budu nepravé cestám tvým: a bezbožné obrátí se k tobě.

Libera me de sanguinibus Deus,
Deus salutis meae: et exultabit
lingua mea iustitiam tuam.

Domine, labia mea aperies: et os
meum annuntiabit laudem tuam.

Quoniam, si voluisses, sacrificium,
dedissem utique: holocaustis non delectaberis.

Sacrificium Deo spiritus contri-
bulatus: cor contritum et hu-
miliatum Deus non despicias.

Benigne fac, Domine, in bona
voluntate tua Sion: ut aedifi-
centur muri Ierusalem.

Tunc acceptabis sacrificium iu-
stitiae, oblationes, et holocausta:
tunc imponent super altare tuum
vitulos.

Gloria Patri . . . Sicut erat . . .

Kyrie eleison.

Kriste eleison.

Kyrie eleison.

Pater noster . . . Et ne nos . . .

R. Sed libera . . .

V. Dispersit, dedit pauperibus.

R. Iustitia ejus manet in saecu-
lum saeculi.

V. Benedicam Dominum in omni
tempore.

R. Semper laus ejus in ore
meo.

V. In Domino laudabitur anima
mea.

R. Audiant mansueti, et laetentur.

V. Magnificate Dominum mecum.

R. Et exaltemus nomen ejus in
idipsum.

Vysvobod mne s krvi, Bože,
Bože spasení mého: a s veselím
prozpěvovati bude jazyk můj (o)
spravedlnosti tvé.

Pane, rty mé otevřeš: a ústa
má zvěstovati budou chválu tvou.

Neb kdybys byl chtěl obět,
dal bych (ji) byl ovšem: ale zá-
palů nelibuješ sobě.

Obět Bohu (příjemná) duch zkor-
moucený: srdcem zkroušeným
a pokorným Bože nepohrdneš.

Dobrotivě učiň, Hospodine, v
dobré vůli své Sionu: aby vzdě-
lány byly zdi jerusalemské.

Tehdáž přijmeš obět spra-
vedlnosti, dary a zápaly: teh-
dáž klásti budou na oltář tvůj
telata.

Sláva Otci . . . Jakož bylo . . .

Pane, smiluj se nad námi.

Kriste, smiluj se nad námi.

Pane, smiluj se nad námi.

Otče náš . . . A nevod . . .

R. Ale zbav . . .

V. Rozděloval, dal chudým.

R. Spravedlnost jeho zůstane na
věky věkův.

V. Dobrořečiti budu Hospodinu
každého času.

R. Vždy bude chvála jeho v ú-
stech mých.

V. Hospodinu chlubití se bude
duše má.

R. Ať to slyší tiší a veseli se.

V. Zvelebujtež se mnou Hospodina

R. A vyvyšujmež jméno jeho spo-
lečně.

V. Sit nomen Domini benedictum.

R. Ex hoc nunc, et usque in saeculum.

V. Retribuere dignare, Domine, omnibus nobis bona facientibus propter nomen sanctum tuum, vitam aeternam.

R. Amen.

V. Benedicamus Domino.

R. Deo gratias.

V. Fidelium animae per misericordiam Dei requiescant in pace. R. Amen.

Večeře v dny postní se žehná takto:

Largitor omnium honorum benedicat potum servorum suorum.

R. Amen.

Salve Regina.

Salve Regina, Mater misericordiae. Vita, dulcedo et spes nostra salve. Ad Te clamamus exsules, filii Evae. Ad Te suspiramus, gementes et flentes in hac lacrimarum valle. Eia ergo, Advocata nostra, illos Tuos misericordes oculos ad nos converte. Et Jesum, benedictum fructum ventris Tui nobis post hoc exilium ostende. O clemens. O pia. O dulcis Virgo Maria!

V. Dignare me laudare Te, Virgo sacrata!

R. Da mihi virtutem contra hostes Tuos!

Oremus:

Concede nos famulos tuos, quaesumus Domine Deus perpe-

V. Budiž jméno Hospodinovo požehnáno.

R. Od toho času až na věky.

V. Rač, Pane, odměniti všem nám dobře činícím pro svaté jméno tvé životem věčným.

R. Amen.

V. Dobrořečme Pánu.

R. Bohu díky.

V. Duše věrných zemřelých z milosrdenství Božího ať odpočívají v pokoji. R. Amen.

Dárce všech dober požehnejž nápoj služebníků svých.

R. Amen.

Zdravas královno.

Zdravas Královno, Matko milosrdenství, živote, sladkosti i naděje naše, buď zdráva! K Tobě voláme, vyhnání synové Evy, k Tobě vzdycháme lkající a plačící v tomto slzavém údolí. I protož, orodovnice naše, obrať k nám své milosrdné oči, a Ježíše, který jest požehnaný plod života Tvého, nám po tomto putování ukaž, ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladká Panno Maria!

V. Učiň mne hodným Tebe chváliti, Panno svatá!

R. Dej mi síly proti nepřátelům Tvým!

Modleme se:

Propůjč nám, ó Pane, prosíme Tebe, abychom my, služebníci

tua mentis et corporis salute gaudere: et gloriosa beatæ Mariæ semper Virginis intercessione a praesenti liberari tristitia et aeterna perfrui laetitia. Per Christum Dominum nostrum.
R. Amen.

O lumen.

O lumen ecclesiae, doctor veritatis, rosa patientiae, ebur castitatis, aquam sapientiae propinasti gratis; Praedicator gratiae, nos iunge beatis.

V. Ora pro nobis, beate Pater Dominice.

R. Ut digni efficiamur promissionibus Christi.

O r e m u s :

Concede, quaesumus, omnipotens Deus, ut, qui peccatorum nostrorum pondere premimur, beati Dominici confessoris tui Patris nostri, patrocinio sublevemur. Per Christum Dominum nostrum. R. Amen.

Litaniae B. M. V.

Kyrie eleison.

Christe eleison.

Kyrie eleison.

Christe, audi nos.

Christe, exaudi nos.

Pater de coelis, Deus, miserere nobis.

Filii, Redemptor mundi, Deus, miserere nobis.

Spiritus sancte, Deus, miserere nobis.

Tvoji, vždycky z tělesného i duševního zdraví se radovali a skrze blahoslavené Panny Marie orodování od nynějšího zármutku vysvobození byli a věčnou radostí oplývali. Skrze Krista Pána našeho. R. Amen.

Ó světlo.

Ó světlo církve, učiteli pravdy, rŕže trpělivosti, slonová kosti čistoty, rozdával jsi zdarma vodu moudrosti; kazateli milosti; spoj nás s blaženými na věčnosti.

V. Oroduj za nás svatý Otce Dominiku!

R. Abychom hodni učiněni byli zaslíbení Kristových.

M o d l e m e s e :

Propŕjě nám, prosíme Tě, všemohoucí Bože, abychom, kteříž břemenem hříchů svých obtíženi jsme, přimluvou blah. Dominika, vyznače Tvého, Otce našeho, podporováni byli. Skrze Krista Pána našeho. R. Amen.

Litanie Loretanská.

Pane, smiluj se nad námi.

Kriste, smiluj se nad námi.

Pane, smiluj se nad námi.

Kriste, uslyš nás.

Kriste, vyslyš nás.

Otce s nebes, Bože, smiluj se nad námi.

Synu, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi.

Duše svatý, Bože, smiluj se nad námi.

Sancta Trinitas, unus Deus, miserere nobis.

Sancta Maria,
 Sancta Dei Genitrix,
 Sancta Virgo virginum,
 Mater Christi,
 Mater divinae gratiae,
 Mater purissima,
 Mater castissima,
 Mater inviolata,
 Mater intemerata,
 Mater amabilis,
 Mater admirabilis,
 Mater Creatoris,
 Mater Salvatoris,
 Virgo prudentissima,
 Virgo veneranda,
 Virgo praedicanda,
 Virgo potens,
 Virgo clemens,
 Virgo fidelis,
 Speculum justitiae,
 Sedes sapientiae,
 Causa nostrae laetitiae,
 Vas spirituale,
 Vas honorabile,
 Vas insigne devotionis,
 Rosa mystica,
 Turris Davidica,
 Turris eburnea,
 Domus aurea,
 Foederis arca,
 Janua coeli,
 Stella matutina,
 Salus infirmorum,
 Refugium peccatorum,
 Consolatrix afflictorum,
 Auxilium Christianorum,

Oratio pro nobis

Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi.

Svatá Maria,
 Svatá Boží Rodičko,
 Svatá Panno panen,
 Matko Kristova,
 Matko božské milosti,
 Matko nejčistší,
 Matko nejčistotnější,
 Matko neporušená,
 Matko neposkrvněná,
 Matko přemilá,
 Matko předivná,
 Matko Stvořitele,
 Matko Spasitele,
 Panno nejmoudřejší,
 Panno ctihodná,
 Panno chvalitebná,
 Panno mocná,
 Panno dobrotivá,
 Panno věrna,
 Zrcadlo spravedlnosti,
 Stolice moudrosti,
 Příčina naší radosti,
 Nádobu duchovní,
 Nádobu počestná,
 Nádobu vznešené pobožnosti
 Růže duchovní,
 Věže Davidova,
 Věže ze slonových kostí,
 Dome zlatý,
 Archo úmluvy,
 Brána nebeská,
 Hvězdo jitřní,
 Uzdravení nemocných,
 Útočiště hříšníků,
 Potěšení zarmoucených,
 Pomocnice křesťanů,

Oratio za nás

Regina Angelorum,
Regina Patriarcharum,
Regina Prophetarum,
Regina Apostolorum,
Regina Martyrum,
Regina Confessorum,
Regina Virginum,
Regina Sanctorum omnium,
Regina sine labe originali
concepta,
Regina sacratissimi Rosarii,
Regina SS. Rosarii,

ora pro nobis!

Agnus Dei, qui tollis peccata
mundi, parce nobis Domine,
Agnus Dei, qui tollis peccata
mundi, exaudi nos Domine.
Agnus Dei, qui tollis peccata
mundi, miserere nobis.

Inviolata, intacta et casta es
Maria,

Quae es effecta fulgida coeli
porta.

O Mater alma Christi carissima!
Suscipe pia laudum praeconia.

Nostra ut pura pectora sint et
corpora,

Te nunc flagitant devota corda
et ora,

Tua per precata dulcisona,
Nobis concedas veniam per sae-
cula.

O benigna, quae sola inviolata per-
mansisti.

V. Ora pro nobis, sancta Dei Ge-
nitrix!

R. Ut digni efficiamur promissio-
nibus Christi.

Královno andělů,
Královno patriarchů,
Královno proroků,
Královno apoštolů,
Královno mučovníků,
Královno vyznavačů,
Královno panen,
Královno všech svatých,
Královno bez poskvrny
hříchu prvotního počatá,
Královno nejsvět. rážence,
Královno nejsvět. rážence,

oroduj za nás!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy
světa, odpusť nám, Pane!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy
světa, uslyš nás Pane!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy
světa, smiluj se nad námi!

Neporušena, netknuta a čista jsi
Maria,

Jež učiněna jsi skvoucí nebes
brána.

Ó dobrá Matko Krista nejmilejší!
Přijmi Ty naše chvalozpěvy
zbožné.

By duše naše čistotny byly i
těla,

O to Tě prosí zde zbožná srdce
i ústa.

Přímlovou Svou libou nám udělíš
Odpustu hříchů našich na věky
věkův.

Ó milostná, jež sama neporušena
jsi zůstala.

V. Oroduj za nás svatá Boží Ro-
dičko!

R. Abychom hodni učiněni byli
zaslíbení Kristových.

Oremus:

Gratiam tuam, quaesumus Domine, mentibus nostris infunde: ut qui, Angelo nuntiante, Christi Filii tui Incarnationem cognovimus, per Passionem eius et Crucem ad resurrectionis gloriam perducamur. Per eundem Christum Dominum nostrum. R. Amen.

R. O spem miram, quam dedisti mortis hora te fletibus; dum post mortem promisisti te profuturum fratribus. Imple, Pater, quod dixisti, nos tuis iuvans precibus.

V. Qui tot signis claruisti, in aegrorum corporibus: nobis opem ferens Christi, aegris medere moribus. Imple...

Gloria Patri... Imple...

V. Ora pro nobis beate Pater Dominice!

R. Ut digni...

Oremus:

Deus, qui ecclesiam tuam beati Dominici confessoris tui Patris nostri illuminare dignatus es meritis et doctrinis: concede, ut eius intercessione temporalibus non destituatur auxiliis et spiritualibus semper proficiat incrementis. Per Christum...

Sub tuum.

Sub tuum praesidium confugimus, sancta Dei Genitrix, nostras deprecationes ne despicias in necessitatibus sed a periculis cunc-

Modleme se;

Vylej, ó Pane, Tě žádáme, milost svou do srdcí našich, abychom jež jsme andělským zvěstováním vtělení Krista, Syna Tvého, poznali, skrze umučení jeho a kříž k slavnému vzkříšení přivedeni byli. Skrze téhož Krista, Pána našeho. R. Amen.

R. Blahá naděje, kterou jsi silil bratry, když sbor jich nad tebou kvílil v žití poslední hodině, ježto jsi slíbil, že i po smrti přispěješ drahé rodině: Vyplň, eos slíbil a podporuj nás prosbami svými teď i každý čas.

V. Jenžto takovou skvěl jsi se silou hoje rozličné nemoci, obrat též k nám tvář svoji milou, rač nám, Otče, pomoci! Vyplň...

Sláva Otci... Vyplň...

V. Oroduj za nás sv. Otče Dominiku!

R. Abychom...

Modleme se:

Ó Bože, jenž jsi církev svou skrze zásluhy a učení sv. Dominika, vyznavače Svého a Otce našeho osvititi ráčil: popřej, aby jeho přimluvou tělesné podpory zbavena nebyla a duchovním vzrůstáním prospívala. Skrze Krista...

Pod ochranu tvou.

Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko, v potřebách našich nezhrdej prosbami našimi, ale ode všech nebezpečností vy-

tis libera nos semper, Virgo benedicta.

O sacrum convivium.

O sacrum convivium, in quo Christus sumitur! Recolitur memoria passionis eius, mens impletur gratia, et futurae gloriae nobis pignus datur.

V. Panem de coelo praestitisti eis.

R. Omne delectamentum in se habentem.

O r e m u s :

Deus, qui nobis sub Sacramento mirabili Passionis tuae memoriam reliquisti: tribue, quaesumus; ita nos Corporis et Sanguinis tui sacra mysteria venerari; ut redemptionis tuae fructum in nobis fugiter sentiamus. Qui vivis et regnas Deus in saecula saeculorum. R. Amen.

Veni Sancte Spiritus.

Veni sancte Spiritus, reple tuorum corda fidelium et tui amoris in eis ignem accende, qui per diversitatem linguarum multarum gentes in unitate fidei congregasti.

V. Emitte Spiritum tuum et creabuntur.

R. Et renovabis faciem terrae.

O r e m u s :

Deus, qui corda fidelium sancti Spiritus illustratione docuisti: da nobis in eodem Spiritu recta sapere et de eius semper conso-

svobod nás vždycky, Panno požehnaná.

Ó svatá hostino.

Ó svatá hostino, v nížto Kristus požíván bývá! Památka jeho smrti se slavi, duše milosti oplývá, a záruka budoucí slávy nám dána bývá.

V. Chléb s nebe dal jsi jim.

R. Všelickou rozkoš v sobě mající.

M o d l e m e s e :

Ó Bože, jenž jsi nám v přepodivné Svátosti památku svého umučení zanechal, popřej nám, tebe žádáme, ať svatá tajemství těla i krve tvé tak velebíme, abychom užitek vykoupení tvého v sobě hojně zakusili. Jenž jsi živ a kraluješ Bâh na věky věkův. R. Amen.

Přijď Duše svatý.

Přijď Duše svatý, naplň srdce věrných svých a rozněť oheň lásky v nich, jenž jsi rozličných jazyků národy věrou spojil v jednotu.

V. Vypustiš Ducha svého, a stvoření budou.

R. A obnovíš tvář země.

M o d l e m e s e :

Ó Bože, jenžto jsi srdce svých věrných osvícením Ducha svatého poučil, dejž, abychom skrze téhož Ducha svatého dobré po-

latione gaudere. Per Christum
Dominum nostrum.
R. Amen.

znali a z jeho potěšení vždy se ra-
dovali. Skrze Krista Pána našeho.
R. Amen.

Ve velké slavnosti zpívá se po obědě místo žalmu „Miserere“ a
to v jidelně samé následovný

Ž a l m 116.

Laudate Dominum, omnes gen-
tes: laudate eum, omnes populi.

Quoniam confirmata est su-
per nos misericordia ejus: et ve-
ritas Domini manet in aeternum.
Gloria Patri . . . Sicut erat . . .

Chvalte Hospodina všickni ná-
rodové: chvalte ho všickni lidé.

Nebo utvrzeno jest nad námi
milosrdenství jeho: a pravda Ho-
spodinova zůstává na věky.
Sláva Otci . . . Jakož byla . . .

Památka Matky Boží, jež se činí po obědě po modlitbě stolní.

Recordare Virgo Mater, dum
steteris in conspectu Dei, et lo-
quaris pro nobis bona et ut aver-
tas indignationem suam a nobis.
V. Post partum etc.
R. Dei Genitrix etc.

Oremus:

Protege Domine famulos tuos
subsidiis pacis et beatæ Mariæ
semper Virginis patrociniiis con-
fidentes, a cunctis hostibus redde
securus. Per Christum Dominum
nostrum. Amen.

Pomni, Panno, Máti svatá, sto-
jíc před obličejem Božím, bys se
přimlouvala za nás a hněv Boží
odvrátila od nás.

V. Po porodě atd.

R. Boží Rodičko atd.

Modleme se:

Ochraňuj, ó Pane, služebníky
své v miru, a dej, aby ti, kteříž
ochraně blah. Panny Marie vždy-
cky doufají, všech nepřátel byli
osvobozeni. Skrze Krista Pána
našeho. Amen.

Jak se modlíme dominikánský růženec.

In nomine † Patris, et Filii, et
Spiritus Sancti. Amen.

Salve Regina v. pag. 115.

V. Dignare me, laudare te, Virgo
sacrata!

R. Da mihi virtutem contra ho-
stes tuos!

Ve jménu † Otce, i Syna, i Du-
cha Svatého. Amen.

Zdravas královno v. str. 115.

V. Dovol, Panno přesvatá, bych
chválil tebe!

R. Dej mi sílu proti nepřítelům
tvým!

O r e m u s :

Deus, cujus Unigenitus per vitam, mortem et resurrectionem suam nobis salutis aeternae praemia comparavit, concede, quaesumus, ut haec mysteria sanctissimo rosario B. M. Virginis recolentes et imitemur, quod continent et, quod promittunt, assequamur. Per eundem Kristum Dominum nostrum. Amen.

I. Mysteria gaudiosa :**1. Annuntiatio Incarnationis Kristi.**

Pater noster, qui es in coelis. Sanctificetur nomen tuum. Adveniat regnum tuum. Fiat voluntas tua, sicut in coelo et in terra. Panem nostrum quotidianum da nobis hodie. Et dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris. Et ne nos inducas in tentationem. Sed libera nos a malo. A.

Ave Maria, gratia plena, Dominus tecum, benedicta tu in mulieribus et benedictus fructus ventris tui Jesus. Sancta Maria, Mater Dei, ora pro nobis peccatoribus nunc et in hora mortis nostrae. Amen. 10×. Gloria Patri etc.

2. Visitatio B. Virginis ad set.

Elisabeth.

3. Nativitas Kristi.**4. Oblatio Kristi.****5. Juventio Kristi inter doctores.****II. Mysteria dolorosa :****1. Oratio et agonia Kristi in horto.****2. Flagellatio crudelis.****3. Coronatio spinarum acerbissima.****4. Bajulatio Crucis.****5. Crucifixio et mors in ligno Crucis.****Modleme se :**

Ó Bože, jehož jednorozený Syn, životem, smrtí a vzkříšením svým nám odměnu věčné blaženosti získati ráčil, dej nám, prosíme, bychom, rozjímajíce toto tajemství svatého růžence blah. Panny Marie, též co obsahují, plnili, a co přislubují, dosáhli. Pro Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

I. Tajemství radostná :

(Modlí se v pondělí a ve čtvrtek.)

Otče náš atd. Zdrávas atd.

10krát.

Sláva Bohu atd.

1. Kterého jsi, Panno, z Ducha Sv. počala.**2. Kterého jsi, Panno, k Alžbětě nesla.****3. Kterého jsi, Panno, v Betlémě porodila.****4. Kterého jsi, Panno, ve chrámě obětovala.****5. Kterého jsi, Panno, ve chrámě našla.****II. Tajemství bolestná :**

(V úterý a v pátek.)

1. Který se za nás krví potil.**2. Který za nás bičován byl.****3. Který za nás trním korunován byl.****4. Který za nás těžký kříž nesl.****5. Který za nás ukřižován byl.**

III. *Mysteria gloriosa:*

1. Resurrectio Kristi a mortuis.
2. Ascensio ejus in coelos.
8. Missio Spiritus Sancti in discipulos.
4. Assumptio B. V. Mariae in coelum.
5. Coronatio B. V. Mariae in coelo.

III. *Tajemství slavná:*

(Ostatní dny.)

1. Který z mrtvých vstal.
2. Který na nebe vstoupil.
3. Který Ducha Sv. seslal.
4. Který tebe, Panno, na nebe vzal.
5. Který tě, Panno, v nebi korunoval.

Po růženci modlíme se:

Agimus Tibi gratias, omnipotens Deus, pro universis beneficiis tuis, qui vivis et regnas per omnia saecula saeculorum. Am. Salve Regina etc.

V. Dignare me etc.

R. Da mihi etc.

Oremus:

Supplicationem servorum tuorum Deus miserator exaudi, ut qui in societate sanctissimi Rosarii Dei Genitricis congregamur ejus intercessionibus a te de instantibus periculis eruamur. Per Kristum Dominum nostrum. Am.

Pie Pater Dominice, tuorum memor operum, ita coram summo iudice pro tuo coetu pauperum.

V. Ora pro nobis beate Pater Dominice.

R. Ut digni efficiamur promissionibus Kristi.

Oremus:

Concede quaesumus etc. v. pag. 116.

Díky vzdáváme Tobě, všemohoucí, věčný Bože, za všechna dobrodíní Tvá, který jsi živ a králuješ na věky věkův. Am. Zdravas Královno atd.

V. Dovol atd.

R. Dej mi sílu atd.

Modleme se:

Vyslyš, slitovný Bože, prosby svých sluhův, abychom, kteří jsme v jejím růženci, zbožnou její pomocí od nastávajících nehoď byli zachráněni. Skrze Pána našeho Ježíše Krista. Amen.

Svatý Otče Dominiku, svých jsa pamětliv namáhání, přimlouvej se za své před nejvyšším soudcem.

V. Oroduj za nás, sv. otče Dominiku.

R. Abychom hodni byli zaslíbení Kristových.

Modleme se:

Propůjč nám, prosíme Tě atd. v. str. 116.

Requiem aeternam dona eis Domine, et lux perpetua luceat eis.
V. A porta inferi.
R. Erue Domine animas eorum.

Oremus:

Fidelium omnium Deus conditor et redemptor, animabus famularum famularumque tuarum remissionem cunctorum tribue peccatorum, ut indulgentiam, quam semper optaverunt, piis supplicationibus consequantur. Qui vivis et regnas per omnia saecula saeculorum. Amen.

Requiescant in pace. Amen.

Regina SS. Rosarii, ora pro nobis! 3X.

Nyni se modli litanie lauretánská v. str. 117.

Sub tuum praesidium etc. v. pag. 120.

V. Post partum etc.

R. Dei Genitrix etc.

Oremus:

Protege Domine famulos tuos subsidiis pacis et beatae Mariae semper Virginis patrocinis confidentes, a cunctis hostibus redde securos. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

V. Nos cum prole pia.

R. Benedicat Virgo Maria.

Benedictio Dei omnipotentis † Patris, et Filii, et Spiritus Sti. per intercessionem Reginae sacratissimi Rosarii descendat super nos et maneat semper. Am.

Pokoj věčný dej jim, ó Pane, a světlo věčné ať jim svítí.

V. Od bran pekelných.

R. Vysvoboď duše jejich.

Modleme se:

Všech věřících, Bože, stvořiteli a vykupiteli, dej, aby služebníci Tvoji všech hříchův odpuštění, za které vždycky prosivali, nábožnými těmito modlitbami došli. Který jsi živ a kráľuješ na věky věkův. Amen.

Odpočiňtež v pokoji. Amen.

Kráľovno nejsvět. růžence, oroduj za nás! 3krát.

Pod ochranu tvou atd. viz str. 120.

V. Po porodě, Panno atd.

R. Boží Rodičko atd.

Modleme se:

Ochraňuj, ó Pane, služebníky své v míru, a dej, aby ti, kteříž ochraně blahosláv. Panny Marie vždycky doufají, všech nepřátel byli osvobozeni. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

V. Nás svým milým Synáčkem.

R. Žehnej, Panno Maria.

Požehnání všemohoucího Boha † Otce, i Syna, i Ducha Sv. sestup na nás na přimluvu kráľovny sv. Růžence a zůstaň vždycky s námi. Amen.

